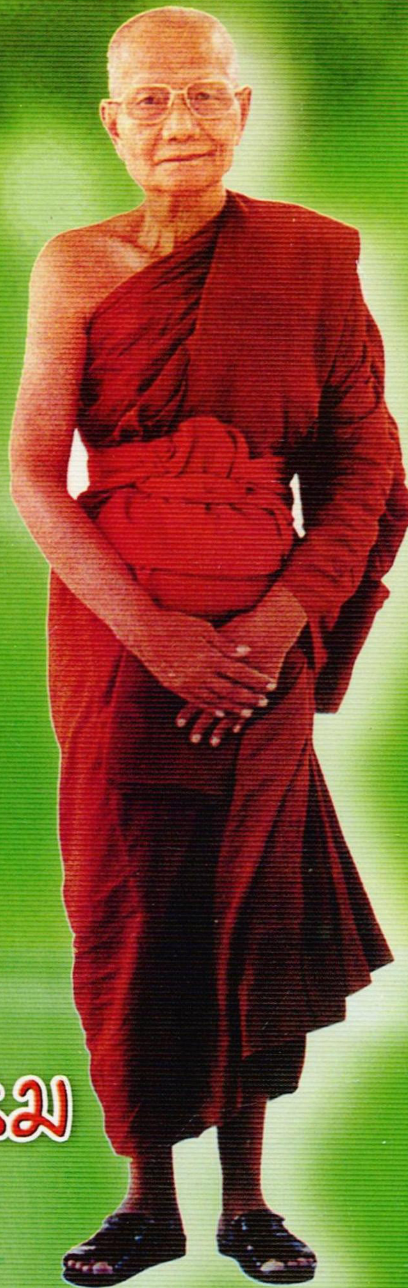
บางสิ่งบางอย่าง
ที่วิทยาศาสตร์ให้คำตอบไม่ได้
แต่พุทธศาสตร์มีคำตอบ

พระธรรมสิงหบุราจารย์
วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

คลื่นกระแสกรรม

โดย อนงค์ อนุโรจน์

สุรพล-อภิรดี ตันตราภรณ์

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

คลื่นกระแสกรรม

อนงค์ อนุโรจน์

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

อนุโมทนา

ขออนุโมทนา ที่โรงพิมพ์มิ่งเมือง

บริษัท มิ่งเมือง นวรัตน์ จำกัด

ได้จัดพิมพ์หนังสือ ที่ อาจารย์อนงค์ อนุโรจน์

ที่เรียบเรียงเรื่อง คลื่นกระแสกรรม อาจารย์อนงค์ อนุโรจน์ ได้ไปเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เป็นเวลานาน เมื่อครั้งยังเป็น อาจารย์สอนอยู่ที่โรงเรียนประจำจังหวัดสิงห์บุรี

ได้เขียนเสร็จแล้ว เอาไปให้อาตมาได้ตรวจแล้ว เห็นว่า เป็นหนังสือที่ดีมาก เรื่องกฎแห่งกรรม และประสบการณ์ มีประโยชน์มาก สำหรับผู้ที่ได้อ่านหนังสือนี้

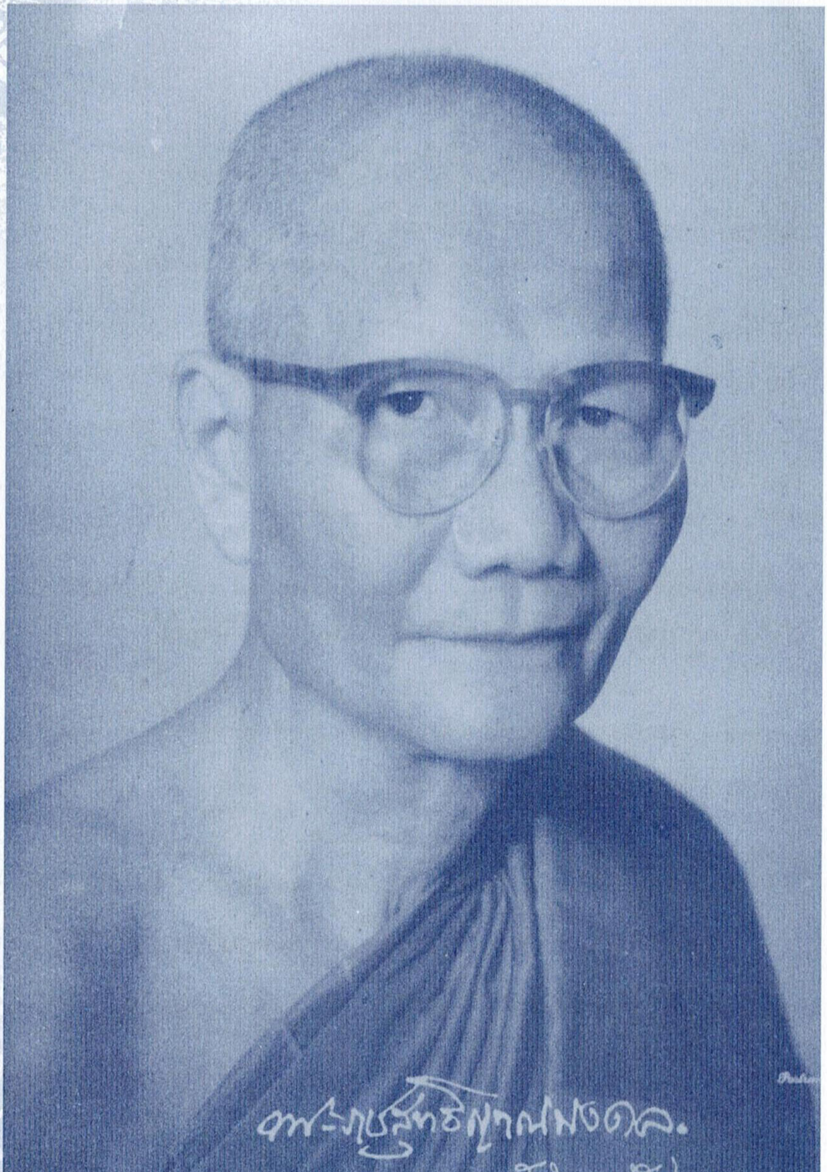
อาตมาขออนุโมทนา แด่โรงพิมพ์มิ่งเมือง (บริษัท) มิ่งเมืองนวรัตน์ จำกัด ที่จะพิมพ์หนังสือนี้เป็นมุทิตาจิต แด่อาตมา.

ขออำนวยพรให้โรงพิมพ์ มิ่งเมืองจง เจริญ รุ่งเรือง วัฒนาสถาพร และเจริญ ตลอดกาลเทอญ

พระธรรมสิงหบุราจารย์ วัดอัมพวัน

เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี

คำนำ

หนังสือฉบับนี้เคยคิดเอาไว้ว่า จะได้พิมพ์เอาไว้แจกในงานศพของผู้เขียน ต่อมาก็คิดได้ว่าน่าจะได้แจกลูกหลานให้อ่านเสียตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะแต่ละคนก็อยู่ในวัยอันสมควรจะได้รับรู้เรื่องนี้แล้ว เพื่อมิให้ความรู้ของ ป้า(อา) สูญเปล่า จึงได้นำมาถ่ายทอดให้ลูกหลานฟังได้รับรู้ อีกประการหนึ่ง ป้า(อา) ก็ไม่มีสมบัติสิ่งใดอันมีประโยชน์หรือสาระจะทิ้งไว้ให้ จึงได้ถ่ายทอด ความรู้ สติปัญญาที่ได้สั่งสมไว้ เป็นเครื่องหมายแทนตัว ให้ลูกหลานแต่ละคนเก็บไว้โดยหวังว่าจะมีประโยชน์อย่างแน่นอน (ถ้าได้อ่าน) เชื่อว่ามีหลายเรื่อง ที่ลูกหลานทั้งหลายยังไม่เคยรู้ และไม่ได้สนใจ เพราะมัวแต่มุ่งทำมาหากินกันอยู่ บางคนยังไม่มีเวลาเข้าวัดด้วยซ้ำไป เมื่ออ่านแล้ว จะได้เริ่มปฏิบัติเสียแต่เนิ่นๆ เพราะความตายเป็นสิ่งแน่นอน มันต้องมาถึงเข้าสักวันหนึ่งแน่ๆ บุญกุศลที่หมั่นทำไว้ จะได้เป็นสมบัติติดตัวตามไปข้างหน้า เพราะสมบัติอย่างอื่นแม้ว่าจะหาสะสมไว้ก็เอาไปด้วย ไม่ได้อย่างแน่นอน จงรีบสร้างบุญกุศลให้ตนเองกันไว้เสียแต่บัดนี้

ด้วยความรักและห่วงใย

จาก ป้า (อา)

อนงค์ อนุโรจน์

อานิสงส์
การแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

1. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
2. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์
3. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป
4. สามีภรรยาที่แตกแยกจะคืนดีต่อกัน
5. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่
6. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา
7. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง
8. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
9. พ่อแม่จะอายุยืน
10. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี
11. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุคติ

คติธรรม

เราพูดอยู่เสมอถึงคำว่า
"สติ ปัญญา"
เราใช้ปัญญาอยู่เสมอก็จริง
แต่สตินั้น
แท้ที่จริงเรานำออกมาใช้น้อยนัก
ทั้งที่สตินั้นมีคุณค่าแก่ชีวิตและจำเป็นแก่ชีวิต
มีคุณค่าอย่างเหลือที่จะประมาณได้

พระธรรมสิงหบุราจารย์
.(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

บทนำ

ความรู้ที่ผู้เขียนตั้งใจเขียนเอาไว้ให้ลูกหลานเรื่องนี้ต้องการเปรียบเทียบให้เห็นระหว่างพุทธศาสตร์ กับวิทยาศาสตร์ ว่ามีความเห็นตรงกันอยู่หลายเรื่อง

(1)พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีความเห็นเรื่อง ตายแล้ว-ไม่สูญ ซึ่งตรงกันกับไอน์สไตน์นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของโลก กล่าวว่าพลังงานเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ยอมไม่สูญหายไปไหน

ทัศนคติความคิดเห็นของคนไทยในข้อนี้ มีความคิดเห็นแตกแยกกันเป็น 3 ฝ่าย

ฝ่ายที่ 1 เป็นคนรุ่นเก่า เชื่อคำสอนของพระพุทธองค์ในข้อที่ว่าตายแล้วเกิด

ฝ่ายที่ 2 เป็นคนรุ่นเก่า ที่เห็นว่าเป็นเรื่องพิสูจน์ไม่ได้ ไม่ยอมเชื่อเรื่องตายแล้วเกิด เชื่อว่าตายแล้วสูญ

ฝ่ายที่ 3 เป็นพวกลังเลไม่มั่นใจ ไม่แสดงความคิดเห็น

ความเห็นของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับไอน์สไตน์มีความเห็นเหมือนกันในข้อนี้

(2) เรื่องกฎแห่งกรรม ศาสนาของพระพุทธองค์ทรงเห็นว่า ต้องมีการใช้หนี้กรรม

ข้อนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ค้นพบธรรมชาติในการเกิดปฏิกิริยาเหวี่ยงเข้าสู่ตัวผู้ก่อกรรมทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว เช่นเดียวกับกฎธรรมชาติของแรงเหวี่ยงของวัตถุ

ส่วนนิวตัน ค้นพบว่า กฎธรรมชาติของแรงเหวี่ยงของวัตถุนั้น หากเกิดแรงเหวี่ยงขึ้น ณ ที่ใดแล้ว จะต้องเกิดแรงเหวี่ยงตอบกลับในน้ำหนักเท่ากันพอดี

หลักการในทางพุทธศาสตร์ กับวิทยาศาสตร์ ใน 2 ข้อใหญ่ๆ ข้างบนนี้ มีความตรงกัน ซึ่งในศาสนาพุทธปรากฏว่าเกิดมาก่อนแล้ว ตั้ง 2,500 กว่าปี วิทยาศาสตร์เดินตามมาทีหลังด้วยซ้ำไป ฉะนั้นผู้ที่เข้าใจผิดคิดว่าคนที่นับถือศาสนาพุทธเป็นพวกเต่าล้านปี นั่นคือพวกที่ขาดความรู้ลึกซึ้งในศาสนาพุทธนำมากล่าวอ้าง เมื่อศึกษาถึงขั้นนี้แล้ว ท่านมีความรู้และอยากทราบข้อเท็จจริงก็จงช่วยกันวิเคราะห์วิจัย หาเหตุผลกันเถิด แล้วจะพบว่า พุทธศาสตร์ เป็นของแท้ ของจริง แต่อาจจะดูลึกลับ เพราะต้องใช้จิตเป็นตัวนำในการศึกษา

สิ่งที่ลูกหลานจะได้รู้ มีอะไรบ้างจากหนังสือเล่มนี้

1.ทำไมคนเราตายแล้วไม่สูญ

2.อำนาจจิต

3.ใครเป็นผู้ก่อตั้งกฎแห่งกรรม

4.บาปเกิดจากอะไร

5.คลื่นกระแสแห่งกรรมเหมือนเงาตามตัว

6.วิธีชะล้างจิตให้สะอาด

7.คนเรามีจิตเพียงดวงเดียว อะไรเป็นตัวนำเราให้เกิด

8.เพราะเหตุใดจึงควรทำบุญตามฤดูกาล

9.ภพภูมิต่างๆ นอกจากโลกมนุษย์แล้วยังมีอีกหรือไม่

10.ผลงานจากการปฏิบัติธรรมของผู้เขียน

1
จิตเป็นพลังงานชนิดหนึ่ง

ก่อนอื่นขอเล่าถึงมูลเหตุ อันเป็นจุดประสงค์หลัก ในการเข้าไปฝึกวิปัสนากรรมฐาน จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อแห่งวัดอัมพวันในครั้งนั้น เพราะ

(1) มีความจำเป็นในการสอนวิชาประวัติวรรณคดีไทย ระดับชั้น ม.ศ.5 ที่โรงเรียนสิงห์บุรี ซึ่งเด็กชั้นนี้โตแล้ว ย่อมมีความคิดอ่านของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผ่านการเรียนวิทยาศาสตร์มาแล้วทั้งนั้น วิชาวิทยาศาสตร์สอนให้เชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ได้ ผลจากการพิสูจน์ที่ออกมาทุกครั้งต้องเหมือนกัน จึงจะเป็นข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้

วิชาที่ผู้เขียนเรื่องนี้จะต้องสอน คือวิชาประวัติวรรณคดีไทย ผู้เขียนหนักใจคือเรื่องไตรภูมิพระร่วง

ไตรภูมิพระร่วง เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ภพภูมิทั้ง 3 ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัย ของนรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน มนุษย์ และเทพ

จะเห็นได้ว่าที่เรารู้จักกันอยู่ก็มีเพียง มนุษย์กับเดรัจฉานเท่านั้น ส่วนเปรต อสุรกาย และทวยเทพ จะไปเอาความรู้จากที่ไหนมาสอน ถึงจะสอนกันไป ก็คือว่าสอนตามหนังสือ การจะโน้มน้าวให้เด็กเข้าใจ เกิดความเชื่อ และแรงศรัทธานั้น เป็นเรื่องยากอย่างยิ่ง เพราะความรู้ที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้นั้นมีอยู่มาก แต่ความรู้ที่วิทยาศาสตร์ยังพิสูจน์ไม่ได้

นั้นก็ยังมีอยู่อีกมากเช่นกัน ผู้ศึกษาต้องเปิดใจยอมรับว่ามีอยู่จริง

เมื่อศึกษาเรื่องภพภูมิต่าง ๆนั้นแล้ว ก็ต้องศึกษาว่า จะต้องปฏิบัติตนอย่างไร จึงจะอยู่ได้ในภพภูมิเหล่านั้นหรือต้องปฏิบัติตนอย่างไร จึงจะหลุดพ้นจากภพภูมิต่างๆ เหล่านั้นได้

การที่ผู้เขียน ได้เข้าไปเป็นศิษย์ของหลวงพ่อวัดอัมพวันในครั้งนั้น ก็ด้วยว่า ผู้เขียน มีญาติใกล้ชิด เป็นอาของผู้เขียน ได้มีโอกาสพบคุยกับท่านบ้างเป็นครั้งคราว

เรื่องพบหลวงพ่อครั้งแรก ผู้เขียนจำได้แม่นยำมาก จำได้จนถึงปัจจุบันนี้สิ่งที่หลวงพ่อสอนครั้งแรก มี 4 ข้อด้วยกันคือ

1. จำไว้นะ จำไว้ ถ้าตายในขณะโกรธ ไปทางเดียวนะ **นรก**

2. ถ้าตายขณะเกิดความโลภ ไปทางเดียวนะ ไปเกิดเป็น **เปรต**

3. ถ้าตายในขณะหลง จะไปเกิดเป็น **สัตว์เดรัจฉาน**

4. หลวงพ่อถามว่า รู้ไหม? บาปเกิดจากอะไร

ผู้เขียนตอบหลวงพ่อว่า : เกิดจากการกระทำของเราค่ะ

หลวงพ่อ : ไม่ใช่ บาปเกิดจากเจตนา

ยังไม่ทันได้ซักถามหลวงพ่อต่อไปเลย

ผู้เขียนได้พยายามอธิษฐานจิตอยู่เสมอว่าขอให้ได้ทราบได้เข้าใจ ได้รับความรู้เกี่ยวกับวิชาพุทธศาสตร์ในแนวทางวิทยาศาสตร์ด้วยเถิด เพราะจะได้สะดวกใจแก่การสอนเด็กในวัยนี้ ก็พอดีมีคนเข้ามากราบเยี่ยมหลวงพ่อ การสอนครั้งแรกจึงต้องจบลงเพียงเท่านั้น

ต่อมา นับว่าเป็นความโชคดีของผู้เขียนอย่างมาก คืออาจารย์สุวคนธ์ สังฆสุวรรณ ไปปฏิบัติธรรมที่วัดชลประทาน ท่านได้รับแจกคำบรรยายของ ดร.อาจอง ชุมสาย ซึ่งสอนนิสิตจุฬาฯ เป็นวิชาเกี่ยวกับจิตศาสตร์ นิสิตจุฬาฯ เอาไปแจกครั้งนั้น มีเพียงบทที่ 7 - บทที่ 29.

อยากจะติดต่อขอเพิ่มเติมจากท่าน ก็ไม่ทราบจะติดต่อไปที่ใดจนใจเป็นอย่างยิ่ง

ต่อจากนั้นมาไม่นานนักได้มีโอกาสพบ ดร.อาจอง ชุมสาย ที่วัดอัมพวันจนได้ จึงเข้าไปแนะนำตัว และขอบทเรียนที่ 1-6 จากท่าน ท่านจึงได้กรุณาส่งมาให้ตามที่ขอ

บทเรียนบทแรกท่านกล่าวถึงเรื่องของ จิตเป็นพลังงาน เรื่องจิตเป็นพลังงานไม่ใช่สสารนี่เอง ทำให้เราทราบว่าเหตุใดในศาสนาพุทธจึงกล่าวว่า **ตายแล้วไม่สูญ** ตายแล้วจะต้องได้ไปเกิดใหม่

ถาม : ทำไมตายแล้วไม่สูญ เพราะร่างกายถูกเผาไหม้ไปในที่สุด ถ้าเอาไปเผาก็ย่อมเน่าเปื่อยผุพังไป จะไปเกิดใหม่ได้อย่างไร?

ตอบ : เพราะเหตุว่าร่างกายของเราเป็นสสาร ย่อมถูกเผาเป็นเถ้าถ่านไป หรือถ้าฝังก็เน่าเปื่อยผุพังไป **ส่วนจิตหรือวิญญาณนั้นเป็นพลังงานไม่ใช่สสาร** ทันทีที่ร่างกายไม่อยู่ในสภาวะที่จะใช้การอะไรได้ พูดง่ายๆ คือถ้าตายลมหายใจหยุดเดินหมดสภาพความเป็นมนุษย์แล้ว **จิตก็จะเคลื่อนย้ายออกไปหาที่เกิดใหม่ทันที** ตรงตามหลักการในศาสนาพุทธ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า **มนุษย์ สัตว์ ทั้งหลายย่อมเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในภพน้อยภพใหญ่หาที่สิ้นสุดไม่ได้** แต่การเคลื่อนย้ายของจิตเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าได้ จึงยากที่จะเชื่อ

ถาม : อะไรเป็นตัวนำไปเกิด

ตอบ : **จิต หรือวิญญาณ**เป็นตัวนำไป

ถาม: จิตมีหน้าที่อย่างไร?

ตอบ : พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดอัมพวัน เคยสอนว่า ***จิตของคนเรา***

มีหน้าที่ คิด ตรึกตรอง ตัดสินใจ และเก็บข้อมูลจากการกระทำของเราทุกๆ เรื่อง เมื่อเรากระทำสิ่งใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นบุญหรือบาป โดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจก็ตาม จิต จะไม่มีวันหลงลืมเลย จะเก็บเรื่องราวทุกเรื่องที่ได้กระทำลงไปแล้วเหมือนเก็บไว้ในเทป เมื่อกาลเวลาผ่านไป เทปก็จะหมุนย้อนกลับเอาอดีตที่ผ่านมา เป็นเหตุการณ์ที่ผู้ครองจิตแต่ละคนสร้างไว้ทั้งในปัจจุบัน และรวมทั้งอดีตชาติทั้งหมดที่ผ่านมาด้วย ถ้าผู้ครองจิตนั้นสร้างความดีงามไว้ในชีวิตความดีนั้นเรียกว่าเป็นกุศลกรรมๆ นี้ก็จะหล่อเลี้ยงชีวิตเขาให้พบกับสิ่งที่ดีๆ ในชีวิต ถ้าในชีวิตนี้ผู้ครองจิตนั้นๆ ทำแต่กรรมชั่ว จัดว่าเป็นอกุศลกรรม ผลของการกระทำนั้นๆ กลับมา จะทำให้เขาต้องพบกับวิบากกรรม และต้องใช้หนี้การกระทำนั้นๆ ถ้าการกระทำของเขาโหดร้ายรุนแรง ผลของกรรมที่กลับมา ก็ย่อมรุนแรงเช่นเดียวกัน เปรียบเหมือนเราขว้างลูกบอลไปกระทบข้างฝา ถ้าเราออกแรงขว้างไปแรง ลูกบอลก็จะสะท้อนกลับมาแรงเช่นกัน

ถาม : เราจะทราบได้อย่างไรว่า เรื่อง**ผลของกรรม ว่ากรรมจะย้อนกลับมาหาผู้ก่อกรรมอีก**

ตอบ : เราเชื่อตามคำสอนของ**สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งทรงกล่าวไว้ว่า "ทุกขโต ทุกขขานํ" แปลความหมายว่าให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว** ความข้อนี้ถูกบัญญัติไว้ในพุทธศาสนา เราเชื่อเพราะได้รับคำสั่งสอนจากพระองค์ท่าน ข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้ ตรงกันกับ**นักวิทยาศาสตร์เอกของโลกไอน์สไตน์ท่านกล่าวไว้ว่า "พลังงานเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ย่อมไม่สูญหายไปไหน แม้ว่าจะส่งไปไกลแค่ไหนก็ตาม จะย้อนกลับมาที่เดิมอีก"** ข้อความนี้ตรงกันกับในศาสนาพุทธ ที่กล่าวไว้ว่า **ผู้ใดทำกรรมอันใดไว้ ย่อมต้องรับผลของกรรมนั้น** "ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรม"

ถาม : กฎแห่งกรรมคืออะไร ใครเป็นผู้ตั้งกฎแห่งกรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช่หรือไม่? ความข้อนี้ ตอนที่ ดร.อาจอง ชุมสาย ท่านไปบรรยายที่วิทยาลัยครูลพบุรี เมื่อประมาณ 40 ปีมาแล้ว นักศึกษาถามท่าน
ตอบ : สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เป็นผู้ตั้งกฎเกณฑ์ ขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ พร้อมกับการเกิดของโลก **"พระองค์เพียงเป็นผู้ค้นพบเท่านั้น"** (ขอให้ผู้อ่านหรือลูกหลานทั้งหลาย จงภูมิใจเถิดนะ ที่เราเกิดมาเป็นคนไทย) เพราะในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น **ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นพบความจริงข้อนี้** ความจริงที่ว่า **กรรมใดที่ผู้กระทำได้กระทำลงไปแล้ว กรรมนั้นๆ จะย้อนกลับมาสนองผู้ก่อกรรมอีกทั้งทางดี และทางเลว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพบกฎความจริงข้อนี้ จึงทรงบัญญัติศีลคือ ข้อห้ามที่ไม่ควรกระทำ และสิ่งใดที่ควรกระทำ** พระองค์ตรัสสอนไว้อย่างละเอียด เพื่อจะได้หลีกพ้นผลกรรมเลวซึ่งจะกลับมาให้เราได้รับผลของมันในอนาคต เมื่อเราไม่เป็นผู้ก่อกรรมไปสร้างกรรม เราจะไม่เป็นผู้มีเวรกรรมติดตามไปในอนาคตข้างหน้า จึงเห็นได้ว่า **จิตมีความสำคัญมาก เพราะจิตเป็นผู้รวบรวมข้อมูลจากการกระทำของเราเอง**

ถาม : ถ้าเช่นนั้น จิต จึงมีความสำคัญต่อตัวเรามากใช่ไหม?
ตอบ : ถูกต้อง สำคัญอย่างมาก เพราะ**จิตจะเป็นตัวนำเราไปเกิดใหม่** จิตเหมือนเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เป็นผู้สร้างพลังงานขึ้นรอบๆ ตัวเรา **พลังงานของจิตเป็นศูนย์ความจำทั้งหมด เป็นตัวจดจำการกระทำต่างๆ ของผู้ครองจิตแต่ละคน** ดังที่หลวงพ่อเคยบอกไว้ว่าจิตจะเก็บรวบรวมข้อมูลไว้เหมือนเทป เมื่อ กาลเวลาผ่านไป เทปจะคลี่คลายออกมา จะจำแนกออกมาไม่ว่าดีหรือชั่วร้าย แล้วก็รับผลของกรรมนั้นๆ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรม **นอกจากจิตจะทำหน้าที่จำแนกผลของกรรมแล้ว ยังเป็นตัวนำผู้ครองจิตนั้นๆ ไปหาที่เกิดใหม่ ยังภพภูมิต่างๆ อีกด้วย**

ถาม : เราจะสามารถสั่งจิตของเรา ให้พาไปเกิดใหม่ ยังภพภูมิที่ดีกว่า หลีกเลี่ยงนรกได้หรือไม่

ตอบ : ไม่ได้เลย คนเรานั้นมีจิตเพียงดวงเดียง ไม่ว่าจิตหรือวิญญาณนั้นๆ จะพาไป เร่ร่อนไปเกิดยังภพภูมิต่างๆ ที่หนึ่งที่ใดก็ตาม ก็ต้องเป็นสถานที่ที่วิญญาณนั้นๆ สมควรจะได้รับเท่านั้น นั่นหมายความว่าถ้าผู้ครองวิญญาณนั้นๆ สร้างสมกรรมดีไว้มาก จิตของผู้นั้นจะขาวสะอาด จิตของผู้นั้นก็จะพาไปเกิดใหม่ยังสถานที่เหมาะสมแก่กรรมของท่าน ที่ท่านเคยทำมาแล้วแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน จิตของท่านจะเป็นผู้วิเคราะห์ผลแห่งกรรมของท่านเองจากคลื่นกระแสแห่งกรรมที่อยู่รอบๆ ตัวท่าน เมื่ออดีต-ปัจจุบัน ท่านสั่งสมความดีไว้มาก ถ้ายังอยู่ในโลกมนุษย์ท่านจะได้ไปเกิดในตระกูลที่มีฐานะดี มั่งคั่ง อยู่ในศีลธรรม สติปัญญาเฉลียวฉลาด รูปร่างสง่าผ่าเผย เป็นที่นับหน้าถือตาของสังคม หรือถ้าดีมากก็จะได้ย้ายภพไปเกิดยังภพภูมิที่สูงกว่าขึ้นไป ซึ่งจะมีกล่าวไว้ในบทต่อไป

แต่ถ้าท่านสะสมกรรมไว้ กรรมที่ท่านสร้างนั้น เหี้ยมโหด ขาดความเมตตา ทารุณ มีจิตอันเคียดแค้น มุ่งร้ายพยาบาทฆ่าคนได้ ท่านต้องตกนรกแน่ๆ เมื่อพ้นจากนรก ยังมีเศษกรรมเหลืออยู่ กรรมอันเกิดจากความโลภ อันเกิดจากการดำรงเลี้ยงชีพ เบียดเบียนผู้อื่น ฉ้อโกง เอาเปรียบ เกิดชาติใหม่ จะไปเกิดกับครอบครัวที่ยากจน หาเช้ากินค่ำ ถึงแม้จะขยันทำมาหากิน ก็ไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง จะดำเนินชีวิตอยู่กับความทุกข์ ถ้าในอดีตฆ่าสัตว์ให้ถึงตายโดยขาดความเมตตา เมื่อไปเกิดใหม่จะทุพพลภาพ แขนขาขาด ตาบอดสองข้าง หากินไม่ได้ สติปัญญาเสื่อมทราม เพราะไปตกนรกนานเกินไป

ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนไว้ว่า จำไว้นะ ถ้าตาย ขณะเกิดโทสะ ไปทางเดียวนะ นรก

ที่ท่านใช้คำว่า ขณะ ก็คือตอนนั้น วินาทีนั้น ที่ท่านเกิดโทสะอันร้ายแรง จิตของท่านจะแปรเป็นสีดำทันที ถ้าตายในวินาทีนั้นท่านต้องไปเกิดในนรกแน่

ถาม : แต่ถ้าเกิดโทสะในขณะนั้น แต่ยังไม่ตาย จะมีโอกาสพ้นนรกหรือไม่
ตอบ : มี เพราะเหตุใด เพราะจิตเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ถ้าต่อจากนั้น กาลเวลาเนิ่นนานความโกรธย่อมบรรเทาเบาบางลงไป กระแสคลื่นของจิตก็ย่อมจะคลายคลี่ลงไป จากดำอาจจะเปลี่ยนเป็นสีเทา หรือถ้าจิตของผู้นั้นได้รับฟังธรรมแล้ว รู้เหตุรู้ผลอันควร จิตก็จะสว่างไสว เวลาไปเกิดใหม่กรรมที่ทำไว้ย่อมจะเบาบางลงไป

วิธีชำระล้างจิตให้สะอาด

การจะล้างจิตให้สะอาด กระทำได้ด้วยการปฏิบัติวิปัสนากรรมฐานเท่านั้น ข้อนี้เป็นการปฏิบัติที่ให้ผลโดยรวม แต่ถ้าจะชะล้างจิตของท่านให้สะอาดเป็นเรื่องๆ ไป โดยกระทำทุกครั้งที่จิตเกิดหวั่นไหวเพราะความโกรธ ความโลภ ความเศร้าโศก พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านสอนให้กำหนดจิตไว้ตรงลิ้นปี่ หลับตา ทำสมาธิ โดยให้ภาวนาว่า ถ้าเกิดจากความทุกข์ ก็ให้ภาวนาว่า ทุกข์หนอๆๆๆ ถ้าเกิดจากความโกรธ เมื่อมีคนมาให้ร้ายเรา ก็ให้ภาวนาว่า รู้หนอ หรือ โกรธหนอๆๆๆ อย่างน้อย ให้ทำนานสักอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง ถ้าผู้ใดเป็นผู้คล่องแคล้วในการปฏิบัติก็จะเร็วกว่านั้น เมื่อปฏิบัติไปสักพัก ความรู้สึกโกรธ หรือความทุกข์ของท่านก็จะคลี่คลายหายไปในที่สุด นี่คือการล้างจิตให้สะอาด เป็นเรื่องๆไป ถ้าทำได้กรรมใดที่เคยทำไว้แล้วจะไม่ติดตามไปในภพหน้า จงเร่งฝึกฝนตนเองด้วย

การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกันเถิด เพราะท่านจะต้องได้เกิดใหม่อีกแน่ๆ จงรีบเลือกสถานที่เกิดใหม่ไว้เสียตั้งแต่บัดนี้

เมื่อเริ่มเข้าวัดใหม่ๆ หลวงพ่อสอนว่า จำไว้นะ ถ้าตายขณะโกรธ จะไปทางเดียวนะ นรก ถ้าตายขณะเกิดความโลภ จะไปเกิดเป็นเปรต ขณะเกิดโทสะร้ายแรง จิตจะเปลี่ยนสี เป็นสี ดำ ถ้าตายในขณะนั้น จิตของตนเองนั่นแหละ จะพาไปเกิดยังนรกทันที

จะเห็นได้ว่า ในวันหนึ่งๆ จิตของเรามิได้หยุดนิ่งเฉยๆ เราใช้พลังงานในรูปความคิดตลอดเวลา สภาพของจิตจะแปรปรวนมิได้หยุดนิ่ง อาจเป็นความคิดระลึกเรื่องในอดีต อีกทั้งตาดูสิ่งใดก็จะเห็นภาพนั้น และจะเกิดความคิดจากการเห็น พร้อมทั้งการวิจัยภาพนั้นๆ ออกมา ว่าภาพนั้นเป็นภาพอะไร ชอบหรือไม่ชอบ สวยงามน่าดู หรือเป็นภาพน่ากลัวสยดสยอง ชอบหรือไม่ชอบ ถ้าไม่ชอบก็เลิกดู ถ้าได้ยินเสียง ก็จะฟังว่าเป็นเสียงอะไร จะอยู่หรือจะหนี เช่นนี้เป็นต้น อากาศสัมผัส ร้อน หนาว เย็น อาหาร รสเผ็ด อร่อย และเกิดความรู้สึกอย่างไร จิตจะเป็นตัวรับรู้ และออกคำสั่งตลอดเวลา

ความคิดของคนเรา มิได้หยุดแค่นี้ บางครั้งจะให้ผลทำให้เกิดการปฏิบัติสนองตอบความคิดนั้นๆ ด้วย เช่นภาพที่เห็นเป็นภาพที่ทำให้เกิดความโกรธรุนแรง เพราะมีคนมาทำร้ายครอบครัวของเรา เกิดโจรปล้นบ้าน มีการต่อสู้กันด้วยความโกรธที่ระงับไว้ไม่อยู่ ก็จะฆ่าเขาตาย ถ้าเราเองก็ตามตายด้วย หลวงพ่อท่านสอนไว้ครั้งแรกที่พบท่านว่า จำไว้นะ ถ้าตายขณะเกิดโทสะ จะไปทางเดียวนะ นรก เพราะเหตุว่า เวลาโกรธจัด จิตจะเปลี่ยนสีเป็นสีดำ การเปลี่ยนสีของจิต จะมีผลต่อผู้ครองจิตอย่างมาก

การเปลี่ยนสีของจิต ย่อมเป็นไปตามอารมณ์ของผู้ครองจิตแต่ละคน มีโลภ โกรธ หลง เป็นตัวแปร ทำให้อารมณ์ของผู้ครองจิตแต่ละคนแปร

ปรวนอยู่ตลอดเวลา ในวันหนึ่งๆ อาจจะมีหลายอารมณ์ก็ได้ เช้ามีความสุข บ่ายมีทุกข์ เย็นมีความโกรธ อารมณ์ต่างๆ เหล่านี้ ย่อมผันผวนไปตามเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในแต่ละวัน ถ้าผู้ครองจิตคนใด มีอารมณ์หวั่นไหวขาดความสงบ ก็จะหาความสุขได้ยาก ร้อนก็ทุกข์ หนาวก็ทุกข์ เหนื่อยนิดหน่อยก็ทุกข์เรียกว่าจมอยู่กับความทุกข์ บุคคลเช่นนี้ ย่อมหาความสุขในชีวิตได้ยาก สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า "จงพอใจในสิ่งที่มีอยู่" และทรงสอนให้รู้จักปล่อยวาง

การนั่งสมาธิ คือการรวบรวมพลังจิตทำให้จิตมีพลังนั่นเอง นอกจากจิตจะมีพลังแล้ว ยังเป็นการชะล้างจิตให้สะอาดอีกด้วย

ถ้าจิตสะอาดให้ผลอย่างไรแก่ผู้ปฏิบัติ

พลังจิตที่ถูกขับออกมา จะเป็นกระแสคลื่นของความร่มเย็นนอกจากจะได้ผลให้ผู้ปฏิบัติมีความสุขแล้ว ยังทำให้คนใกล้ชิดมีความสุข

ดร.อาจอง ชุมสาย เคยบอกไว้ว่า ในการแผ่เมตตาให้คนไข้ สามารถทำให้คนไข้มีอาการดีขึ้นได้ และยังมีอีกข้อหนึ่งคือ

ถ้าเราเอากรรมของคนกลุ่มหนึ่งมารวมกัน พลังทั้งหมดเป็นกรรมของส่วนรวม ถ้าเอามารวมทั้งหมด รวมพลังบวกกับพลังลบ เอามาลบกัน ถ้าหักพลังบวกออกไปแล้ว เหลือแต่พลังลบ ถ้าพลังลบเกิดจำนวนก็จะเป็นกรรมที่ทำให้คนกลุ่มนั้น เดือดร้อนได้ เช่นอาจเกิดอุทกภัยแผ่นดินไหว หรือเกิดพายุรุนแรง ซึ่งจะมีผลต่อคนในที่นั้น หรือถ้าประเทศใด ชอบเอาเปรียบประเทศอื่น ประชาชนส่วนใหญ่ร่วมด้วย ไม่ช้าประเทศนั้นจะเกิดความลำบาก มีความทุกข์ทรมาน เกิดขึ้น ท่านพูดว่า **"ถ้าเราเอานักบุญหรือคนดีๆ ออกไปจากโลกนี้ทั้งหมด ภายในไม่กี่วัน หรือไม่กี่ ช.ม."** โลกเราจะเกิดเรื่องร้ายแรง เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน

แต่ถ้าเราได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรม เป็นกลุ่ม เป็นคนหมู่มาก เวลาสิ้นสุดการปฏิบัติจะจบลงด้วยการแผ่เมตตา การแผ่เมตตารวมๆ กัน ก็ย่อมจะมีพลังมาก ถ้าทำบ่อยๆ ทำทุกวัน บ้านเมืองจะสงบสุข ร่มเย็น

ที่กล่าวว่าจิตเป็นผู้สร้างพลังงานนั้น ก็สร้างโดยพลังความคิดนั่นเอง คือทันทีที่เราคิด จิตจะเริ่มทำงานทันที พลังงานที่จิตสร้างขึ้นมานั้นจะอยู่ในลักษณะเป็นคลื่นเป็นกระแสจิต อยู่รอบๆ ตัวผู้ครองจิตแต่ละคนพลังงานที่จิตสร้างขึ้นมานั้นจะจำแนกออกเป็นความคิด คิดดี คิดชั่ว นอกจากจะจำแนกออกเป็นดีหรือเลวแล้ว ยังแยกสีอีกด้วย เรียกว่า รังสี

บุคคลที่คิดแต่ในทางเลว อาฆาตแค้น มีโทสะอันร้าย สีของจิตที่เปล่งออกมา จะเป็นสีดำ แต่ถ้าจิตเป็นกุศล มีบุญบารมี สีของจิตผู้นั้นจะเป็นสีขาวสะอาด จะเห็นว่าสีหรือรังสีของจิต ย่อมแล้วแต่ผลการกระทำของผู้ครองจิต แต่ละคน ได้กระทำสิ่งใดในชีวิตที่ผ่านมาแล้วในอดีต และรวมทั้งปัจจุบันด้วย จิตจะทำหน้าที่แยกแยะและวิเคราะห์ลงความเห็นจากการกระทำของผู้ครองจิตนั้นๆ แต่ละคน

ครั้งหนึ่งมีคนมากราบหลวงพ่อ เล่าให้หลวงพ่อ ฟังว่า ลูกเขาที่เข้ามากราบหลวงพ่อนั้น โง่เหลือเกิน สอนเท่าไรก็ไม่เคยจำ โง่มากที่สุด พอเขาไปแล้ว หลวงพ่อถามผู้เขียนว่า รู้ไหม ว่าทำไมจึงโง่ ผู้เขียนตอบข้อนี้ไม่ได้ หลวงพ่อท่านบอกว่า **เป็นเพราะตกนรกนานมาก** จะเห็นได้ว่า สีหรือรังสีของจิตนี้เกิดขึ้นจากพลังความคิด ถ้าจะเรียกให้ถูกต้อง คือ พลังของกระแสแห่งกรรมนั้นๆ ของผู้ครองจิตแต่ละคนที่ได้กระทำมาแล้ว ซึ่งได้อยู่รอบๆ ตัวผู้ก่อกรรมตลอดเวลา เปรียบเหมือนเงาตามตัวนั่นเอง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านได้สอนไว้ว่า เวลามีปัญหาเกิดอารมณ์หวั่นไหว อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไป ให้ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่แล้วทำสมาธิใช้คำภาวนาว่า รู้หนอๆๆๆ เมื่อภาวนาไปแล้วสักพัก ความรู้สึกดีๆ จะกลับ

คืนมา เช่นก่อนภาวนา เราเคยเคียดแค้นเกลียดชัง และผูกใจโกรธคนๆ นี้มาก พอปฏิบัติเช่นนี้แล้ว ความโกรธ ความเกลียดชังจะหายไป และตัวเราเองนั่นแหละ จะคิดในใจว่า ทำไมต้องโกรธ เรื่องแค่นี้เอง

ข้อนี้ ผู้เขียนจึงเข้าใจว่า การทำสมาธิโดยกำหนดจุดที่ลิ้นปี่ คือการชะล้างจิตให้สะอาดโดยตรงนั่นเอง ถ้าเราทำสิ้นสุดลง ความโกรธแค้นก็พลอยหายไปด้วย ถ้าเราทำเช่นนี้เสมอๆ จิตของเราที่มัวหมอง เพราะเหตุผลใดๆ ก็ตามก็จะขาวสะอาด จะเป็นประโยชน์ แก่ผู้นำไปปฏิบัติอย่างมาก

ในตอนต้นของบทนี้ ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อถามผู้เขียนว่า บาปอยู่ที่ไหน ผู้เขียนตอบไม่ได้ ท่านบอกว่า "บาปเกิดจากเจตนา"

พอเข้าใจมาถึงตอนนี้แล้ว ก็พอจะสรุปเรื่องได้ว่า ทำไมบาปจึงเกิดจากเจตนา ก็เพราะตัวเจตนานี่แหละ ทำให้เกิดพลังงานความคิดขึ้นมา พอพลังความคิดเกิดขึ้นจิตก็จะเปลี่ยนสีทันที คลื่นกระแสกรรมก็จะเกิดขึ้นในขณะนั้น ข้อนี้ชี้ให้เห็นว่า จิต คือตัวกำหนดทิศทางชีวิตในอนาคตของท่านในกาลข้างหน้า จิตกับเจตนาจะทำงานร่วมกัน

ถาม : สมมติว่า ท่านขับรถของท่านไปในตอนกลางคืน ท่านไปทับเต่าตัวหนึ่งตาย โดยที่ท่านไม่เห็น ไม่ได้ยินเสียงไม่เกิดความสงสัยเลย ท่านขับรถผ่านไป ท่านบาปหรือไม่

ตอบ : ไม่บาป เพราะจิตของท่านไม่ได้รับรู้ตรงนี้ จิตของท่านไม่เปลี่ยนสี พลังความคิดของท่านไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย ถือว่า เป็นกรรมของเต่าตัวนั้นถึงเวลาของเขาเอง แต่สมมติว่าท่านได้ยินเสียงกร๊อบ ท่านหยุดรถท่านลงไปดูเห็นสภาพเต่าเละไปทั้งตัว แต่ยังไม่ตาย ยังไขว่คว้าทรมานอยู่ท่านสงสาร เกิดความสังเวชในใจ

ถาม : บาปไหม?
ตอบ : บาปที่ไม่เจตนา

ถาม : เพราะอะไร
ตอบ: จิตท่านมัวหมอง เพราะเกิดความทุกข์ ความหดหู่เกิดขึ้นในใจของท่าน จิตจะเปลี่ยนเป็นสีคล้ำ แต่บาปน้อยกว่าเจตนา วิธีแก้คือให้กำหนดจิตที่ลิ้นปี่แล้วทำสมาธิ แล้วขออโหสิกรรมแผ่เมตตาให้เขา กรรมท่านก็จะคลี่คลายไป แต่ถ้าท่านทำลงไปด้วยเจตนา เช่นขับรถชนคนที่ท่านเกลียดชัง ท่านวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนเมื่อชนตายแล้ว ท่านลงไปดู เห็นภาพคนตายดิ้นทุรนทุราย ร้องขอความช่วยเหลือ ท่านหัวเราะเยาะสมน้ำหน้า สะใจในการกระทำของท่าน แน่นอน ท่านต้องตกนรกแน่ๆ

หลวงพ่อพุธฐานิโย แห่งวัดบ้านป่าสาลวัน เคยสอนแพทย์ฝึกหัดในเรื่องนี้ไว้ว่าดังนี้

แพทย์ฝึกหัด : กราบถามหลวงพ่อว่า เวลาพวกกระผมฉีดยาให้คนไข้ เพื่อรักษาคนไข้นั้นๆ การฉีดยาก็เป็นการฆ่าเชื้อโรค พวกกระผมจะบาปหรือไม่ขอรับ
หลวงพ่อพุธ : เวลาหมอฉีดยารักษาคนไข้ ให้เปลี่ยนตัวเจตนาเสีย โดยอย่าไปคิดว่า ฉีดเพื่อฆ่าเชื้อโรค ให้คิดเสียใหม่ เราฉีดยาเพื่อรักษาคนไข้ให้หาย
สมเด็จพระราชินี : ทรงถามหลวงพ่อว่า ในการสอนชาวบ้านให้ทอผ้า ก็จะต้องเริ่มด้วยการเลี้ยงไหม ถ้าจะต้องการใยไหมก็ต้องต้มตัวไหม พระองค์จะบาปหรือไม่

หลวงพ่อพุธ : ถ้าจะสอนชาวบ้านเรื่องการเลี้ยงไหม การใช้สีย้อมไหม หรือลวดลายในการทอก็สอนได้ แต่เรื่องการต้มไหม ไม่ต้องสอน ทรงเว้นเสีย เพราะชาวบ้านเรารู้แล้ว

เคยมีเรื่องที่เล่ากันในสมัยพระพุทธองค์ มีสตรีนางหนึ่ง มีสามีเป็นนายพราน ทุกๆ เช้า นางทำหน้าที่หุงหาอาหารใส่ห่อข้าวให้สามี เตรียมน้ำใส่กระบอก เตรียมหน้าไม้ให้สามีไปล่าสัตว์ ตอนเย็น นางก็เอาสัตว์ที่สามีล่ามาได้นั้น นำมาปรุงเป็นอาหาร นางทำเช่นนี้ทุกวัน ต่อมานางได้พบสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นางได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า นางมีความศรัทธาและปฏิบัติธรรม จนบรรลุโสดาบัน

ถาม : เพราะเหตุใด นางจึงไม่ได้รับกรรมร่วมกับสามี

ตอบ : คือว่าสิ่งที่นางทำลงไปนั้นได้กระทำตามหน้าที่ของภรรยาที่พึงกระทำ นางไม่ได้ร่วมมือในการวางแผน ในการฆ่าสัตว์เหล่านั้น จิตของนางมิได้ร่วมในการประกอบกรรมนั้นๆ

ยังได้อ่านอีกเรื่องเล่าว่า มีสองคนสามีภรรยา จะกลับบ้านเกิด เดินทางผ่านทะเลทราย ทั้งสองคนอุ้มบุตรยังเล็กไปด้วย ทั้งสองคนเดินหลงทางวนเวียนอยู่ในทะเลทราย หาทางกลับบ้านไม่ได้ ทั้งคู่อดอยากหิวโหย สามีกับภรรยาต่างช่วยกันอุ้มลูกซึ่งลูกก็ร้องเพราะความร้อนระอุของทะเลทราย เมื่อหิวโหยหนักเข้าผู้เป็นสามีก็พยายามหาสัตว์หรือสิ่งใดที่ใช้รับประทานได้ในทะเลทรายก็ไม่มีเลย ก็คิดวางแผนจะกินลูกตัวเองเสีย จึงบอกภรรยาซึ่งอุ้มลูกอยู่ในขณะนั้น ว่าตนจะขออุ้มเอง เมื่อภรรยาส่งลูกให้ ก็บอกให้ภรรยาเดินล่วงหน้าไปก่อน ส่วนตนเองเดินตามไปข้างหลัง เมื่อภรรยาเดินล่วงหน้าไปแล้ว สามีก็ฆ่าบุตรนั้นเสีย แล้วบอกภรรยาว่าบุตรนั้น

ทนความร้อนไม่ไหว เสียชีวิตเสียแล้ว ภรรยาก็เสียใจเฝ้าร้องไห้ด้วยความรักบุตร สามีก็ปลอบภรรยาแล้วว่า ลูกเราก็ตายไปแล้ว เราหิวมากๆ อาจจะต้องตายตามไปด้วย เราจงกินเนื้อลูกเราเถิด

ภรรยาไม่ยอมกินในครั้งแรก สามีก็คะยั้นคะยอให้ภรรยากิน ภรรยาซึ่งหิวโหยจนเดินไม่ไหวแล้ว เมื่อสามีชักชวนเช่นนั้นก็ยอมกิน แต่เวลากินก็เวทนาลูกมาก กินไปร้องไห้ไปตลอดเวลา ด้วยความรักและสงสารลูก เรียกได้ว่ากินทั้งน้ำตา

ในที่สุดทั้งสองสามีภรรยา ก็เดินทางต่อ และหาทางเข้าสู่ชนบทแห่งหนึ่งได้ ไปพบบ้านเศรษฐีคนหนึ่งร่ำรวยมาก กำลังจัดงานเลี้ยงกัน และเลี้ยงดูกันอยู่สนุกสนานมาก พอสามีภรรยาเข้าไปขออาหารเจ้าของบ้านใจดีมาก เอาอาหารจำนวนมาก ใส่ถาดออกมาเลี้ยงสามีภรรยาทั้งสองคน

ขณะที่สามีภรรยาทั้งสองคน กำลังกินอาหารอย่างหิวโหยอยู่นั้นเอง ก็เหลือบไปเห็น สุนัขเจ้าของบ้านกำลังกินอาหารอยู่เช่นเดียวกัน สุนัขตัวนั้น เป็นสุนัขตัวเมียท้องแก่ อาหารที่เจ้าของให้กินนั้น ก็เป็นอาหารอย่างดีเหมือนกันกับที่เจ้าของบ้านจัดให้สองสามีภรรยากินนั่นเอง

สามีซึ่งกำลังหิวโหยอย่างหนัก ก็กินไปอย่างละโมภ ตาก็มองดูสุนัขตัวเมียที่กำลังกินอยู่เช่นเดียวกัน ส่วนใจก็คิดไปว่า ตัวเรานี้ช่างยากจนเหลือเกิน สู้เกิดเป็นสุนัขเจ้าของบ้านนี้ยังจะดีกว่า ไม่ต้องอดอยากหิวโซอยู่เช่นนี้ พอคิดเช่นนั้นแล้ว อาหารซึ่งกินเข้าไปจนล้นกระเพาะ ทำให้แน่นท้อง ด้วยความอ่อนเพลียจากการเดินทางด้วย ทำให้หมดแรง ล้มลงขาดใจตาย

ความปรารถนาก่อนตาย ที่อยากไปเกิดเป็นลูกสุนัข ทำให้เขาได้ไปเกิดสมความปรารถนา นอกจากความปรารถนาก่อนตายแล้วยังบวกกับ

คลื่นกระแสกรรมของตนเอง ที่ฆ่าบุตรแท้ๆ อย่างขาดความเมตตาด้วย ทำให้วิญญาณเข้าไปเกิดเป็นลูกสุนัขตัวนั้นได้

จึงเห็นได้ว่า ภพของสัตว์เดรัจฉาน กับมนุษย์นั้นอยู่ภพเดียวกัน แต่สภาวะต่างกัน ส่วนวิญญาณนั้นเคลื่อนเข้าหากันได้ ข้อนี้เคยกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า คนไปเกิดเป็นสุนัขได้ไหมคะ?

ท่านตอบว่า **"เคยเห็นหมานั่งรถเก๋งไหม?"**

แต่ขอให้ลูกหลานทั้งหลาย จงช่วยจำไว้ด้วยว่า จากเป็นคนจะไปเกิดเป็นสัตว์นั้นง่ายที่สุด ให้หมั่นทำชั่วเข้าไว้ มีโอกาสได้ไปเกิดแน่นอน

มีข้อสำคัญอีกข้อหนึ่งคือ การรักสัตว์เลี้ยง ถ้าเอาจิตไปผูกพันกับเขามากๆ ถ้ามีกรรมมาช่วยสนับสนุนอย่างเช่นเรื่องนี้ ก็อาจจะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานได้เหมือนกัน

แต่ก็ขอเตือนไว้ว่า เมื่อไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานแล้ว จะกลับมาเกิดเป็นคนอีกนั้นยากนักหนา เพราะเหตุใดเล่า?

ตอบ : ผู้ที่เกิดเป็นมนุษย์นั้น อย่างน้อยที่สุด ก็ต้องมีศีล 5 ข้อครบเป็นหลักอยู่ก่อน และมีเมตตา ตัวเมตตานี้ก็คือตัวที่ชำระจิตให้สะอาด จิตเป็นสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ ถึงจะหมองหม่นไปบ้าง กุศลหนหลังมีอยู่บ้าง ก็จะช่วยสนับสนุนให้เกิดเป็นคนได้ แต่สัตว์เดรัจฉานที่รู้จักคิดมีหรือไม่ เขาเกิดมาเขาไม่รู้เรื่องความดี หรืออะไรคือความชั่วเลย รู้จักแต่กิน ขับถ่ายไปตามธรรมชาติเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น เหา หรือหมัด บนตัวสัตว์ เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วบนตัวสัตว์ เขาก็กินเลือดสัตว์ตัวนั้น เขาจะรู้หรือว่าเขาเบียดเบียนสัตว์ตัวอื่นแล้วเป็นบาป เขาคิดว่านั่นเป็นอาหารของเขา สัตว์ที่ไม่มีประโยชน์ไม่มีสติปัญญา ไม่มีมันสมอง ไม่รู้จักความดี ความชั่ว เช่นนี้ จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก คงจะเป็นไปได้ยากที่สุด

แม้แต่สุนัขพันธุ์ **เซนต์เบอร์นาร์ด** ที่โบสถ์ซึ่งอยู่ทางขั้วโลกเลี้ยงไว้ แล้วสอนให้ไปช่วยคนที่หลงติดอยู่ในหิมะ หาทางกลับบ้านไม่ได้ สุนัขพันธุ์นี้ตัวใหญ่มาก ขนหนาปุกปุย เวลาที่หิมะลงจัด คนที่ติดอยู่ในหิมะ โดยไม่ได้เตรียมตัวไว้ก่อน จะหาที่หลบหิมะไม่ได้ จะหนาวจนแข็งตายอยู่กลางหิมะก็มี

กรณีเช่นนี้ ทางโบสถ์ก็จะเลี้ยงสุนัขไว้ ถ้าเห็นหิมะตกมากก็จะเอาตะกร้า บรรจุขวดเหล้า (เพื่อให้ร่างกายอบอุ่น) อาหาร ผ้าห่มชนิดหนา ผูกติดไปกับสุนัข แล้วปล่อยให้มันออกไปเที่ยวค้นหาคนที่หลงติดอยู่ในหิมะเมื่อพบแล้ว มันจะใช้ตัวมันทับบนตัวคน เพื่อให้ร่างกายที่แข็งชานั้นอบอุ่น เลือดเดินสะดวกดีแล้ว เขาอาจจะหิว ก็จะกินอาหารในตะกร้า และใช้ผ้าห่ม พร้อมทั้งจับสายเชือกล่ามสุนัขไว้ สุนัขก็จะพาเดินกลับมายังโบสถ์ก็ได้ เช่นนี้ ผู้เขียนก็ยังไม่แน่ใจนักกว่า สุนัขตัวนั้นที่ได้ช่วยชีวิตผู้ที่ตกอยู่ในความเป็นความตายเช่นนั้นให้รอดมาได้นั้น จะได้บุญกุศลได้เกิดมาเป็นคนหรือไม่ เพราะไม่อาจทราบได้ว่า เจ้าสุนัขตัวนั้น มันทำลงไปเช่นนั้นเพราะมันเกิดความเมตตาต่อมนุษย์ หรือมันทำลงไป เพราะถูกฝึกฝนให้ทำเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ จะเห็นได้ในข้อนี้ว่า สัตว์ก็มีวิญญาณ พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนไว้ว่า อย่าเบียดเบียนสัตว์ อย่าฆ่าสัตว์

แต่ก็เคยเห็นข่าวในทีวี ในข้อที่ว่า เด็กเล็กๆ คนหนึ่ง ออกไปเดินเล่นกับสุนัขที่บ้าน เด็กก็เดินเหินยังไม่แข็งแรง เปะปะไปมา พ้นจากสายตาพ่อแม่ ก็เลยตกลงไปในน้ำข้างบ้านซึ่งค่อนข้างลึก เจ้าสุนัขเห็นเข้าก็กระโดดลงไปช่วยตามเอาเด็กคนนั้นขึ้นมาได้ ข้อนี้พอจะจัดเข้ากลุ่มว่าทำไปด้วยความรัก ความกตัญญู โอกาสจะพัฒนาตนเองขึ้นเป็นมนุษย์ในโอกาสหน้า คงเป็นไปได้

ในศาสนาพุทธเราเข้าใจ และมีความเชื่อ เรื่องตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญมาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อญาติมิตรพี่น้องพ่อแม่ก็ตามเจ็บหนักใกล้จะตาย จึงมักจะให้กำลังใจกัน โดยให้ท่องคำว่าพุทโธหรือมิฉะนั้นก็อรหัง เป็นต้น เพื่อเป็นการเตือนสติผู้ป่วยให้ระลึกถึงคุณความดีของตนเองเป็นเครื่องหมาย นำทางไปสู่สุขคติภพนั้น

อีกประการหนึ่งคือจงรักษาคุณงามความดี ควรรักษาจิตให้สะอาดอยู่เสมอ ผู้ที่จะสามารถรักษาจิตให้สะอาดอยู่เสมอนั้น ต้องมีความเมตตาเป็นหลัก และติดตามด้วยความกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีคุณ

คุณอำนวย สุวรรณคีรี เคยพูดในทีวี ท่านพูดเข้าใจง่ายเหลือเกินเรื่องการรักษาจิตให้สะอาด

ท่านบอกว่า เสื้อผ้า อาภรณ์ ข้าวของเครื่องใช้ ถ้าเราจะทำให้สะอาดก็ใช้ FAB หรือ สบู่ ขัดถูให้สะอาด แต่การรักษาจิตให้สะอาดนั้นมีวิธีเดียว **คือการนั่งสมาธิ**

ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นว่า เมื่อคนเราได้เสียชีวิตลงไปแล้ว ร่างกายแตกดับลงไป เขาก็เอาไปเผาไหม้ลงไปทั้งหมดไม่เหลืออะไรเลย นั่นคือสิ่งที่เรามองเห็นด้วยตาเปล่า แต่แท้จริงแล้ว วิญญาณ หรือจิตนั้น ไม่ได้ถูกเผาไหม้ไปด้วย เพราะวิญญาณเป็นพลังงานชนิดหนึ่งซึ่งก็จะหลุดลอยออกไป พอวิญญาณออกไป สังขารก็จะหยุดทำงานทันที ส่วนวิญญาณก็จะออกไปสู่ภพของวิญญาณ

เพื่อแสดงให้เห็นว่า คนบางคน พอตายไปแล้วก็เกิดใหม่ทันที จึงสามารถจำเรื่องของตนเองได้ และอยากอธิบายให้ลูกหลานได้เข้าใจไว้เลยตรงนี้ว่า วิญญาณที่ไปเกิดใหม่นี้ แน่นอนเมื่อไปเกิดใหม่ รูปร่างหน้าตาย่อมเปลี่ยนแปลงไป ตามกรรมพันธุ์ ของพ่อ-แม่ คนใหม่ ส่วน **จิตใจ ย่อมเป็นคนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไปด้วย** ขอโปรดจงจำไว้ตรงนี้ เคยมีอุปนิสัยเช่นไร

มีความสามารถพิเศษอย่างไร มีอาชีพอะไรที่ถนัด ก็คือคนเดิมนั่นเอง

เช่น เด็กคนนี้ อายุยังน้อย ทำไมเล่นดนตรีเก่ง หลวงพ่อเคยเล่าว่าท่านไปเรียนตีพิณพาทย์กับครูของท่าน ครูของท่านยังไว้จุก ท่านเรียกครูจุก สามารถเล่นเพลงต่างๆ ได้เป็นร้อยๆ เพลง ทีเดียวในกรณีอย่างนี้เรามักจะเรียกว่าเป็นพรสวรรค์ หลวงพ่อก็จะกล่าวว่าเป็นพรสวรรค์ที่ไหนไม่ใช่ ท่านว่า **สัญญาเก่าเขาจำได้** ท่านได้กรุณาเล่าเรื่องเพื่อนของท่านให้ฟังเรื่องเพื่อนท่านที่ระลึกชาติได้

เรื่องมีอยู่ ท่านมีเพื่อนคนหนึ่ง สมัยท่านเรียนอยู่ ป.3 เด็กคนนี้ชื่อกริช เป็นเด็กเรียนเก่ง แต่ยากจนมาก พ่อ-แม่ มาจากทางภาคอีสาน มารับจ้างเกี่ยวข้าวทำนาอยู่ทางบางขาม ด้วยความยากจนของเขาโยมมารดาหลวงพ่อก็เคยช่วยเหลือ ให้เสื้อผ้า ให้เงินใช้

หลวงพ่อเล่าว่าตอนหลวงพ่อบวชแล้ว เพื่อนของท่าน คือคุณกริชมาหาท่าน มาเล่าว่าญาติของเขาซึ่งทำงานอยู่ที่สถานทูต มีความต้องการที่จะได้คนไปช่วยงานก็ได้ไปอยู่กับเขา และพอดีท่านทูตจะย้ายไปจากเมืองไทยเขาจะเอาท่านไปด้วย ท่านจึงมาลาหลวงพ่อ ก่อนจากกันหลวงพ่อบอกว่าได้ให้เงินไป 400 บาท ซึ่งในสมัยนั้นก็มากอยู่

คุณกริชหายหน้าไปหลายปี วันหนึ่งคุณกริชกลับมาเยี่ยมหลวงพ่อได้เล่าให้ฟังว่า เวลานี้ท่านได้กลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว มีภรรยาชื่อคุณพิมพาและมีลูกเล็กๆ กัน 1 คน ท่านได้เล่าว่าไปจากเมืองไทยแล้วตอนแรกก็ตามท่านทูตไป ต่อมาท่านเรียนหนังสือแล้วก็หาเงินเรียนเองจนได้เป็นด็อกเตอร์ ซึ่งก็หมายถึงได้รับปริญญาเอก หลวงพ่อบอกว่าท่านก็ดีใจที่ได้เจอเพื่อนเก่าของท่าน

คุณกริชได้กลับมาเยี่ยมเยียนหลวงพ่ออีกกี่ครั้งก็จำไม่ได้ (ผู้เขียน) ต่อมา ดร.กริชก็หายไปนานหลายปีนับสิบปี

วันหนึ่งได้มีสองสามีภรรยา พาลูกชาย อายุอยู่ในวัย 10 ขวบ มาหาหลวงพ่อ เล่าว่าลูกชายรบเร้าให้พามาหาหลวงพ่อ เขาบอกกับพ่อแม่เขาว่าเขาเป็นเพื่อนหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านคงรู้ได้ด้วยฌาณของท่าน แต่ท่านคงต้องการให้แขกที่มาด้วยกันในวันนั้น จะได้รู้เรื่องของการระลึกถึงชาติด้วย ท่านจึงให้เด็กคนนั้นเล่าให้ฟังว่าที่ว่าเป็นเพื่อนกับท่านนั้น มีความเป็นมาอย่างไร

เด็กชายคนนั้นเล่าให้ฟังสมัยเป็นเด็ก เป็นเพื่อนสนิทกันกับหลวงพ่อ และจบลงด้วยว่า หลวงพ่อจำได้ไหมตอนผมมาลาหลวงพ่อไปอยู่เมืองนอก หลวงพ่อให้เงินผมไป 400 บาท ตอนผมกลับมา ผมก็พาครอบครัวมาเยี่ยมหลวงพ่อ ครั้งสุดท้ายที่ผมกลับไปก็เสียชีวิตจึงไม่ได้มาหาหลวงพ่ออีก ที่ผมมาคราวนี้ ผมมีความจำเป็น พ่อ-แม่ผมจะไปอยู่เมืองนอก ผมจะกลับมาเยือนเมืองไทยอีกก็คงยาก ผมเสียดายวิทยานิพนธ์ที่ผมทำไว้ 4 เล่ม อยู่ที่บ้านผมอยากได้เอาไปด้วย

หลวงพ่อ : ก็ทำไมไม่ไปเอากับคุณพิมพาเขาหละ
คุณกริช : ผมไปแล้วครับ เขาไม่เชื่อ เขาไล่ผมออกจากบ้านเลย ที่ผมมาหาหลวงพ่อ เพราะผมอยากขอให้หลวงพ่อไปเป็นเพื่อนผมหน่อยช่วยยืนยันหน่อยครับว่า ผมคือ ดร.กริช แน่ๆ

หลวงพ่อจึงต้องไปกับเด็กคนนั้น เพื่อช่วยยืนยันว่าใช่ ดร.กริชแน่ คุณพิมพาเห็นหลวงพ่อไปด้วยจึงยอมให้ขึ้นบ้าน หลวงพ่อจึงได้บอกว่าใช่ ดร.กริช แน่ๆ คุณพิมพาจึงบอกให้เด็กชายคนนั้นไปหยิบเอาเองเพราะถ้าเป็นดร.กริชเอง เป็นคนเก็บไว้ก็น่าจะรู้เองว่าเก็บไว้ที่ไหน เขาจึงเข้าไปในห้อง และหยิบมาเอง แล้วถามคุณพิมพาว่า เก่ง กับ กล้า หายไปไหน

คุณพิมพาจึงเชื่อว่า เป็น ดร.กริช จริง เพราะเก่ง-กล้า คือลูกชายของเธอกับ ดร.กริช

เรื่องนั้นยืนยันเรื่องตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ และที่สำคัญที่สุด คือว่าเป็นวิญญาณดวงเดิม เมื่อเป็นวิญญาณดวงเดิมจึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับการไปเกิดใหม่ เพราะปัจจุบันคนไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิดนั้นมีอยู่ จึงได้ทำตัวตามสบาย ผิดถูกอย่างไรไม่สนใจ ขอให้สบายในชาตินี้ก็แล้วกัน และไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ถึงแม้จะเชื่อเรื่องการเกิดใหม่ก็ตาม ก็หมกหมุ่นเอาแต่ได้ คนที่ทำไปเพราะโง่เขลาก็มาก ถึงแม้คนที่ฉลาดก็ไม่อยากเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เพราะความโลภเป็นเหตุก็มีอีกเยอะ

ข้อที่หลวงพ่อท่านจะขนสรรพสัตว์ให้พ้นจากนรก ก็คงจะทำได้วิธีเดียวคือฝึกวิปัสสนากัมมัฏฐานให้ สอนให้ปฏิบัติ พร่ำสอนไม่รู้เหน็ดเหนื่อยด้วยความเมตตาของท่าน เพราะเรื่องกฎแห่งกรรมนี้ ผู้ที่ได้ฌาณชั้นสูง ตาทิพย์ หูทิพย์แล้ว จึงจะรู้จะเห็นได้ด้วยฌาณวิเศษของท่านเท่านั้น

ขอย้ำอีกครั้งว่า ดร.อาจอง เคยบอกนักศึกษาวิทยาลัยครูราชภัฏว่า เรื่องกฎแห่งกรรมนั้น พระพุทธองค์ไม่ได้เป็นผู้กำหนด หรือตั้งกฎขึ้นมา ท่านรู้ได้ด้วยฌาณวิเศษของท่าน พูดแบบง่ายๆ พอเข้าใจว่า พระองค์ได้ชำระจิตจนบริสุทธิ์แล้วจนตรัสรู้ได้ พระองค์จึงทราบกฎข้อนี้ และกฎข้อนี้มาพร้อมกับการเกิดของโลกด้วย ผู้ใดต้องการทราบว่าที่ว่าพระองค์ตรัสรู้นั้น พระองค์ตรัสรู้ด้วยวิธีใด ผู้เขียนจะเล่าโดยลอกของ พ.ต.ท.ชะลอ อุทกภาชน์ ให้ฟังตอนท้ายของเรื่องนี้

นับว่าโชคดีมากที่ได้เกิดมาในศาสนาพุทธ เพราะเรามีความเชื่อเรื่อง ตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ รวมทั้งมีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมอยู่มากเพราะเชื่อพระพุทธเจ้าที่พระองค์นำมาสอน

เมื่อหลายเดือนมาแล้ว มีหลานสาวคนหนึ่งพบกันที่กรุงเทพฯ กับหลานคนนี้ไม่เคยได้พบกันแบบใกล้ชิด ไม่เคยได้คุยกันเรื่องธรรมเลย พอเขาพบผู้เขียน เขาก็ยินดีมาก ไปหยิบหนังสือมาให้เล่มหนึ่งเขียนโดยฝรั่ง จำไม่ได้เพราะไม่ได้เอามา เขาเล่าว่า เขาซื้อมาหลายเล่ม เพื่อเอาไว้แจกเพื่อนและญาติใกล้ชิด

หนังสือเล่มนั้นกล่าวถึงเรื่องตายแล้วเกิด นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ฝรั่งมีความเชื่อ เรื่องตายแล้วเกิด แต่หลานเองตอนนั้นพื้นฐานของศาสนาก็ยังไม่ค่อยรู้อะไรเท่าไร อายุเขาก็ประมาณ 30 กว่าปีแล้ว มีครอบครัวแล้ว

เรื่องตายแล้วเกิด หรือเรื่องระลึกชาติได้นี้ เมื่อไม่นานมานี้ UBC ได้มีสารคดี โดยนำเอาตัวบุคคลที่ระลึกชาติได้ชื่อ แบรี่ เกิดที่ประเทศไอซ์แลนด์ มีลูกเล็กๆ คนโตที่สุด อายุ 12 ปี นอกนั้นก็อายุน้อยๆ ก่อนเสียชีวิตได้สั่งเสียบุตรคนโตไว้ว่าอย่าทิ้งน้อง

อย่าให้น้องพลัดพรากจากกัน เพราะน้องยังเล็กๆ ทั้งนั้น สามีเป็นคนขี้เหล้าไม่เอาไหนพึ่งพาไม่ได้ รู้ตัวว่าจะต้องตายแน่นอน ก็บอกลูกคนโตซึ่งก็อายุแค่ 12 ขวบเท่านั้นเอง ข้อความสุดท้ายก่อนจากกัน นางบอกลูกว่าไม่ว่านางจะไปอยู่ไกลแค่ไหนก็ตาม นางจะกลับมาหาลูกให้จงได้

หลังจากนั้นก็ได้ไปเกิดที่ประเทศอังกฤษ เริ่มจำความเก่าได้ตั้งแต่ยังเด็ก และได้ฝันเห็นลูก ทั้งหลับทั้งตื่นความจำฟื้นขึ้นมาเป็นตอนๆ จนต้องไปหาจิตแพทย์ จิตแพทย์สะกดจิตให้แล้วบอกเธอว่าทั้งหมดที่เธอเล่ามานั้น **(จากการสะกดจิต)** ล้วนเป็นเรื่องเชื่อถือได้ เพราะเธอเล่าถึงประเทศไอซ์แลนด์ทั้งหมดโดยที่เธอไม่เคยไปมาก่อนเลย ในที่สุด เธอเดินทางไปประเทศไอซ์แลนด์ และได้พบลูกๆ ทั้งหมดซึ่งคนโตที่เธอสนิทมากในอดีตนั้น ขณะที่เธอตามพบก็ชรามากแล้ว ทุกคนมานัดพบกันที่โบสถ์

บาทหลวงยังไม่ยอมเชื่อเลยว่าคนเราที่ตายแล้วไปเกิดไม่ใช่ตายแล้วสูญ เมื่อไปซักไซ้มากๆ เข้า ท่านก็ว่านี่เป็นกรณีพิเศษไม่ได้เป็นกันทุกคน

สำหรับฝรั่งคนที่เขียนหนังสือเล่มที่หลานเอามาส่งให้ บอกว่าอยากให้ผู้เขียนเอาไปอ่านเขาเลื่อมใสมาก ฝรั่งท่านนี้ท่านเป็นบาทหลวง และเป็นจิตแพทย์ด้วย ท่านจะทำพิธีล้างบาปให้กับผู้ที่ต้องการด้วย

การล้างบาปในศาสนาคริสต์นี้ ถ้าจะถามว่า ทำให้หมดบาปได้หรือไม่ ขอตอบว่า น่าจะได้ แต่จะมากน้อยเพียงใด ขอให้ผู้อ่านช่วยกันพิจารณากันเองก็แล้วกัน ที่ว่าได้ ก็น่าจะเป็นบาปเบาๆ ไม่ร้ายแรง เพราะอะไร ก็ถ้าบาปร้ายแรงคู่กรณีเขาไม่อโหสิกรรมให้ จะได้ ยังไง คงไม่ได้หรอก แต่ถ้าเป็นบาปเล็กๆ น้อยๆ การล้างบาปคือการไปเล่าให้พระฟัง ผู้ที่เล่านี้ต้องเป็นผู้ที่รู้ตัวว่าผิด สำนึกในบาปเท่ากับเป็นการอโหสิกรรม เพราะเจ้าทุกข์เขาไม่ได้รับรู้อะไรด้วย ไม่ได้มีการอโหสิกรรมกันบาปจะหมดไม่ได้ตามหลักของศาสนาพุทธ

อย่างไรก็ตาม บาทหลวงท่านก็ต้องสะกดจิตผู้ที่ต้องการจะทราบบาปในอดีตของตนที่ทำลงไปของแต่ละคนที่ต้องการทราบ

การสะกดจิตคืออะไร

1.จิตสามัญสำนึก หรือจิตสำนึก จิตตัวนี้จะเก็บเรื่องราวทุกชนิดที่ผู้ครองจิตแต่ละคนกระทำลงไปแล้วทั้งในอดีตและปัจจุบัน ทำหน้าที่คิดตรึกตรอง หาทางแก้ไขในส่วนที่ผิด และยังวางแผนอนาคตอีก หน้าที่ของจิตสามัญสำนึกนี้ มากมายเหลือเกิน แก้ไขได้บ้าง ไม่ได้บ้าง จะฟุ้งซ่านขุ่นมัว ทำให้คิดอะไรไม่ค่อยออก ถ้ามันวุ่นวายมากๆ

2.จิตใต้สำนึก จิตใต้สำนึกนี้วิเศษมาก เป็นตัวรู้ เรียกว่ารอบรู้ เป็นจิตสะอาด บริสุทธิ์ มีคุณธรรมอยากจะสอนให้เรารับรู้ แต่จิตสำนึก มันทำหน้าที่อยู่ตลอดเวลา ฟุ้งซ่าน แม้ว่าจิตใต้สำนึกจะส่งกระแสออกมาสอนเรา ก็ไม่อาจรู้ได้ เพราะจิตสำนึกไม่ว่าง แต่เมื่อใดเราทำให้จิตว่าง โดยการทำสมาธิ จิตใต้สำนึกจะออกมาสอนเรา

การทำงานของจิตใต้สำนึก ของ ดร. อาจอง ชุมสาย ท่านกล่าวว่า "จิตใต้สำนึก" ทำหน้าที่เหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ จะรับความรู้ ความคิด การกระทำ สิ่งต่างๆ ที่เราได้รู้ และได้เห็นมา สิ่งเหล่านี้จะอยู่ในความทรงจำของจิตใต้สำนึก และไม่มีวันลืมได้ ถ้าเราจะทำอะไรได้ **เราต้องรับรู้จากจิตใต้สำนึกมาสู่จิตสำนึก** แต่ส่วนใหญ่ จิตสำนึกจะฟุ้งซ่านมาก จึงไม่สามารถนำความรู้เก่าๆ จากจิตใต้สำนึกออกมาใช้ได้"

ระหว่างเรานอนหลับ จิตสำนึกของเราจะหยุดทำงาน แต่จิตใต้สำนึกจะไม่หลับ

การสะกดจิตเป็นการระงับให้ **จิตสำนึกหยุดทำงาน** ตอนนั้นจิตใต้สำนึกจะออกมาทำงาน ข้อนี้เองที่จิตแพทย์ จะสอบถามอดีตของคนไข้ได้จากจิตใต้สำนึกนี้เอง และเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ผิดพลาดเลย

ในการนั่งสมาธิก็เช่นเดียวกัน (ความคิดเห็นของผู้เขียน)

คือเมื่อนั่งสมาธิถึงตอนจิตสามัญสำนึกสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ผู้นั่งสมาธิก็จะสามารถระลึกชาติตนเองได้เช่นเดียวกัน เพราะจิตใต้สำนึกจะบอกให้เรารู้ได้

เมื่อบาทหลวงที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำการสะกดจิตคนไข้ในพิธีล้างบาปของท่าน ท่านก็จะสะกดย้อนหลังไปในอดีตของผู้ต้องการแต่ละคน ท่านก็จะเก็บข้อมูลไว้ ว่าในชีวิตเบื้องต้นของแต่ละคนทำบาปอะไรไว้

บ้าง แต่บางครั้งท่านย้อนหลังไปก่อนหน้าการเกิดของเขา ท่านก็อด ประหลาดใจไม่ได้ เพราะกลายเป็นคนละคน บางครั้งก็เป็นหญิง บางคราวก็เป็นชาย ชื่อเสียงก็เปลี่ยนไป เป็นคนละคนในคนๆเดียวกัน ท่านเริ่มสงสัยมากๆ และพยายามหาข้อมูลจากจำนวนคนเพิ่มขึ้น เป็นร้อย เป็นพัน ก็พบว่าคนๆ เดียวนั้น มีการเกิด การตายหลายครั้งหลายหน ตอนนี้เองที่ท่านเริ่มเชื่อแล้วว่า คนเราไม่ใช่ตายแล้วสูญ เปลี่ยนเป็นตายแล้วก็กลับมาเกิดอีก

ทุกคนที่มาขอให้ท่านสะกดจิต ก็ย่อมพบเหตุการณ์ในอดีต บางครั้งก็ผิดพลาดใหญ่หลวงสร้างบาปสร้างกรรมไว้มิใช่น้อย ต่างก็ขอร้องให้ท่านช่วยล้างบาปให้ บาทหลวงย่อมต้องรับงานหนัก เพราะคนๆ เดียวอาจจะสะกดจิตได้หลายๆชาติ **ท่านก็ต้องจัดการล้างบาปให้เขาทุกชาติไป**

คนไทยเราโชคดีมาก ยอมรับเถอะว่า อย่าว่าแต่ชาติในอดีตเลย แม้แต่ชาติในปัจจุบัน ก็ทำผิดกันนับครั้งไม่ถ้วน แต่เราไม่ต้องไปตามล้างบาปทุกชาติ

เหตุผล เพราะเรามีจิตเพียงดวงเดียว มันจะพาเราเร่ร่อนไปเกิดที่ใดก็ตามที เป็นคนเป็นสัตว์เป็นเทพ จิตดวงเดียวของเรานี่เอง เราก็นั่งสมาธิ เป็นการฟอกจิตให้สะอาด จะเป็นการชำระกรรมชั่วในอดีตและปัจจุบันให้หมดไป เมื่อจิตสะอาดบริสุทธิ์ดีแล้วใครซึ่งเคยคิดว่า เราเลือกเกิดไม่ได้ นั่นไม่ใช่ความจริง เมื่อจิตสะอาดบริสุทธิ์ เวลาไปเกิด จะได้เกิดในสุขคติภพอย่างแน่นอน นี่ก็พูดไปตามหลักเกณฑ์ของพุทธศาสนา

อำนาจของจิต

เราสามารถสั่งจิตของเราให้ช่วยปลุกเราได้ เช่นก่อนนอนเราอยากตื่นแต่เช้าเวลาตี 5 เราก็จะสั่งจิตของเราให้ปลุกเราตอนตี 5 นะ เราควรสั่ง

ย้ำๆ สัก 2-3 ครั้ง อย่าสั่งแต่ปาก ใช้ใจสั่งด้วย คือสั่งด้วยความตั้งใจให้ไป ลองดูนะถ้าตั้งใจจริงๆ จะได้ผลแน่ ผู้เขียนเองตอนไปฝึกปฏิบัติอยู่ที่วัด 1 เดือนเต็ม ๆ ปฏิบัติตามกติกาทุกข้อ พูดน้อยนอนน้อย ตั้งใจทำจริงๆ ก็ได้ผล ตอนหลังๆ จิตไม่กระสับกระส่าย จิตแน่นิ่งขึ้น เขาจะปลุกโดยไม่ต้องสั่งเลย คือ พอตี 3 ครึ่งต้องลุกเขาก็ปลุก เวลาปลุกแถมยังเรียกชื่อเสียด้วย เขาเรียกให้ตื่นโดยเรียกครูอนงค์ ครูอนงค์ แล้วภาพนาฬิกาติดอยู่ที่ตาให้เห็นเสียด้วย บอกเวลาตี 3 ครึ่งพอดี

เคยได้เทปคำบรรยายของ ดร.อาจอง ที่ท่านบรรยายที่วิทยาลัยครูลพบุรี มีคุณครูคนหนึ่งถามท่านว่า ศาลพระกาฬลพบุรีศักดิ์สิทธิ์จริงไหม ท่านตอบว่าผมขออนุญาตไม่พูดถึงศาลพระกาฬนะครับ แต่ผมว่าถ้าเราเอาก้อนหินหรือก้อนอิฐสักก้อน นำมาวางไว้บนแท่นบูชา ใครผ่านไปผ่านมาก็พากันสักการะบูชา เวลาที่เขาสักการะ**เขาจะส่งจิตของเขาไปที่ก้อนหินก้อนนั้น เวลาเนิ่นนานเข้า ก้อนหินก้อนนั้นก็จะศักดิ์สิทธิ์ได้**

ขอยกตัวอย่างที่ประเทศอัฟกานิสถาน เนินผาแห่งหนึ่งในทะเลทราย ไม่ทราบว่าผู้ใดไปแกะสลักรูปพระพุทธเจ้าที่เนินผาแห่งนั้น พวกที่นับถือศาสนาอิสลามเห็นมีคนไปสักการะ กราบไหว้บูชาก็รังเกียจ ไม่ชอบใจพากันเอาของมีคมบ้าง ค้อนบ้างช่วยกันทำลายรูปพระพุทธรูปก็ไม่ได้ดังใจช่วยกันเอาระเบิดระเบิดพระพุทธรูปองค์นั้น ก็เห็นผลทันทีเหมือนกัน ไม่ทันข้ามปี ก็เกิดสงครามในอัฟกานิสถาน อเมริกาได้ระเบิดทำลายประเทศอัฟกานิสถานจนพรุนไปหมด กล่าวกันว่าพวกอัฟกานิสถานหลบอยู่ตามภูเขาตามถ้ำ คงจะหาตัวบิลลาเด้นไม่ได้แน่ๆ แต่ตามที่เล่ากันถึงแม้ว่าจะตามหาบิลลาเด้นไม่พบ แต่อำนาจการทำลายล้างของลูกระเบิดอเมริกาสามารถเจาะลึกลงไปได้ทีละหลายๆ เมตรทีเดียว

นอกจากนี้ ยังสามารถใช้พลังจิตให้เป็นประโยชน์ได้อีกหลายประการ บางคนเอาไปใช้ทางไสยศาสตร์ พวกขมังเวทย์ทั้งหลายใช้ร่ายมนตร์คาถาไปทำให้คนหลงใหล ถูกต้ม ถูกหลอกลวง คนพวกนี้ไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรมในข้อที่ว่า ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว ซึ่งเรื่องนี้จะกล่าวไว้ในตอนท้าย พระที่ท่านเก่งๆ ท่านก็จะทำพลังงานจากการสวดมนต์ ทำสมาธิ บรรจุลงในองค์พระ พระที่ผ่านการปลุกเศกน้ำมนต์ก็ย่อมจะขลังและศักดิ์สิทธิ์ เช่น พระที่ปลุกเศกโดยสมเด็จพุฒาจารย์เป็นต้น

พลังจิตนำไปใช้ในการรักษาโรคได้ ดร. อาจอง ท่านมาเล่าไว้ตอนที่เชิญท่านมาบรรยายที่โรงเรียน และปัจจุบันก็เห็นมีอาจารย์บางท่านนำไปใช้ด้วย จิตใต้สำนึกก็มีความสำคัญถ้าจะรู้จักนำไปใช้ มีเด็กหญิงคนหนึ่งพ่อ-แม่ ชวนไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ เด็กคนนี้ไม่ชอบไปโบสถ์ จะหลอกแม่ว่าหนูไม่ไป หนูเจ็บที่ขา เธอทำอย่างนั้นบ่อยๆ **จนจิตใต้สำนึกสั่งให้ขาเลิกทำงาน** เด็กคนนั้นไม่สามารถจะเดินได้เลย เพราะเท้ากลายเป็นอัมพาต บิดามารดาของเด็กพาเด็กไปรักษาจนทั่วไปหมด หมอที่ไหนว่าเก่งก็พาไปรักษาจนทั่ว หมอหาสาเหตุการป่วยของเธอไม่ได้ ในที่สุดมีผู้แนะนำให้พาไปหาจิตแพทย์ จิตแพทย์ทราบสาเหตุว่าเธอไปสั่งจิตใต้สำนึกไม่ให้ทำงาน เธอจึงเดินไม่ได้ ต่อมาหมอสอนเธอว่าให้เธอบอกตัวเองนะว่าขาเธอหายแล้ว เธอพูดกับตัวเองบ่อยๆ ว่าขาเธอหายแล้ว และในที่สุดเธอก็หายจากโรคอัมพาตได้จริงๆ

อีกเรื่องหนึ่งท่านก็เล่าว่า มีเด็กจากแอฟริกาคนหนึ่ง ป่วยเป็นแผลพองที่ขาทั้งสองข้าง มูลนิธิศาสนาคริสต์พบเข้าก็พาไปรักษา ในที่สุดก็พาไปรักษาที่อเมริกา แพทย์ปรึกษากันว่าต้องตัดขา จึงจะสะกัดกั้นการลุกลามของแผลได้ วันรุ่งขึ้นจึงตัดขาเธอไปข้างหนึ่ง ดร.อาจองไปพบเข้า จึงได้

ไปขอร้องหมอไว้ก่อน ขอให้ได้รักษาด้วยวิธีใช้พลังจิต ในตอนนั้นท่านได้ไปชวนเพื่อนของท่าน ให้ไปพร้อมกันที่ ร.พ.แล้วนั่งสมาธิแผ่เมตตาให้เด็กคนนั้น วันรุ่งขึ้นแผลซึ่งลุกลามอยู่นั้นแห้งดีขึ้น ท่านก็ช่วยกันรักษาด้วยวิธีนั่งสมาธิ แผ่เมตตาให้ เด็กคนนั้นจึงยังคงรักษาขาอีกข้างไว้ได้ โดยไม่ต้องตัดขา ดร.อาจอง ท่านยังคงคุยอวดว่าต่อมาไปพบเด็กคนนั้นในงานเลี้ยงฉลอง เด็กคนนั้น(น่าจะเป็นหญิง) ยังมาขอท่านเต้นรำด้วย

เรื่องพลังจิตกับการปลูกต้นไม้ เรื่องนี้เกิดกับผู้เขียนเองโดยไม่รู้สาเหตุ ช่วงระยะเวลาประมาณปี 2540 ขณะนั้น คนทั่วๆ ไปจะนิยมปลูกโป๊ยเซียน ผู้เขียนเดินไปดูตลาดต้นไม้ก็ชอบอยู่ จึงซื้อมาจากอาจารย์โรงเรียนสิงห์ ไปทุกอาทิตย์เลย ครั้งแรกๆ ปลูกไว้ 20-30 ต้น ทุกต้นเติบโตทันใจมาก ดอกก็ออกสะพรั่งไปหมด อาจารย์นัฐก็มาดูต้นไม้ที่ปลูกไว้ มาหลายครั้งก็จะถามทุกครั้งว่า มีใครมาดูต้นไม้ให้พี่หรือ เราก็ไม่ได้เข้าใจเหมือนกันว่าเขาถามประโยคเดิมทุกครั้งว่ามีใครดูต้นไม้ให้พี่หรือ ก็ตอบไปว่าไม่มีนะ มีแต่อาจาย์นัฐคนเดียวแหละ มารู้ทีหลังว่าเขาถามเพราะเขาสงสัยว่า ทำไมต้นไม้เติบโตออกเต็มต้นทุกต้นจนผิดปกติ ที่จริงก็มาเข้าใจจากคำบรรยายของดร.อาจองว่าเคยให้นักศึกษา นั่งสมาธิก่อน แล้วแผ่เมตตาให้ต้นไม้ ต้นไม้ที่ผ่านการแผ่เมตตาจะเจริญเติบโตเร็วกว่าต้นไม้ที่ไม่ได้แผ่เมตตาให้ อันที่จริงต้นโป๊ยเซียนที่บ้านก็ไม่เคย แต่การนั่งสมาธิแผ่เมตตาอยู่ในบ้านทุกวัน พลังงานซึ่งอยู่ในตัวของเราเวลาเราเดินผ่านต้นไม้ ต้นไม้ก็จะได้รับพลังงานนั้นด้วย ทำให้โตไวผิดปกติ ขณะนี้เลี้ยงกล้วยไม้ กล้วยไม้ก็ออกช่อเต็มที่ยาวมากเลย และออกต้นละ 5-6 ช่อก็มีข้อความเรื่องต้นไม้เติบโตเร็วเพราะได้กระแสพลังสมาธิจากตัวเรานี้นอกจากคำบรรยายของ ดร.อาจองแล้ว ยังพบในหนังสือ แว่นส่องจักรวาลของ พ.ต.ท. ชะลอ อีกด้วย

ประโยชน์ของการนั่งสมาธิ

เมื่อเรานั่งสมาธิ สมาธิจะทำให้จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ เกิดเป็นพลังความเมตตา เมื่อเราแผ่เมตตาไปให้ใครหรือให้โดยส่วนรวม ไม่เจาะจงก็ตาม พลังแสงแห่งความเมตตานี้ จะเป็นพลังแสงที่มีสีขาวสะอาด จะพุ่งออกไปจากจุดสามจุด (จากคำบรรยาย ดร.อาจอง) คือแถวหัวใจ และฝ่ามือทั้งสองข้าง ขณะแผ่เมตตาควรหลับตา และอธิษฐานจิต โดยใช้ ความคิดของเราช่วย **เพราะแรงอธิษฐานของเราจะช่วยนำพลังนี้ไปถึงจุดที่เราต้องการแผ่ไปให้ถึง**

เราควรแผ่เมตตาให้บ่อยที่สุด เช้า ก่อนนอน ควรปฏิบัติสมาธิ แล้วควรจบด้วยการแผ่เมตตา เพื่อจะให้ได้ผลดี ควรปฏิบัติทุกวัน การแผ่เมตตาเป็นการให้ความสุข อย่าใช้เป็นวิธีบังคับไม่ถูกต้อง และจงจำไว้ด้วยว่าอย่าได้แช่งด่าใครในใจ เพราะจะมีคลื่นพุ่งออกไปยังบุคคลที่เราเกลียด ทำให้เขาหงุดหงิด จิตใจเขาฟุ้งซ่าน อาจปวดศีรษะ บาปด้วยเหมือนกัน เพราะการคิดให้ร้ายเป็นผลให้จิตเปลี่ยนเป็นสีเทาหรือดำ

บุญและบาปเกิดขึ้นได้อย่างไร

ดร.อาจองท่านได้ศึกษามาแล้วว่าความคิดนั้นเป็นพลังชนิดหนึ่งซึ่งมีอำนาจมากถ้ามีผู้ใดมีจิตใจแน่วแน่เป็นสมาธิ ความคิดของเขาก็จะมีพลังมาก ถ้าเขาคิดไปในทางที่ดี จิตใจเต็มไปด้วยความเมตตา เขาก็จะส่งพลังนี้ออกไปในโลกทำให้พลังของความคิดดีขึ้น คนอื่นๆ ก็จะสามารถรับความคิดเหล่านี้ได้ง่ายขึ้น เพราะพลังความคิดที่มีประโยชน์ จะเป็นประโยชน์มากมายต่อโลกของเราในปัจจุบัน **พลังความคิดของมนุษย์ส่วนใหญ่ ถ้าเป็นความคิดที่ไม่ดีถ้ามีอยู่ในโลก จะทำให้คนในโลกคิดสิ่งที่ไม่ดีได้ง่าย**

ในการแผ่เมตตา เราสามารถช่วยให้คนอื่นมีความสุขได้จริง แต่จิตจะต้องแน่วแน่พร้อมรู้วิธีแผ่พลังออกไปจะช่วยให้พลังเกิดขึ้นได้มาก

พลังที่มีเจตนาร้ายก็จะสามารถทำร้ายทั้งกายและใจได้ด้วย จงจำไว้ว่าพลังทุกชนิดที่ออกไปจากตัวเราในที่สุดจะวกกลับมาถึงตัวเรา ถ้าเป็นพลังที่ดี พลังนั้นก็กลับมาช่วยให้เรามีความสุข แต่ถ้าเป็นพลังที่ไม่ดี มันก็จะกลับมาทำร้ายให้เราเกิดความทุกข์ทรมานเช่นเดียวกัน

(จากหนังสือรำลึกวันวาน หลวงปู่มั่น ท่านคุยกับพระอาจารย์ที่เฝ้าปฏิบัติดูแลท่านก่อนจะมรณภาพว่า ถ้ามีพระอริยสงฆ์ หรืออริยบุคคลอยู่ในประเทศใดก็ตาม ประเทศนั้นจะปราศจากสงคราม) ข้อนี้จงดูประเทศไทยเป็นตัวอย่างได้เลย ตอนคอมมิวนิสต์ระบาดรอบบ้านเรา เราก็ยังอยู่ได้ สงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นบุกเอเชียทำลายเกาหลี จีน ฟิลิปปินส์ พอมาถึงไทยก็ขอแค่ขอผ่านเมืองไทยเท่านั้น การชำระจิตให้สะอาดจึงควรจะกระทำทุกวัน หลวงพ่อสอนว่า ถ้าเราเกิดไปโกรธใครอย่างมากๆ ท่านให้ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่ แล้วทำสมาธิท่องคำว่า รู้หนอ รู้หนอ ในไม่ช้าความโกรธอย่างรุนแรงนั้นก็ค่อยๆคลายหายไปและกลับมีความสุขเข้ามาแทนที่ อาจจะนึกว่าเราไปโกรธเขาทำไม เรื่องแค่นี้เอง เป็นต้น นี่ก็เป็นการล้างจิตชำระจิตให้สะอาด ตามวิธีการของหลวงพ่อ เราพยายามทำจิตของเราให้สงบมีความคิดที่ดีๆ มีความเมตตากรุณาตลอดวัน เราต้องตัดความคิดที่ไม่ดีออก อย่าได้โกรธใคร หรือคิดร้ายใครในใจ เพราะจะมีคลื่นพุ่งออกไปยังบุคคลที่เราเกลียด **และคลื่นนี้จะกลับมาหาเราอีก** (ซึ่งจะกล่าวถึงในเรื่องกฎแห่งกรรม ในตอนท้าย)

ยังมีความสำคัญอยู่อีกเรื่อง ที่ค่อนข้างสำคัญมากๆ คือ ดร.อาจอง กล่าวว่า เคยนำผู้ฝึกสมาธิเพื่อช่วยในการศึกษา ท่านบอกว่าในต่างประเทศเคยนำเอาเด็กอัจฉริยะที่ผ่านการฝึกสมาธิไปแข่งกับผู้ที่ใช้เครื่อง

คอมพิวเตอร์ แข่งความสามารถในการศึกษา ผลออกมาปรากฏว่า เด็กที่ผ่านการฝึกฝนสมาธิ เก่งกว่าคอมพิวเตอร์ ดร.อาจอง ยังบอกอีกว่า วิธีที่จะสอนลูกหลานเด็กๆ ของเราให้เก่งในวิชาใดวิชาหนึ่งให้ทำได้โดยใช้วิธีการถ่ายทอดความรู้ที่ต้องการให้ลูกเรารู้นั้น ลงในเทป พอเวลาลูกนอนหลับให้เปิดเทปเบาๆ วางไว้ใกล้ๆลูกอย่าให้เกิดเสียงดัง จะเป็นการรบกวนเด็กท่านว่าคนเราที่หลับนั้น จิตสำนึกเท่านั้นที่หลับ**ส่วนจิตใต้สำนึกไม่ได้หลับไปด้วย** เมื่อเราเปิดเทปเบาๆ ที่ข้างหูนั้น เด็กก็จะได้รับความรู้เพิ่มเติมตามที่เราต้องการ เด็กจะเก่งในวิชานั้นๆ

สำหรับเรื่องนี้ผู้เขียนเคยใช้ได้ผลมาแล้ว เคยอ่านหนังสือที่เขียนโดยหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ท่านบอกว่าเราอยากรู้เรื่องอะไร ให้นั่งสมาธิชั้นให้ถึง (ฌาน 3-4) แล้วถอยลงมาถึง ฌาณ 1 แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานขอทราบเรื่องนั้นๆ โดยกราบทูลถามพระพุทธเจ้า โปรดประทานความรู้ ในเรื่องนั้นๆด้วยเถิด

เรื่องนี้เคยได้ผลครั้งแรก เมื่อนานหลายปีมาแล้ว สมัยนั้นเรื่องซื้อขายหุ้นกำลังรุ่งเรือง ผู้เขียนก็เสียให้แม่ชะม้อยไปเยอะหลายเหมือนกันก็รู้สึกเสียดายเงินมาก เพราะเงินจำนวนนั้นตั้งใจไว้ว่าจะนำมาใช้ซ่อมแซมบ้าน พอสมาธิได้ที่ดีแล้วก็ลองทำ **ได้ลองทำสมาธิให้ถึงฌาน 4 ลดฌานลงมาฌาน 1** แล้วอธิษฐานภายในว่าลูกได้ใช้เงินไปในทางที่ผิดเช่นนี้ ลูกจะสามารถหาเงินมาซ่อมแซมบ้านที่ตั้งใจไว้หรือไม่ คำถามนี้ท่านให้ทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วนั่งนิ่งๆ อย่าไปค้นหาคำตอบ หรืออยากได้คำตอบออกมาในรูปแบบใดๆ ก็ตาม เพราะถ้าทำเช่นนั้น จะไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง

ก็เป็นความจริง พออธิษฐานทูลถามพระองค์แล้ว นั่งเฉยๆ ไปสักครู่คำตอบก็ออกมาว่า "จะไปห่วงอะไรกับบ้านที่ยังไม่ได้สร้าง บ้านหลังนี้

(รู้ได้ในขณะนั้นว่า "หลังนี้" คือตัวเราเอง)ทำไมไม่ห่วง"

ก็เลยทราบว่า ที่ท่านสอนนั้นเป็นความจริง เพราะใจจริงของเรานั้นอยากได้คำตอบที่ว่า จะมีโอกาสได้เงินมาอีกหรือไม่หรือพยายามหาเอาใหม่ ทำนองนี้ แต่คำตอบนั้นเป็นปรัชญาเสียด้วย จากนั้นก็เคยทำออกมาก็ได้หลายครั้งได้ผลดีทุกครั้ง มาเมื่อก่อนจะเขียนเรื่อง พอคิดว่าจะเขียนก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ก็คิดแต่ว่า เราจะเอาความรู้ด้านวิทยาศาสตร์นี้ ออกมาสอนลูกหลาน เพราะถ้าไปพูดเป็นด้านธรรมะอย่างเดียว ก็เกรงว่าเขาจะไม่เชื่อ ก็เอาคำบรรยายของ ดร.อาจอง มาทบทวน เอาแว่นส่องจักรวาลของ พ.ต.ท.ชะลอ อุทกภาชน์มาอ่าน เมื่อทบทวนแล้วก็ตั้งใจจะลงมือเขียน

คราวนี้ก่อนจะเขียนก็สำนึกขึ้นได้ว่า นี่เรายังไม่ได้นั่งสมาธิเลยนะ นั่งสมาธิเสียก่อนดีกว่า เพราะตอนกลางคืนก็ไม่ได้นั่งก็เลยลุกขึ้นนั่ง ได้นั่งไปประมาณครึ่งชั่วโมง ก็แผ่เมตตา แล้วก็จับปากกาลงมือเขียนเลย

พอจับปากกาจะลงมือเขียน สิ่งที่พรั่งพรูออกมาจากความคิดของผู้เขียนก็บอกมาเลยว่า ความรู้ต่างๆ ที่เราจะเอามา เป็นผลงานเขียนเป็นของผู้อื่นนี้ เรามิได้ทำมาเพื่อค้าขาย จะทำขึ้นเพื่อแจกลูกหลานเท่านั้น มิได้เจตนาเป็นอื่น ตั้งใจจะทำเป็นวิทยาทาน ก็เลยจำต้องหาดอกไม้ธูปเทียนตั้งที่บูชา แล้วกราบพระคุณเจ้าหลวงพ่อวัดอัมพวัน พ.ต.ท.ชะลอ อุทกภาชน์ คิดว่าท่านผู้นี้อาจจะเสียชีวิตไปแล้ว ส่วน ดร.อาจอง ไม่กี่วันมานี้ คุณสัญญา คุณากร ยังเชิญท่านมาออกทีวีอยู่เลย ความคิดดีๆ ที่ออกมาสอนเราให้ทำสิ่งที่ถูกต้องนั้น มาจากจิตใต้สำนึกซึ่ง ดร.อาจอง ท่านสอนไว้ในคำบรรยายของท่าน ท่านกล่าวไว้ว่า คนเรามีจิตสำนึก อยู่ 3 ประเภท

1.จิตสำนึก หรือจิตสามัญสำนึก จิตข้อนี้ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ในการกระทำของเราในวันหนึ่งๆ จนตลอดชีวิต เก็บเอาไว้

ทุกเรื่อง หลวงพ่อวัดอัมพวันท่านว่า เก็บไว้เหมือนเทป เก็บไว้ที่ไหน? **ตอบ จิต**

2.จิตใต้สำนึก เป็นจิตที่ล้ำลึกเป็นนักปรัชญา แยกแยะสิ่งที่ดีสิ่งที่ชั่ว และนำเอาสิ่งดีออกมาคอยตักเตือนสอนเราอยู่บ่อยๆ แต่เรามัวไปวุ่นวายอยู่กับจิตสำนึกจนมันฟุ้งซ่าน ไม่สงบ จิตใต้สำนึกจะออกมาสั่งสอนเราก็ทำไม่ได้ ดังนั้นถ้าเราไปฝึกนั่งสมาธิ จนทำให้จิตสำนึกสงบ ไม่ฟุ้งซ่านแล้ว เราจะระลึกความหลังในอดีตได้ เช่นเดียวกันกับ การสะกดจิต เพราะผู้สะกดจิต ท่านก็จะสะกดจิตสามัญสำนึกของเราให้สงบ เมื่อสงบแล้วก็จะถามเราถึงเรื่องราวที่ต้องการรู้ จากจิตใต้สำนึกนั่นเอง

3.จิตเหนือสำนึก (ผู้เขียนสมมุติชื่อเอาเอง) คือจิตพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน จิต บริสุทธิ์ รู้รอบจักรวาล ที่เรียกว่า "อนาวรรณญาณ" คือญาณหยั่งรู้ เมื่อท่านอยากรู้เรื่องอะไร สิ่งที่พระองค์ท่านอยากรู้นั้น ก็จะพรั่งพรูออกมาทุกเรื่องๆ ที่พระองค์อยากรู้ ในสมัยก่อนเข้ามาศึกษาเรื่องนี้ ผู้เขียนก็ไม่รู้อะไรเหมือนกันว่า พระองค์ตรัสรู้ได้โดยตนเอง แต่จะวิธีไหน? อย่างไร? ตอบไม่ได้ ข้อนี้อีกเหมือนกัน ที่เป็นกังวลว่า จะเอาไปอย่างไรเพื่อสอนเด็ก สำหรับเรื่องนี้ ผู้เขียนจะเก็บไปเขียนตอนท้ายของความรู้เรื่องการปฏิบัติสมาธิ ของผู้เขียน

จะเห็นได้ว่าสีของจิตเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ของผู้ครอบครองจิตอยู่ตลอดเวลา จึงได้คัดลอกเรื่องสีของจิตมาให้ได้ทราบ

ว่าสีอะไร มีผลต่อผู้ครองจิตอย่างไร (คัดมาจากหนังสือแว่นส่องจักรวาล)

ถาม : สีของจิตมีกี่สี สีอะไรบ้าง สีนั้นๆ มีความสำคัญอย่างไร

ตอบ : สีของจิต เกิดขึ้นที่ต่อมเมดุลลาห์ อยู่ตรงแกนสมองเหนือท้ายทอย อันเป็นที่ตั้งของจิตหรือวิญญาณของแต่ละคนมีด้วยกันทั้งหมด 13 สี

1.มีรังสีสีดำ อยู่รอบๆ จิต แสดงว่าผู้นั้นมีอารมณ์เกลียด กลัว โกรธ แค้น พยาบาท

2.รังสีเป็นสีเทา ขอบรังสีมีแสงสว่าง ผู้นั้นเห็นแก่ตัว หรือกำลังตกอยู่ในอารมณ์ เศร้า ทุกข์โศก

3.รังสี เขียว ปนดำ ผู้นั้นตกอยู่ในอารมณ์ริษยา หึงหวง

4.รังสี สีเขียวสด ขอบรังสีมีแสงสว่าง ผู้นั้นมีภูมิปัญญาสูง รอบรู้เหตุการณ์ต่างๆ สุภาพ เรียบร้อย

5.รังสี สีแดง ขอบรังสีเป็นเปลวเพลิงมีควัน แสดงว่าผู้นั้นมีกิเลสหยาบคาย อารมณ์รุนแรง นิสัยเป็นฆาตกร ต้องหนีให้ไกลที่สุด

6.รังสี สีชมพูเข้ม ผู้นั้นตกอยู่ในอารมณ์รัก

7.รังสี สีแดงเพลิง มีเปลวสว่างประดุจสายฟ้า ผู้นั้นมีอารมณ์ดุร้ายทารุณ เหี้ยมโหด เป็นอันตรายต่อสังคม กระหายเลือดตลอดเวลา คุกตารางไม่มีความหมาย

8.รังสี สีเหลืองส้ม ขอบรังสีสว่างไสว (ผู้นั้นมีความภาคภูมิใจทะเยอทะยาน)

9.รังสี สีเหลืองสด ขอบรังสีสว่างไสว(ผู้นั้นมีภูมิธรรม ภูมิปัญญาชั้นสูง)

10.รังสี สีน้ำเงิน หรือฟ้า ขอบรังสีสว่างไสว ผู้นั้นมีภูมิปัญญาสูงทางศีลธรรม และศาสนา

11.รังสี สีขาว ผู้นั้นมีจิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ มีภูมิธรรมปัญญาสูง

12.รังสี สีเขียวมรกต ผู้นั้นมีอำนาจจิตตานุภาพแรงกล้า แสดงปาฏิหาริย์ได้เหนือมนุษย์

13.รังสี สีเหลือง คล้ายสีทอง ผู้นั้นมีจิตบริสุทธิ์ ประกอบด้วยธรรมชั้นสูง

ขอย้ำตรงนี้อีกครั้งว่า รังสีรอบๆ ตัวของแต่ละคนนั้น คือคลื่นกระแสกรรมของบุคคลนั้นๆ ได้กระทำลงไปแล้วในอดีตและขณะนั้นนั่นเอง ซึ่งจะเปรียบเสมือนเงาตามตัวไปตลอดแต่จะเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา แล้วแต่ผลการกระทำใดๆของเขา มองดูด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่ผู้ปฏิบัติจิตได้ฌาณชั้นสูงจนมีตาทิพย์ จะสามารถรู้ได้ว่าคนๆนั้นมีอุปนิสัยอย่างไร ตรวจสอบดูได้จากรังสีรอบๆ ตัวเขาผู้นั้น

2
เรื่องกฎแห่งกรรม

ถ้าจะถามว่ากฎแห่งกรรม คืออะไร?

ก็คงจะตอบได้ตามนี้ คือ

กฎ แปลว่า ระเบียบ แบบแผน

กรรม แปลว่า การกระทำ

รวมความว่า **การปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผนที่วางไว้**

เคยกล่าวไว้ในเรื่อง พลังงานของจิตในตอนต้นแล้วว่า ในคราวที่ ดร.อาจองท่านได้ไปบรรยายที่วิทยาลัยครูลพบุรี มีนักศึกษาถามท่านว่า กฎแห่งกรรมนี้ใครเป็นผู้ตั้งกฎขึ้นมา ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือไม่ ท่านตอบไม่ใช่

พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นผู้ตั้งกฎขึ้นมา กฎแห่งกรรมนี้เกิดขึ้นมาพร้อมกันกับโลก พระองค์เป็นเพียงผู้ไปค้นพบเท่านั้น

ในกฎแห่งกรรมสอนให้เรารู้เรื่องอะไรบ้าง

ตามที่สวดมนต์ทำวัตรเย็น พระท่านสวดกันมาเป็นประจำว่าดังนี้

กัมมัสสะโกมหิ เรามีกรรมเป็นของของตน *กัมมะทายาโท* เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น *กัมมะโยนิ* เรามีกรรมทำมาเกิด *กัมมะพันธุ*

เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์พวกพ้อง *กัมมะปฏิสะระโน* เรามีกรรมเป็นที่พึ่งที่อาศัย *ยังกัมมังกะริสามิ* **เราทำกรรมอันใดไว้** *กัลยานังปาปะกังวา* **เป็นบุญหรือเป็นบาป** *ตัสสะทายาโทยะวิสสามิ* **เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น**

กฎแห่งกรรมตามหลักพุทธปรัชญา คือพลังงานธรรมชาติ ซึ่งจิตเป็นตัวสร้างพลังงานนี้ขึ้นมา หน้าที่ของจิต จิตเป็นพลังงานชนิดหนึ่ง เป็นศูนย์เก็บข้อมูลทุกชนิด ซึ่งผู้ครองวิญญาณนั้นๆ เป็นผู้กระทำ ไม่ว่าผลการกระทำนั้นๆจะดี จะเลว เป็นบุญ หรือเป็นบาป จิตจะรวบรวมเก็บไว้ทั้งหมดทั้งดี และเลว เหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ เมื่อถึงเวลา ก็จะคลี่คลายออกมารับผลจากการกระทำของตนเองที่ก่อกรรมไว้

คลื่นกระแสกรรมนี้ เมื่อผู้ก่อกรรมได้ประกอบกรรมไปแล้ว แม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม ผู้ก่อกรรมจะได้รับผลของกรรมนั้น จะเป็นผลตอบสนองให้ผู้ก่อกรรมได้รับผลดี หรือผลร้าย ตอบแทนอย่างแน่นอน

ส่วนข้อที่ว่า กรรมที่เราจะพึงได้รับจากการตอบสนองเรานั้น จะเร็วหรือช้า ก็ต้องเนื่องจากการกระทำของเราเอง ถ้าเราทำรุนแรง ผลก็กลับมาแรงและรวดเร็ว กรรมบางชนิดให้ผลในชาตินั้นๆ เลย แต่บางชนิด อาจจะให้ผลในชาติต่อไป จะอธิบายเรื่องผลของกรรม ในบทสรุปตอนท้ายจากเรื่องกฎแห่งกรรม

เชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จะมีความเข้าใจ เรื่องตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ เรื่องพลังงานของจิต ตอนต้นก็ได้กล่าวไว้แล้วว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ จะต้องไปเกิดใหม่ เวลาเกิดใหม่ จิตจะเป็นตัวนำไปเกิด

ถ้าถามว่าก็เมื่อตายแล้ว จิตไปได้อย่างไร?

ตอบ : เมื่ออวัยวะทุกส่วนในร่างกาย หยุดเคลื่อนไหว หยุดการทำงาน หัวใจหยุดเต้น ก็เรียกกันว่าตาย เพราะไม่หายใจแล้ว ถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาของญาติพี่น้อง ที่จะนำร่างนี้ไปเผาหรือฝัง เมื่อเอาร่างไปฝังหรือเผาก็ย่อมเน่าเปื่อยผุพังไป หรือกลายเป็นขี้เถ้ากับกระดูกผุๆ แล้วจะเอาอะไรไปเกิดได้

ตอบ : เพราะร่างกายที่เน่าเปื่อยผุพังนั้น เป็นสสาร ย่อมถูกเผาไหม้หมดไป แต่จิตหรือวิญญาณ จะเป็นตัวนำเราไปเกิดใหม่ **ทำไมจิต วิญญาณ จึงไม่ตาย ไม่ถูกเผาไปด้วยเล่า**

ตอบ : เพราะจิต หรือวิญญาณนั้น เป็นพลังงาน ไม่ใช่สสาร ทันทีที่ร่างกายหยุดการเคลื่อนไหว หัวใจหยุดทำงานจิตจะทำหน้าที่ต่อจากนั้น โดยการเคลื่อนออกไปจากร่างกาย เข้าสู่ภพของวิญญาณ **โดยมีกายทิพย์เป็นผู้นำไป**

จะเห็นได้ว่า ในการเปลี่ยนภพ หรือการเกิดใหม่ของดวงวิญญาณ จะต้องมีการกระทำสืบต่อไปของ อวัยวะ 3 ส่วนดังนี้

1.ต่อมปิจุอิตารี (บิสกูฮู้ลู้บ) ซึ่งอยู่ตรงกลางโพรงสมอง

2.ต่อมเมดุลลาห์ (นอสูรนราห์) ตั้งอยู่ตรงแกนสมอง เหนือท้ายทอย

3.กายทิพย์ คือกายอีกกายหนึ่ง ซึ่งซ้อนกันอยู่ภายในกายหยาบของมนุษย์ มีลักษณะเป็นกายละเอียดไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่า นอกจากบุคคลที่ฝึกจิตจนกระทั่งจิตของบุคคลผู้นั้น บรรลุถึงวิสุทธิจิตฌาณชั้นสูง จึงจะสามารถมองเห็นกายทิพย์ของผู้อื่นได้

ต่อมปิจุอิตารี ต่อมเมดุลล่าห์ และกายทิพย์ จะทำงานร่วมกัน ในการพาดวงวิญญาณของผู้เสียชีวิตแล้วไปเกิดใหม่

ต่อมเมดุลลาห์ มีหน้าที่สร้างภาพนิมิต ที่อยู่รอบๆตัวก่อนตาย เมื่อใกล้จะตาย พลังงานคลื่นกระแสกรรมของแต่ละบุคคล จะสร้างกรรมนิมิต

คือภาพนิมิต ที่ให้จิตวิญญาณยึดเหนี่ยว ถ้าผู้ครองวิญญาณนั้นได้สร้างคุณงามความดีไว้มากก่อนตาย ภาพนิมิตนั้น จะสวยงาม เป็นภาพสวรรค์ วิมาน ทั้งวัดวาอารามที่ตนได้เคยไปประกอบกุศลผลบุญ

ต่อจากนั้น ต่อมปิจุอิตารี ก็จะทำหน้าที่ตัดสินใจว่าพอใจในภาพนั้นๆ หรือไม่ ถ้าชอบก็จะเกิดความพึงพอใจเลือกภาพนั้นเป็นอารมณ์ กายทิพย์จะเป็นผู้พาดวงวิญญาณนั้นไปสู่สถานที่ ที่ต้องการ แล้วไปเกิดไปจุติ ณ สถานที่อันงดงามนั้นทันที

แต่ถ้าผู้ก่อกรรม ทำผิดพลาดไว้มากในอดีตที่ผ่านมา เช่น เป็นผู้มีอาชีพฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็จะสร้างภาพที่น่ากลัว ตามที่เคยเห็นเป็นประจำอยู่ทุกวัน เช่น จะเห็นภาพสัตว์ที่ถูกฆ่า ส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ผู้ครองวิญญาณนั้นๆ ก็จะเกิดความทุกข์ เสียใจในความผิดพลาดของตนเองในอดีต เมื่อวิญญาณจับภาพนั้นเป็นอารมณ์ กายทิพย์ก็จะพาดวงวิญญาณไปสู่ทุกข์คติภพ โดยมีกระแสคลื่นแห่งกรรมเป็นแรงหนุน

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวไว้ว่า หากมนุษย์และสัตว์โลกยังมีอวิชา ตัณหา อุปาทาน ย่อมจะสร้างกรรมดีและกรรมชั่วสลับกันไป **วิบากกรรมของกรรมดีและกรรมชั่วนี้ จะเป็นแรงส่งให้มีการเกิดชาติภพไม่มีที่สิ้นสุด**

ขณะที่กายทิพย์เป็นพาหะ นำเอาปฏิสนธิวิญญาณ คือวิญญาณที่ต้องการจะไปเกิดเข้าสู่ครรภ์มารดานั้น กายทิพย์จะทำหน้าที่ เป็นผู้ปกปักรักษาตัวอ่อนในครรภ์มารดาจนโตได้กำหนดคลอด และเมื่อคลอดออกมาแล้วก็ยังจะคอยดูแลรักษาต่อไปอีก บางครั้งกายทิพย์จะทำหน้าที่พาวิญญาณออกจากกายหยาบ จะมีสายเชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์กับกายหยาบ ถ้าสายใยนี้ขาด ผู้นั้นจะถึงแก่กรรมทันที ถ้าผู้ฝึกจิตจนบรรลุธรรมชั้นสูงแล้ว อาจจะถอดกายทิพย์ออกจากกายหยาบของตน แล้วพาออกไปเที่ยวไกลๆ ได้

หลักปฏิบัติของโยคะ กับหลักการทางศาสนา เกี่ยวกับการเกิดใหม่ของวิญญาณนี้ แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ส่วนใหญ่เหมือนกัน ส่วนที่ต่างกัน คือ **สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงค้นพบกฎแห่งอนัตตาหรือวิมุติธรรม สามารถทำจิตให้บริสุทธิ์ในเวลาจิตดับ** ทำให้วิญญาณดับสูญไม่ไปแสวงหาภพใหม่เกิด ส่วนทางโยคะไม่สามารถทำจิตให้วิมุติได้จึงยังคงแสวงหาภพเกิดใหม่อีก เรียกว่ากฎแห่งกรรม เวียนว่ายตายเกิด และการใช้หนี้อันบุคคลได้ก่อไว้ ไม่มีวันสิ้นสุด สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จนจิตสามัญสำนึกของพระองค์ได้เปลี่ยนสภาวะ **ขึ้นสู่วิมุตติชั้นต้นและชั้นสูง** และใช้พลังงานนี้ เป็น เครื่องมือค้นคว้าสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ และสัตว์โลกทั้งปวง โดยใช้ทิพย์จักษุ บุปเพนิวาสติญาณ เปรียบเทียบกับกฎแห่งกรรมของวัฏฏะ ซึ่งเรียกกันว่า การเวียนว่ายตายเกิด การวิวัฒนาการของวิบากกรรมของแต่ละบุคคล ซึ่งจะเป็นแรงส่งให้ไปเกิดในภพภูมิต่างๆ ข้อความข้างต้นนี้ปรากฏอยู่ใน**จูฬกัมมะวิภังคสูตร และมหากัมมะวิภังคสูตร**

(ข้อความที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนได้นำมาจากหนังสือ แว่นส่องจักรวาลของ พ.ต.ท.ชะลอ อุทกภาชน์ มิได้เป็นผู้ค้นคว้าเอง กรุณาอย่าได้เข้าใจผิดเป็นอันขาด)

ต่อไปนี้ ผู้เขียน จะได้นำเอาเรื่องกฎแห่งกรรม ตามแนววิทยาศาสตร์มาเปรียบเทียบ ให้ผู้อ่าน ทำความเข้าใจว่า เหมือน หรือ สอดคล้องกับหลักการในศาสนาพุทธอย่างไร

ศาสตราจารย์ไอน์สไตน์ ซึ่งเป็นศาสตราจารย์เอกของโลก เป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้ค้นพบพลังปรมาณู ที่ช่วยยับยั้งความอหังการ์ของญี่ปุ่นที่คิดจะครองเอเชีย โดยบุกยึดหลายประเทศ เช่นจีน เกาหลี ฟิลิปปินส์ และ

เข้าไทย แต่ด้วยอำนาจของพระรัตนตรัย ญี่ปุ่นไม่ได้ทำร้ายไทย เพียงขอผ่านจะเข้าไปยึดครองพม่า และมุ่งสู่อินเดีย ญี่ปุ่นกำลังหลงระเริงในชัยชนะจากชัยชนะที่ญี่ปุ่นทำลายเพิร์ลฮาร์เบอร์ ท่าเรือรบของอเมริกา ทำให้ญี่ปุ่นต้องต่อสู้กับอเมริกา การต่อสู้ดำเนินต่อไป อเมริการวมพรรคสหประชาชาติเข้ารุมรบกับญี่ปุ่น แต่ไม่สามารถยุติสงครามได้ ในที่สุดไอน์สไตน์ได้ค้นพบปรมาณูและมีผู้นำไปใช้ประดิษฐ์ระเบิดที่มีอำนาจการทำลายล้างอย่างสูง ทิ้งที่ฮิโรชิม่า เพียงลูกเดียว ก็สามารถทำลายได้ทั้งเมือง พวกอเมริกาทิ้งลูกที่สองลงไป ที่นางะซากิ ญี่ปุ่นก็ยอมรับความพ่ายแพ้ทันที ไอน์สไตน์ได้กล่าวไว้ เกี่ยวกับเรื่องของพลังงานว่าพลังงานเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ย่อมไม่สูญหายไปไหน แม้จะส่งไปไกลเพียงใดก็ตาม ก็จะส่งกลับมาที่เดิมอีกจะเห็นว่า ตรงกันกับความจริงทางวิทยาศาสตร์ ในข้อที่ว่า พลังจิต เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะไม่มีทางสูญหายไปไหน พอเจ้าของวิญญาณตายแล้ว ก็หาทางเกิดใหม่ทันที ตามที่กล่าวมาแล้ว และนอกจากนี้กรรมใดกระทำลงไป ก็จะย้อนกลับมาให้ผลกับผู้กระทำอีก ดังกล่าวไว้ในบทสวดมนต์ทำวัตรเย็นว่า "ทำกรรมอันใดไว้ จะต้องได้รับผลของกรรมนั้น" นอกจากนี้นักวิทยาศาสตร์อีกท่านหนึ่ง ชื่อนิวตันผู้ค้นพบเรื่องแรงเหวี่ยงของโลกเมื่อโลกหมุน ท่านกล่าวไว้ว่า

"หากเกิดแรงเหวี่ยงขึ้นที่ใดแล้ว (Action)ก็จะเกิดแรงเหวี่ยงตอบกลับ (Reaction) ในน้ำหนักที่เท่ากันพอดี"

จิตของมนุษย์ เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง จึงต้องมีความเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ซึ่งเป็นกฎประจำโลกกล่าวมาแล้ว

จะเห็นได้ว่า กฎแห่งกรรมนี้ มีความเห็นตรงกัน จากพระศาสดาของเรา และไอน์สไตน์ และนิวตันด้วย **ก่อนท่านไอน์สไตน์จะเสียชีวิต ผู้สื่อข่าวน.ส.พ.บางฉบับ ได้สัมภาษณ์ท่านเกี่ยวกับความคิดเห็น ในเรื่อง**

วิญญาณของมนุษย์เมื่อตายไปแล้ว ท่านได้ให้ความคิดเห็นว่า **วิญญาณมนุษย์เมื่อตายไปแล้ว ยังคงล่องลอยอยู่หาดับสูญไม่** นี่ก็คงจะพอเข้าใจแล้วว่า เรื่องราวในศาสนาพุทธ ที่พระศาสดาทรงรู้แจ้งด้วยพระญาณของพระองค์แต่ทางวิทยาศาสตร์ยังค้นไม่พบนั้นยังมีอีกมาก

ขณะที่กายทิพย์พาเอาดวงวิญญาณไปแสวงหาภพใหม่นั้น ไม่ได้ไปแต่ดวงวิญญาณเฉยๆ ได้พา**เอากระแสคลื่น**แห่งกรรมติดไปด้วย ดังนั้นเองก็จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่จะเกิดขึ้นใหม่นี้ ก็คือคนเดิม จิตวิญญาณเดิม ความสามารถ ความคิดเห็น ความรู้พิเศษเฉพาะตัว และพร้อมทั้งกรรมดี หรือเลว ที่ผู้ครองวิญญาณนั้นๆ เป็นผู้ทำไว้ จะเป็นเงาตามติดตัวไปเกิดใหม่ด้วยอย่างแน่นอน ดังนั้นผู้เกิดใหม่จะเปลี่ยนแปลงเฉพาะรูปร่างลักษณะส่วนจิตใจจะไม่เปลี่ยนไปเลย คงเป็นคนเดิมนั่นเอง

แต่ถ้าถามว่า ทำไมผู้ครองวิญญาณจึงไม่สามารถจดจำได้ ว่าตนเองนั้นในอดีตที่ผ่านมาเป็นใคร แต่ก็มีคนจำนวนหนึ่งที่ระลึกชาติได้ ซึ่งก็มีจำนวนน้อย ถ้าเราจะนำไปเทียบกับคนส่วนใหญ่ เพราะเหตุใดจึงไม่สามารถระลึกได้ทุกคน นี่ก็คงเป็นไปเพราะกฎกติกาของโลก ตามธรรมชาติของกฎโลกที่วางไว้ แต่ถ้าใครอยากรู้จริงๆ ก็ทำได้โดยไปนั่งสมาธิให้สติสามัญสำนึกสงบลงแล้ว อยากรู้อะไรจิตใต้สำนึกของเราซึ่งจำได้หมด ก็จะบอกเรา บางคนที่ไปให้แพทย์สะกดจิต ย้อนหาอดีตกล่าวว่าสามารถระลึกได้ถึง 10 ชาติก็ยังมี

เมื่อเราได้ทราบเรื่องการเกิด การย้ายภพภูมิ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณซึ่งเป็นตัวนำไปเกิด **เราควรทำอย่างไรก่อนจะไปเกิดใหม่**

ตอบ: เราควรล้างจิตให้สะอาด เพื่อชำระคลื่นกระแสกรรมของตัวเรา เพื่อเป็นการทำจิตให้บริสุทธิ์ กรรมเล็กกรรมน้อยจะได้บรรเทาเบาบางลง ด้วยวิธีการนั่งสมาธิ คุณอำนวย สุวรรณคีรี กล่าวไว้ในทีวีว่า "เสื้อผ้าอาภรณ์

เข้าของเครื่องใช้ ผมคิดว่าถ้าจะทำให้สะอาดก็ใช้สบู่ แฟบ ชำระล้างให้สะอาด ก็ย่อมทำได้ **แต่จิตของคนเราถ้าจะทำให้สะอาด ก็คงมีแต่การทำสมาธิเท่านั้น**”

หลวงพ่อเคยเล่าเรื่องคุณยายคนหนึ่ง อายุ 70 กว่าปี เป็นคนรวยมาอยู่จังหวัดลพบุรี ท่านไม่ได้บอกชื่อเพราะเป็นคนมีชื่อเสียงมีคนรู้จักมาก

วันหนึ่งหลวงพ่อมีกิจนิมนต์ ไปที่บางขาม จังหวัดลพบุรี ขณะเดินทางผ่านบ้านหลังหนึ่ง ได้ยินเสียงคนบนบ้าน ร้องเอะอะโวยวาย ฟังความได้ว่า มีคนบนบ้านถูกผีเข้า พอคนบนบ้านมองเห็นพระเดินผ่านก็ร้องตะโกนนิมนต์ให้หยุด แล้วนิมนต์ขึ้นบนบ้าน เพื่อช่วยไล่ผี

เมื่อหลวงพ่อขึ้นไปบนบ้าน ก็พบเด็กสาวคนหนึ่งอายุประมาณ 14-16 ปี กำลังนั่งเคี้ยวหมาก น้ำลายไหลอยู่ พอเห็นหลวงพ่อ เด็กสาวคนนั้นก็วิ่งไปหยิบผ้าสไบมาคล้องคอ แล้วก้มลงกราบหลวงพ่อ และทักทายหลวงพ่อเหมือนคนรู้จักกัน

เจ้าของบ้านเห็นดังนั้น ก็ถามหลวงพ่อว่า “อ้อ ผีที่มาเข้านี่ มากับหลวงพ่อหรือ”

พอคุณยายบอกชื่อ หลวงพ่อก็ตกใจมาก เพราะโยมคนนี้เป็นคนรวย อยู่จังหวัดลพบุรี มีใจศรัทธาในการทำบุญมาก เวลาทำบุญจะทำครั้งละมากๆ แต่ทำไม จึงเกิดเป็นเปรตอยู่ที่นี่ได้ โยมมาทำไมแถวนี้หรือ? ฉันเดินผ่านมาแถวนี้ หิวมาก อยากกินหมากเต็มกำลัง ตั้งใจว่าจะขอเขากินสักคำ แล้วก็จะไป หลวงพ่อก็ให้ศีลให้พร โยมยายคนนั้น แล้วเล่าประวัติของคุณยายให้ฟังดังนี้

คุณยายคนนี้ เป็นเศรษฐี อยู่จังหวัดลพบุรี มีที่ดินไร่นามากมาย มีโรงสี โรงน้ำแข็ง มีลูกหลายคน คนโตเป็นชาย แต่คนสุดท้ายเป็นหญิง คุณยายรักมากที่สุด ตั้งใจจะฝากชีวิตไว้กับลูกคนสุดท้องนี้

ลูกเขยคนเล็กตอนแรกๆ ก็ช่วยทำมาหากินดี อยู่ต่อมาก็เริ่มแสดงธาตุแท้ออกมา เขาเป็นนักเลงการพนัน ที่เมืองไทย ไม่มีที่เล่น จะต้องไปเล่นมาเก๊า หอบเงินไปครั้งละมากๆ แกไม่เสียดาย เพราะรู้ว่าแม่ยายแกร่ำรวย แกก็ค่อยๆ ล้างผลาญไปเรื่อยๆ แม่ยายก็แก่แล้ว แกไม่เกรงใจใคร เมียห้ามปรามแกก็อาละวาด กินเหล้าเล่นการพนันทะเลาะกันทุกวัน แม่ยายก็ตรอมใจ ทรัพย์สมบัติก็เริ่มขายกินไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็หมดตัว

คุณยายไม่รู้จะทำยังไง เพราะความรักลูกสาวคนเล็ก ก็วิ่งไปขอลูกชายคนโน้นคนนี้ เขาก็ไม่อยากให้ เพราะรู้ดีว่าให้ไปแม่ก็เอาไปให้ลูกเขยเล่นการพนันหมด คุณยายก็เสียใจผ่ายผอมลงไป เพราะความทุกข์ สุดท้ายก็แอบไปหาลูกชายคนโตที่เชียงใหม่ เดินทางไปคนเดียว ลูกชายคนโตเห็นแม่มาลำพังก็ตกใจ แม่ไปถึงก็เป็นลม หายใจไม่ทัน ก็ช่วยกันดูแลแม่ถามว่าแม่มาทำไม ทำไมไม่ส่งข่าวให้ผมไปหา

แม่ก็เล่าพฤติกรรมลูกเขยคนเล็กให้ฟัง ลูกชายคนโตพลอยเสียใจไปด้วย เวลาแม่กลับ ก็คิดจะให้เงินไปเล็กน้อย เพราะเกรงว่าให้มากก็จะให้ลูกเขยเล่นการพนันหมด แต่ลูกสะใภ้เป็นคนดี บอกสามีว่า ให้ๆ ตามที่แม่ขอเถอะ เดี๋ยวแม่จะเสียใจ เราร่ำรวยมาได้ เพราะแม่ให้เรามา ลูกชายจึงให้เงินไปอย่างไม่เต็มใจ เพราะรู้ว่ายังไงๆ เงินจำนวนนี้ก็คงไปเข้าบ่อนแน่ๆ

คุณยายได้เงิน ก็ให้เขา ลูกเขยคนเล็กก็เอาไปเล่นหมดอีก แล้วก็แกล้งทะเลาะทุบตีเมีย เพื่อให้คุณยายไปเที่ยวขอเงินลูกคนโน้นคนนี้ ร่างกายก็ทรุดโทรม ก็ตายด้วยความตรอมใจ ตอนจิตออกจากร่าง ยังมีความทุกข์ร้อนจิตก็เป็นสีเทา เพราะความทุกข์เป็นเหตุ ทำให้คุณยายต้องไปเกิดในภพภูมิที่ลำบาก **เงินมากมายที่เคยทำบุญช่วยอะไรไม่ได้เลย เพราะตายไปพร้อมความทุกข์** วิญญาณจึงร่อนเร่ไป หาอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไม่ได้ กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน ลูกเต้าไม่รู้ คิดว่าแม่ทำบุญไว้มากมาย ไม่ค่อยได้

ทำบุญไปให้ เป็นเรื่องน่าสงสารมาก

เรื่องของความตระหนี่ขี้เหนียว ไม่ค่อยทำบุญ เป็นเรื่องของชายคนหนึ่ง มีฐานะดีพอสมควร แต่เป็นคนตระหนี่ขี้เหนียว ไม่ชอบทำบุญ และเกลียดขอทานเป็นที่สุด เคยได้ยินหลวงพ่อท่านสอนอยู่เสมอว่า ถ้ามีขอทานมาขอ ก็อย่ารังเกียจ ถ้าไม่มีให้ก็อย่าไปด่าว่าเขา อยู่มาวันหนึ่ง หลวงพ่อจึงเล่าเรื่องชายคนที่เกลียดขอทาน

ชายคนนี้ เกลียดขอทานมากๆ เวลาขอทานเข้าบ้าน จะไม่ให้อะไรเลย แล้วยังไล่ตะเพิดออกจากบ้านด้วย บอกลูกๆ ให้ใช้ไม้บ้างก้อนอิฐบ้างขว้างใส่คนขอทาน สมัยก่อนมีขอทานมาขอข้าวสาร ขอเงิน มากันบ่อยๆ บางทีก็ขอเสื้อผ้า แกไม่เคยให้อะไรใคร ให้แต่ก้อนอิฐก้อนหิน และเอาไม้ทุบตีเป็นประจำ ลูกๆ ของแกก็ทำแบบเดียวกับพ่อ คือช่วยไล่

อยู่ต่อมา ผู้เป็นพ่อก็ตายลงไป พอตายไปแล้วเหตุใดจึงได้เกิดเป็นลูกขอทานก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แกก็ขอทานเขาเลี้ยงชีวิตแต่โดยเหตุที่แกไม่เคยให้ใครมาก่อน จึงไม่ค่อยมีใครให้แกเหมือนกัน แกเดินขอทานเขากินจนอายุเข้าสู่วัยรุ่น ตอนนั้นก็อายุสิบกว่าปีแล้ว ก็ไม่ได้ทำอาชีพอื่นๆ ขอทานเขากินอย่างเดียว วันหนึ่งแกเดินขอทานมาถึงบ้านแกเอง เกิดจำได้และแกระลึกชาติได้ว่าแกเคยเป็นเจ้าของบ้านนี้มาก่อน แกก็เข้าไปบอกลูกๆ ของแก ว่าแกเป็นพ่อ ลูกๆเห็นขอทานเข้าบ้านก็ช่วยกันขว้างปา ไล่ตะเพิดออกไป เหมือนที่พ่อเคยสอนไว้ แกบอกลูกเท่าไรๆ ว่าแกเป็นพ่อ ลูกๆ แกก็ยิ่งโกรธ แกนึกขึ้นมาได้ ก่อนตาย แกเป็นห่วงกลัวลูกๆ จะเอาสายสร้อยไปขายกิน แกก็เลยเอาไปฝังไว้ ที่ใต้ถุนบ้าน แกก็บอกลูกๆ ให้ไปขุดขึ้นมา ลูกๆของแกก็ยอมเชื่อ พากันเอาจอบเอาเสียมไปขุด พอขุดขึ้นมาได้สายสร้อยหลายเส้น ลูกแกก็โยนให้แกเส้นหนึ่ง แล้วไล่แกให้ออกจากบ้าน แกเสียใจมาก เดินร้องไห้ออกจากบ้าน ไปเล่าให้หลวงพ่อฟังหลวงพ่อ

บอกว่า โยมพ่อของท่าน รู้จักชายคนขี้เหนียวนี้ดี หลวงพ่อฟังแล้วก็สงสารชายคนนั้น ก็บอกหลวงพ่อว่า เขาไม่เคยทำบุญเลยทั้งในชีวิตก่อน และชีวิตที่เป็นขอทาน จึงต้องตกระกำลำบาก กลายมาเป็นคนขอทาน เร่ร่อนอยู่เช่นนี้ ชีวิตนี้มีสร้อยอยู่เส้นเดียว ที่ลูกๆ โยนมาให้ ขอให้มีโอกาสได้ทำบุญสักครั้ง ขอถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านรับไว้ แล้วก็ให้ศีลให้พร แล้วก็คืนสายสร้อยคืนให้เด็กขอทานคนนั้นไป จะเห็นได้ว่า เรื่องจิตนี้เป็นเรื่องสำคัญขอให้ลูกหลานนำไปวิเคราะห์เอาเอง เท่าที่เล่ามานี้ก็เป็นเรื่องจริงทั้งนั้น

เรื่องทำบาปเป็นอาจินต์อีกเรื่องคือ **เรื่องหัวหน้าช่างไม้** มีอาชีพเป็นช่างไม้รับจ้างสร้างบ้าน และรับเหมาก่อสร้างทั่วไป ตกเย็นแกและลูกน้องหลายคน ก็จะมาประชุมกันกินเหล้า แกเป็นเจ้าบ้านก็จะเตรียมกับแกล้ม ลูกน้องก็จะหาเหล้า น้ำตาลเมาหอบหิ้วกันมา หัวหน้าชอบกินต้มยำ ตกเย็นเมียแกต้องหาซื้อปลามาไว้เป็นประจำ แกเป็นคนพิถีพิถัน ปลาจะต้องสดต้องดิ้นได้แกจึงจะกิน เป็นภาระเมียต้องทำให้แก วันหนึ่งแกรับเหมาสร้างบ้านได้แกก็ดีใจ บอกเมียให้ใช้กระทะใบใหญ่ แกได้ปลาช่อนมาหลายตัว ลูกน้องก็ช่วยกันคนละไม้คนละมือ ติดไฟใต้ต้นมะขาม ใส่น้ำลงไปในกระทะต้มน้ำจนเดือดพล่าน เมียแกก็เอามะขามเปียกมาให้ มะขามเปียกที่ได้มามันเก่าออกสีดำไปหน่อย แกไม่พอใจ ขึ้นต้นมะขามเองเลย ไปเที่ยวเก็บตามกิ่งโน้นกิ่งนี้ ลูกน้องข้างล่างเป็นคนตะโกนสั่ง เหยียบกิ่งเปราะก็โครมใหญ่ตกลงมาในกระทะที่กำลังเดือดพล่าน ก็กรรมของแกเอง เพราะวันนั้นก็เป็นคนทุบหัวปลาเองด้วย ต้องหามกันไปโรงพยาบาล นี่คือกรรมทันตา

ยังมีอีกเรื่องอ่านพบในหนังสือประวัติหลวงปู่บุดดาเล่าว่า มีชายคนหนึ่งอยู่ในวัยกลางคน ทำกับข้าวเก่งเวลาบ้านไหนมีงาน แกจะต้องถูกจ้างให้ไปเป็นพ่อครัว แกทำกับข้าวเก่ง วันหนึ่งแกไปรับทำอาหาร ขณะที่แกกำลังวุ่นวายทำโน่นทำนี่อยู่ หมูชิ้นใหญ่ในกระทะที่ต้มเอาไว้ ถูกหมาตัว

หนึ่งมันเอาไปได้ ความที่แกโกรธ แกก็ยกกระทะซึ่งมีน้ำมากำลังเดือด ราดไปบนเจ้าหมาน้อยตัวนั้น มันมีแผลข้างท้องต่อมาแผลเน่า เพราะไม่มีคนรักษาให้ เนื้อช่องข้างท้องเน่าหายไป แลเห็นไส้ข้างใน น่าสงสารมาก มันตายแบบทรมานอย่างที่สุด

ต่อมาชายคนนั้น ได้รับว่าจ้าง ให้ไปทำของงานแต่งงาน แกต้มจืดเต็มหม้อใบใหญ่ พระสวดเสร็จแล้วแกก็ยกหม้อให้ขึ้นไปตักบนบ้าน แกก็เรียกให้คนข้างบนมารับที่หัวบันได บันไดสมัยโบราณ ขั้นบันไดก็ค่อนข้างเล็กเหยียบไม่ถนัด ขณะแกส่งของขึ้นไป โดยยกสูงเหนือหัว ข้างบนรับไม่ถนัดปล่อยโครมลงมา ราดแกทั้งตัว ตั้งแต่หัวลงมา แกเจ็บปวดมาก จึงนึกถึงหมาที่แกราดด้วยน้ำร้อนๆ นี่ก็กรรมทันตา เพราะเวลาแกทำกับหมา แกทำด้วยความโกรธแค้น อาฆาตพยาบาท แกจึงโดนจังๆ เลย ระยะเวลาที่แกลงโทษหมากับที่แกโดน ระยะเวลาห่างกันไม่นานเลย

เรื่องนี้เป็นอีกเรื่อง น่าสงสารมาก ที่แกไม่รู้เรื่องเวรกรรมเสียเลย เป็นหญิงวัยเลยกลางคนไปแล้ว อยู่ทางภาคอีสาน แกจะไปซื้อเขียดจากชาวบ้านที่เขาจับมาขาย เมื่อจับมาแล้วเขาก็จะผูกเอวเขียดเอาร้อยเป็นพวงมาเอามาขายทุกวันเป็นประจำ เมื่อแกซื้อมาได้แล้ว แกตั้งน้ำบนเตาไฟแล้วเอาเขียดจับมาได้ยังเป็นๆ แกกลัวมันจะกระโดดหนี แกก็จะจับโยนใส่กองไฟก่อน มันร้อนรนทนไม่ไหวมันก็จะโดดออกมา แกก็จับโยนเข้าไปใหม่ พอมันแน่นิ่งลงไปแล้ว แกก็จะเอาออกมา ควักไส้ตัดตีนทั้ง 4 ข้าง ผ่าเป็นท่อนๆ โยนลงไปในหม้อปลาร้าซึ่งมีตะไคร้ใบมะกรูด ใส่เครื่องปรุงลงไปให้มีรสจัด เพราะพวกขี้เมาชอบ แกก็เดินไปขายตามหมู่บ้าน ใครๆ ก็เรียกซื้อแก เป็นขาประจำทุกเย็น แกเลี้ยงชีพด้วยวิธีนี้

เมื่อแกมีอายุมากขึ้น ขาแกก็เริ่มเหยียดไม่ออก หดเข้าไปทุกที แกเดินไม่ได้ กลายเป็นอัมพาต แกเป็นอัมพาตทั้งแขนทั้งขา แกเริ่มนึกถึง

เขียดที่แกโยนเข้ากองไฟ พอถูกไฟร้อนๆ ขาทั้ง 4 ข้างมันก็งอเข้าหาตัว แกต้องคลานไปคลานมาอยู่แต่ในห้อง ออกไปหากินไม่ได้เหมือนแต่ก่อน อยู่ต่อมา ตาแกก็ฝ้าฟาง มองไม่เห็นในที่สุดก็บอดสนิททั้งสองข้าง แกเริ่มนึกถึงเขียด ที่โยนเข้ากองไฟ พอถูกความร้อนหรือควันไฟเข้าตามันจะใช้ขาหน้าทั้งสองข้างปิดตาและน้ำตาไหล แกนึกได้แกก็ร้องไห้ น้ำตาไหลเหมือนเขียดถูกเผา

อยู่มาวันหนึ่ง ที่วัดแถวบ้านมีงาน มีลิเกลาว มีหนังกลางแปลง พวกลูกหลานเขาก็ตื่นเต้นออกไปเที่ยวกันแต่หัวค่ำ เพื่อนบ้านใกล้เคียงก็ไปกันหมด พอลูกจะพาหลานออกจากบ้าน กลัวขโมยเข้าบ้านก็ใส่กุญแจข้างนอกขังแกไว้ข้างใน แถมลืมตะเกียงที่จุดทิ้งไว้ไม่ได้ดับ

ตกตอนดึก แกออกมาจากมุ้งจะหาที่ไปปัสสาวะ แกเอามือไปโดนตะเกียง ตะเกียงก็ล้ม ไหม้มุ้งไหม้ที่นอน ไม้ฟากเก่าที่ทำฝาไว้ ช่วยเร่งให้ไฟลุกลามไปอย่างรวดเร็ว แกร้องเรียกให้คนช่วย เขาก็ไปเที่ยวกันหมด ไฟไหม้บ้านทั้งหลังแกก็ตายในกองไฟ ก่อนตายแกก็สารภาพกับเขียดทั้งหลายว่าแกเสียใจมาก ที่โยนเขาเข้ากองไฟ บัดนี้ แกรู้แล้วว่าไฟร้อนมากเพียงใด ตัวแกก็ดำเป็นตอตะโกแล้ว เมื่อลูกหลานมาถึง

เรื่องพระญวนแก้ธรรม จากหนังสือ กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม 3 ของพระภาวนาวิสุทธิคุณ (หลวงพ่อวัดอัมพวัน)

พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดอัมพวัน ท่านเล่าว่าเมื่อ 20 กว่าปีมาแล้ว สมาคมยุวพุทธิก ได้มาจัดการฝึกอบรมและพัฒนาจิต โดยมีนักศึกษาวิทยาลัยครูจากลพบุรีมาเข้าค่ายกันที่วัด มีคุณสมพร เทพสิทธาเป็นประธาน อาจารย์วิศาล ผู้อำนวยการวิทยาลัยครูมหาสารคามมาเป็นผู้ช่วย

มีชาวสกลนครคนหนึ่ง เป็นญวนมีอาชีพรับจ้างฆ่าวัวฆ่าควาย เงินเดือนไม่พอใช้ ต่อมาไปอยู่กับเถ้าแก่เป็นคนจีน รับจ้างฆ่าหมูวันละ 4 ตัว

วันหนึ่งคงจะเป็นวันที่เขาจะหมดกรรม เขาไปเจอพระธุดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ ในอดีตที่ผ่านมา เขาไม่เคยศรัทธาในศาสนาสักเท่าใด แต่วันนั้นเขาเห็นพระองค์นั้นน่าเลื่อมใสจึงเข้าไปกราบ และตักน้ำไปถวายท่าน ท่านก็คุยด้วย และสอบถามว่าชื่อว่าอะไร อาชีพอะไร นายบัวเฮียวก็เล่าความตามเป็นจริง

พระธุดงค์องค์นั้นก็สงสาร เพราะอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายหรือฆ่าหมูก็นับว่าเป็นบาปทั้งนั้น ท่านจึงได้แสดงธรรมให้ฟัง ชี้ให้เห็นผิดถูก นายบัวเฮียวก็เกิดศรัทธาซาบซึ้งในธรรมะ วันรุ่งขึ้นก็ฆ่าหมูไม่ลงจึงลาออกจากเถ้าแก่ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

เมื่อบวชแล้ว ก็ออกเดินธุดงค์ไปตามสภาพ 10 กว่าปี โดยทำสมาธิ แบบพุทหายใจเข้า โธหายใจออก จนได้สมาธิความเงียบสงบอยู่หลายปี เวลานั่งแล้วจิตสงบก็จะเห็นแต่วัวควายที่โดนฆ่า มีแต่อารมณ์เศร้าหมองตลอดไม่สามารถจะแก้ปัญหาได้

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ที่จังหวัดสกลนคร วันหนึ่งท่านเกิดสมาธินิมิต มีเสียงพูดว่า "นี่คุณจะแก้กรรมให้เอาไหม?" ขณะนี้คุณยังแก้กรรมไม่ได้เลย ในนิมิตก็ถามต่อไปว่า จะมีวิธีแก้กรรมได้อย่างไร ก็มีคำตอบออกมาว่า วันที่ 16 เขาจะเปิดอบรมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี มีพระคุณเจ้าจะแก้กรรมให้ได้ โดยบอกด้วยว่าสมภารวัดรูปร่างอย่างนี้ๆ พอรุ่งเช้าท่านออกบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็ตรงไปวัดอัมพวันโดยถามเขาตลอดจากจังหวัดราชสีมา เดินต่อมาจนสระบุรีท่านเดินตลอดมาจนถึงใช้เวลา 3 วัน พระบัวเฮียวมาเข้าวัดก่อนนักศึกษาจะมาถึง 3 วัน

พระบัวเฮียวเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ท่านมีนิมิตว่าจะมาแก้กรรมได้ที่นี่ ท่านขอรับกรรมฐาน หลวงพ่อให้ปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 ท่านได้ตั้งสติปัฏฐาน 4 ท่านก็เข้าใจ แล้วเริ่มปฏิบัติเลย

คืนวันรุ่งขึ้น ท่านเริ่มร้องเป็นหมู เป็นวัวเป็นควาย แล้ววิ่งลงมาจากกุฏิชนต้นสัตบรรณหัวแตกเลือดไหลโทรม เลือดออกมาก นอนงอตัวเหมือนหมูถูกมัด ร้องเหมือนหมู พระและคนในวัดพากันออกมายืนดู พวกนักศึกษาวิทยาลัยครูทั้งครูบาอาจารย์ก็ออกมาดูกัน ทางวัดไปตามหมอมาตรวจ หมอบอกความดันปกติ หัวใจปกติ หมอบอกไม่เป็นอะไร พวกนักศึกษาเริ่มกลัวอยากจะกลับบ้านกัน อาจารย์ก็ห้ามไว้

ขณะที่คณะนักศึกษารับกรรมฐานและไปนั่งปฏิบัติ พระบัวเฮียวก็วิ่งออกมาเอาศีรษะชนต้นสัตบรรณอีก ชนแล้วชนอีกจนสบงจีวรขาด ยังคงร้องเป็นวัวเป็นควาย เลือดไหลออกมาเป็นกระโถน เลือดออกมาทางปากบ้าง อาเจียนออกมา ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด ผ่านไป 3 วัน ท่านก็ได้สติ หลวงพ่อท่านสอนให้กำหนดเวทนา เจริญสมาธิสติปัฏฐาน 4 **ก็เข้าฌานสมาบัติได้**

เมื่อพระบัวเฮียวได้สติแล้ว ก็เล่าถวายหลวงพ่อว่า ท่านเคยมีอาชีพรับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควาย และฆ่าหมูมาก่อน เมื่อพระบัวเฮียวกลับบ้านไปแล้ว ญาติโยมของท่าน ก็พากันมาถามหลวงพ่อว่า หลังจากพระบัวเฮียวสร้างวัดเสร็จแล้ว มีพระรูปอื่นมาช่วยสอนเป็นตัวแทนท่านเรียบร้อยดีแล้ว ท่านก็ออกธุดงค์ หายไปแล้ว ไม่ทราบว่าไปอยู่ที่ไหน

หลวงพ่อท่านรู้ได้ด้วยญาณของท่านว่า พระบัวเฮียวไปอยู่ทางภาคเหนือและเปลี่ยนชื่อใหม่แล้ว

น่าเสียดายที่ยังมีคนจำนวนมาก ที่ไม่เข้าวัด ทั้งที่อยู่ใกล้วัด เพราะถ้าได้รู้เรื่องกฎแห่งกรรม เขาก็จะไม่กล้าสร้างเวรสร้างกรรมให้ตนเองเช่นคุณคนนั้น

ตามข้อเท็จจริง บุคคลทั่วๆ ไป โดยมากจะสร้างกรรมดี และกรรมชั่วสลับกันไป ถ้าสร้างกรรมดีไว้มากเมื่อผลของกรรมดีมาถึง ก็จะทำให้ผู้ประกอบกรรมดีได้รับความสุขความเจริญ หน้าตาก็สมบูรณ์อิ่มเอิบ ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่บางคราว เมื่อกรรมชั่วตามสนองก็จะทำให้ผู้ก่อกรรม เจ็บป่วย พบอุบัติเหตุ มีความวิบัติทุกข์ยาก หรือครอบครัวแตกแยก ซึ่งย่อมเป็นไปตามกระแสคลื่นแห่งกรรมรอบๆ ตัวเรา

ส่วนคลื่นกระแสกรรม จะกลับมาเร็วหรือช้าในการรับผลของกรรมนั้น ก็ย่อมต้องแล้วแต่เหตุ คือประกอบด้วยเจตนาในขณะก่อกรรม ถ้าเกิดจากอำนาจฝ่ายสูง คือกุศลจิตนั้นมีพลังมากกว่า ก็ย่อมให้ผลแรงกว่าเร็วกว่า ถ้าอำนาจฝ่ายต่ำ มีกำลังอ่อนล้า ก็ย่อมให้ผลภายหลังสลับกันไป

พวกเรามักจะอดสงสัยไม่ได้ว่า เพราะเหตุใด เวลาเราทำบุญ ไม่เคยเห็นว่ากรรมดีจะตอบสนองอย่างเร็วๆเลยไม่เคยทันตาเห็น ส่วนกรรมชั่ว เช่น ค้ายาบ้า คนที่ทำไปเสพจนติด ทำไมให้ผลเร็ว และรุนแรงมาก

การให้ผลของกรรมนั้น เช่นค้ายาบ้า คนที่ทำไป**เสพจนติด** สติปัญญาฟั่นเฟือน ผู้คนทั่วไปรังเกียจ คนใกล้ชิด เช่น พ่อแม่พี่น้อง พบกับความทุกข์ร้อนอีกกี่คน?

การค้ายาบ้าเสพติด เครื่องดองของเมา ไม่ใช่เรื่องของการสร้างคน เป็นเรื่องของการทำลายคน ทำลายครอบครัวของเขา เขาเคยร่ำรวย แต่ก็กลับยากจน ไม่เป็นที่นับหน้าถือตาของสังคม พระศาสดาไม่ทรงยกย่อง

เวลาไปทำบุญ กระแสแห่งบุญนั้นอ่อน เพราะเวลาทำบุญ ไม่ค่อยตั้งใจฟังพระสวดมนต์ ควรจะตั้งใจฟังพระสวดมนต์ เวลาพระให้พร ก็ควรตั้งใจรับอย่างจริงๆ การทำบุญจึงจะได้ผล พลังที่เป็นคลื่นกระแสของกรรมดี บุญก็จะรับมาเต็มที่

ส่วนทำบาปนั้น เช่นตัวอย่างที่เล่ามาแล้วข้างต้น คนมองไม่เห็นบาปที่ตนทำ เพราะคิดว่ามันเป็นอาหารของเรา แต่คิดดูผู้ถูกกระทำก็แล้วกันเจ็บปวดแค่ไหน?

การฆ่าคน กับฆ่าสัตว์ กรรมชนิดใด ให้ผลร้ายแรงกว่ากัน?

ตอบ : การฆ่าคน ให้ผลร้ายแรงกว่า เพราะคนอย่างน้อยก็มีศีล 5 ส่วนสัตว์ไม่มีศีล ย่อมบาปน้อยกว่า หลวงพ่อสอนไว้ว่า การฆ่าตัวตายนั้น บาปหนักมาก

เพราะเหตุใด ในเมื่อเราฆ่าตัวเราเอง เราไม่ได้ฆ่าผู้อื่น ทำไมต้องบาป คนที่ฆ่าตัวตาย เป็นเพราะเหตุใด?

ตอบ : คนที่จะฆ่าตัวตาย คือคนหนีทุกข์ โดยมากจะฆ่าตัวตายเพราะ แก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ ก่อปัญหาไว้มาก พอมีทุกข์มาก ทุกข์ร้อนนอนไม่หลับ พอแก้ไม่ได้ก็หาทางฆ่าตัวตาย เพื่อให้พ้นทุกข์ ที่เขาต้องทุกข์ ก็สืบเนื่องมาจากกรรมที่เขาก่อ เขาหลีกเลี่ยงผลของกรรม ใช้กรรมไม่หมด ดังนั้นจึงต้องมาเกิดใหม่ อีกหลายครั้งและฆ่าตัวตายทุกครั้งจนกว่าจะใช้กรรมหมด แล้วจึงจะพ้นกรรม หลวงพ่อบอกว่า คนฆ่าตัวตาย จะต้องใช้หนี้กรรม โดยฆ่าตัวตายอีกหลายชาติจึงจะหมดกรรม

ส่วนการฆ่าคนด้วยวิธีการโหดร้าย มีการทรมานก่อนตาย คนตายเจ็บปวดสาหัส ฆ่าโดยไม่มีความเมตตากรุณา บาปจะหนักมาก ความจริงเวลาเรามุ่งร้ายคนหนึ่งคนใด ยังไม่ทันลงมือฆ่า ก็บาปเสียแล้ว ถามว่าบาปตรงไหน? ก็เพราะการคิดให้ร้ายผู้อื่น เวลาคิดเพราะความโกรธอาฆาตพยาบาท จิตก็จะเป็นสีดำ นั่นก็บาปมากแล้ว ที่หลวงพ่อสอนว่าจำไว้นะ ตายด้วยความโกรธ จิตจะเป็นสีดำ พาไปตกนรกทันที ยิ่งเฉพาะการฆ่าใช้ความรุนแรง มีอารมณ์เพชฌฆาต ถ้าหากผู้ฆ่าตายตอนนั้น ตกนรกทันที

ลักษณะของกรรม

ลักษณะของกรรมประเภทต่างๆ ซึ่งให้ผลแก่ผู้ก่อกรรม ตั้งแต่เกิดถึงตาย ตามหลักพุทธปรัชญา มีไว้ดังนี้

1.กรรมนิมิต คือวิบากกรรมในอดีตซึ่งผู้ก่อกรรมได้สร้างไว้ในขณะยังมีชีวิตอยู่ หรืออีกนัยหนึ่งคือพลังงานของกระแสคลื่นของจิตของแต่ละบุคคลที่เหลือค้างอยู่ พลังงานเหล่านี้มีอิทธิพลต่อบุคคลนั้นๆ เมื่อถึงเวลามรณกรรม อิทธิพลของกรรมนิมิตนั้น จะเป็นแรงส่งที่สำคัญที่สุดให้บุคคลนั้นไปเกิดในภพใหม่ จะเป็นทุกข์คติภพหรือสุขคติภพ ก็เนื่องจากอิทธิพลของกรรมนิมิตนั้น

ปรัชญาทางโยคะศาสนาพราหมณ์ กล่าวไว้ในคัมภีร์ ไบโตล่าห์ มีใจความว่า ผู้ใกล้จะมรณกรรม ก่อนวิญญาณและกายทิพย์ของผู้นั้นจะออกจากร่างหยาบ (คือร่างกายธรรมดาของมนุษย์เรานี้เองเรียกว่า กายหยาบ)เพื่อจะแสวงหาภพเกิดใหม่ อายตนะทั้งหลาย เช่น ตา หู จมูก ลิ้น และกายดับลงอย่างสิ้นเชิง วิญญาณหรือจิตยังไม่ดับ จะดับสนิทก็ต่อเมื่อ กายทิพย์และวิญญาณของผู้ตายได้ยึดกรรมนิมิต ออกจากร่างหยาบไปแล้ว

อวัยวะของผู้ใกล้จะมรณภาพต่อไปนี้ คือต่อมนอสูรนราห์ (ต่อมเมดุลลาห์) และต่อมบิสกูฮู้ลู้ป (ต่อมปีจุอิตารี) ต่อมนอสูรนล่าห์ ตั้งอยู่ที่แกนสมองเหนือท้ายทอย ส่วนต่อมบิสกู้ฮูลู้ป ตั้งอยู่ตรงกลางสมอง จะทำหน้าที่ร่วมกัน โดย ต่อมนอสูรนราห์ จะดูว่าพลังคลื่นกระแสกรรมดี ของ ผู้ครองกรรมนั้น ถ้ามีไว้มาก ขณะมีชีวิตอยู่ จะสร้างภาพสวยสดงดงามขึ้นที่ต่อมนอสูรนราห์ ต่อมบิสกูฮู้ลู้ป จะทำหน้าที่ตัดสินใจให้ผู้นั้นเกิดอารมณ์พึงพอใจแก่ภาพนั้นๆ ปฏิสนธิวิญญาณ ของบุคคลผู้นั้นจะยึดเอาภาพนั้นเป็นอารมณ์ กายทิพย์ของบุคคลนั้น ก็จะพาปฏิสนธิวิญญาณจากร่าง

ผู้ตายออกแสวงหาภพใหม่ทันที ตัวกายทิพย์และวิญญาณผู้ตายได้ออกจากร่างผู้ตายไปแล้ว กระแสคลื่นของอดีตกรรมของผู้ก่อกรรมที่ยังเหลือค้างอยู่รอบๆ ตัวผู้ก่อกรรม ตัวกายทิพย์และวิญญาณผู้ก่อกรรมจะมีอิทธิพล เป็นแรงส่งให้วิญญาณและกายทิพย์ของผู้ก่อกรรมนั้นได้ไปเกิดในภพใหม่ หากมาเกิดในภพมนุษย์ ก็จะเกิดในตระกูลมั่งคั่ง กระแสกรรมดีของบุคคลนั้น จะคอยติดตามคุ้มครองรักษาทารกในครรภ์มารดา ให้มีอวัยวะครบบริบูรณ์ มีสมองดีบุคลิกร่างกายเฉลียวฉลาด

แต่ถ้าพลังงานของกรรมที่อยู่รอบๆ จิตวิญญาณของเขา มีกระแสอ่อนก็ไม่สามารถปกปักรักษาทารกไว้ได้ ทารกอาจแท้งก่อนกำหนด

หากพลังงานของผู้ก่อกรรม เป็นแรงส่งวิญญาณให้ไปเกิดในภพโอปปาติกะผู้นั้นจะไปเกิดในภพวิญญาณชั้นสูง เช่น เทพ พรหม

แต่ถ้าไปเกิดในภพสัมภเวสี หรือภพวิญญาณอิสระ ก็จะเที่ยวเร่ร่อนไปเพื่อแสวงหาภพเกิดใหม่ หากญาติพี่น้องที่มีชีวิตอยู่ บำเพ็ญกุศลส่งไปให้หรือถ้าวิญญาณอิสระเหล่านี้ มีโอกาสได้บำเพ็ญกุศล วิญญาณเหล่านี้ก็จะได้ไปเกิดในภพใหม่เร็วขึ้น ส่วนจะเกิดในสุขคติภพ หรือทุกข์คติภพก็ย่อมแล้วแต่กุศลที่ตนเองทำไว้

หากผู้ตายกระทำความชั่วไว้มาก คลื่นกระแสกรรมชั่ว จะส่งผลให้เป็นมโนภาพที่น่าเกลียดน่ากลัว กายทิพย์ของบุคคล จะออกจากร่าง และพาผู้นั้นไปเกิดในทุกข์คติภพอย่างแน่นอน

2.อุปฆาตกรรม คือพลังงานของวิบากกรรมชนิดร้ายแรง ซึ่งผู้นั้นได้ประกอบกรรมชนิดนี้ไว้ในอดีต พลังงานชนิดนี้จะติดตามเข้าสู่ตัวผู้ก่อกรรมโดยไม่มีสิ่งใดมายับยั้งได้ ผู้นั้นย่อมถึงแก่ความวิบัติฉิบหาย ล้มตายทันทีเช่นกัน ถ้าบุคคลนั้นมีตำแหน่งหน้าที่ในราชการมีเกียรติ สมบูรณ์พูนสุขด้วยทรัพย์สมบัติ แวดล้อมด้วยบริวารและเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ๆ อาจ

ถูกทำร้าย หรือติดคุกติดตะราง หรืออุบัติเหตุถูกรถยนต์ชนถึงแก่กรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของอุปัทเฉทกรรมทั้งสิ้น

3.อปราปริยะเวทนียกรรม คือกรรมประเภทที่บุคคลผู้ก่อกรรมจะก่อขึ้น โดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม อิทธิพลของกระแสคลื่นแห่งกรรมประเภทนี้ จะติดตามสนองผลทั้งทางดี และทางชั่วแก่ผู้ก่อกรรมตลอดไป แต่จะส่งผลในภพต่อๆ ไป มิได้ให้ผลในชาติปัจจุบัน

4.กตัตตากรรม หรือกตัตตาวาปนกรรม คือกรรมประเภทซึ่งผู้ก่อกรรมก่อขึ้นโดยมิได้มีเจตนา และไม่รู้ว่าตนได้ก่อกรรมนี้นั้น เช่น เดินไปตามถนนหนทางไปเหยียบสัตว์ตายโดยไม่รู้ตัว กรรมประเภทนี้ให้ผลอ่อนและจะส่งผลแห่งกรรม สะท้อนกลับเข้าสู่ตัวผู้ก่อกรรม อันดับหลังสุดหากไม่มีกรรมประเภทอื่นให้ผลแล้ว กรรมนี้จึงให้ผลแทน ถ้าผู้ใดประกอบกรรมดีไว้มาก กระแสคลื่นของกรรมดีจะเป็นกำแพงกั้นกันกรรมประเภทนี้ไว้ เมื่อนานเข้าก็อ่อนแรง กลายเป็นอโหสิกรรมกันไป

5.อนันตริยกรรม กรรมประเภทนี้ เป็นกรรมหนักที่สุด หากผู้ใดก่อกรรมประเภทนี้ขึ้นแล้ว อิทธิพลของกระแสคลื่นกรรมจะสะท้อนกลับเข้าสู่ตัวผู้ก่อกรรมทันที และรวดเร็วในปัจจุบันชาติ กระแสคลื่นแห่งกรรมแรงมาก แม้ผู้ก่อกรรมจะเพียรสร้างกรรมดีลบล้างสักเท่าใดก็ตามก็ไม่สามารถต้านกระแสกรรมเช่นนี้

อนันตริยกรรม มี 5 ประเภท

1.มาตุฆาต (ฆ่ามารดา)

2.ปิตุฆาต (ฆ่าบิดา)

3.อรหันตฆาต (ฆ่าพระอรหันต์)

4.โลหิตุบบาท (ทำให้เกิดบาดเจ็บที่พระบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้า)

5.สังฆเภท (ยุ พระภิกษุสงฆ์ให้แตกสามัคคี)

บุคคลที่ประกอบอนันตริยกรรม ในครั้งพุทธกาล คือพระเจ้าอชาตศัตรู และผู้ที่ทำให้พระบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้อเลือด คือพระเทวทัต ซึ่งใช้ก้อนหินบนภูเขากลิ้งลงมาทับพระบาทบาดเจ็บ บุคคลทั้งสองได้รับผลสะท้อนของกรรมในชาตินั้นเลยทีเดียว

6. อโหสิกรรม คือกรรมประเภทที่ ผู้ถูกกระทำไม่คิดตอบแทนและให้อภัยแก่ผู้กระทำต่อตน กรรมประเภทนี้ย่อมจะระงับและสะดุดหยุดลงในชาติปัจจุบัน

7.อุปปีฬกกรรม คือพฤติกรรม ของกรรมประเภทต่างๆ ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว คอยให้ผลสลับกันไป

8.ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม คือกรรมประเภทที่ให้ผลสะท้อนเข้าตัวผู้ก่อกรรมในภพปัจจุบัน

9.อุปปัชเวทนียกรรม คือกรรมประเภทที่ให้ผลสะท้อนเข้าสู่ตัวผู้ก่อกรรมในภพหน้า

10.อุปัตถัมภกกรรม คือกรรมประเภทช่วยส่งเสริม ให้กระแสคลื่นกรรมดี หรือกรรมชั่วให้ผลเร็วยิ่งขึ้น

11.อาจิณณกรรม คือกรรมประเภทที่กระทำต่อเนื่องกันจนเป็นนิสัย เช่นพวกมีอาชีพฆ่าสัตว์ หรือ พรานล่าสัตว์ เป็นต้น

12.อาสันนกรรม คือกรรมประเภทที่ให้ผลจวนเจียนแก่ผู้ประกอบที่ใกล้จะถึงแก่กรรม เช่นพระภิกษุปูติคัสตัสสะป่วยเป็นโรคฝีดาษอาการหนักจวนจะถึงแก่กรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบก็เสด็จไปเยี่ยมเทศน์โปรดจนพระเถระสำเร็จพระอรหันต์ก็พอดีถึงแก่มรณภาพ

13.ชนกกรรม คือกรรมประเภทที่มีอิทธิพลในการคุ้มครองและสร้างเสริมรูปร่าง และจิตใจของผู้มาเกิดใหม่ ให้หมดจดงดงาม คติทางพุทธศาสนาเรียกว่า “กัมมัชรูป”

กระแสคลื่นแห่งกรรมดีและกรรมชั่ว จะติดตามและสนองผลตอบแก่ผู้ก่อกรรม ทุกภพ ทุกชาติ **ตามกฎปฏิจจสมุทปบาท** และจะสะดุดหยุดลงต่อเมื่อบุคคลผู้นั้น บรรลุถึงอรหัตผล **ตามกฎอสวักขยญาณ** เท่านั้น

จะเห็นได้ว่ากระแสคลื่นของจิตมนุษย์ หากมีเจตนาแรงกล้า ก่อนที่จะประกอบกรรมใดๆ กระแสคลื่นของสมองหรือจิตย่อมมีความถี่สูง กว่าการที่มีเจตนาอย่างธรรมดา หรือไม่มีเจตนาเลย ความถี่ของคลื่นสมองซึ่งเกิดจากเจตนาย่อมมีพลังงานในการสะท้อนกลับมากกว่าความถี่ที่ต่ำกว่า ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว หากคลื่นความถี่ชนิดใดมีพลังงานมากกว่าก็จะสะท้อนเข้าสู่ตัวผู้นั้นก่อน และพลังงานเหล่านี้ให้ผลสลับกันตลอดไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด

ได้พยายามอธิบายเรื่องกฎแห่งกรรม ตามหลักจิตศาสตร์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ของไอน์สไตน์ และนิวตัน จะเห็นได้ถึงความตรงกัน เหมือนกัน เป็นเหตุเป็นผลแก่กัน เพราะฉะนั้น ขอให้ลูกหลานทุกคนที่ได้อ่านเรื่องราวที่ได้พยายามค้นคว้ามาให้อ่านนี้ จงทำความเข้าใจศึกษา หาความรู้เกี่ยวกับหลักฐานต่างๆ ที่ค้นคว้ามาให้ และปรับปรุงการดำเนินชีวิตให้ถูกต้องเพื่อจะได้มีความสุขทั้งในชาตินี้และชาติหน้าต่อๆ ไป

ภพภูมิ

ภพภูมิต่างๆ ที่รอเราอยู่ข้างหน้ามีดังต่อไปนี้

การแบ่งภพตามหลักพระอภิธรรมมัตถุสังคหะ ทางพุทธศาสนาและตามใบโดล่าห์คัมภีร์ในศาสนาพราหมณ์มีดังนี้

1.ภพของพรหมและเทพ
2.ภพของมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน } รวมเรียกว่าไตรภูมิ
3.นรก

ภพของพรหมแบ่งออกเป็น 16 ชั้น ตั้งแต่ปฐมฌาณจนถึงอรูปฌาณ ตามหลักฐานที่กล่าวไว้ในมหาสีหนาทสูตร และพระอภิธัมมัตถุสังคหะของพระพุทธศาสนามีดังนี้

การเกิดใหม่ของเทพและพรหมนั้น เกิดโดยลอยไปเกิดโดยอาศัยอำนาจของกรรม หลักทางศาสนาเรียกการเกิดแบบนี้ว่า ภพโอปะปาติกะ เช่นการเกิดของ เทพ พรหม สัมภเวสี เปรต อสุรกายและสัตว์นรก

การเกิดใหม่ของวิญญาณแบบนี้ ต้องอาศัยอดีตกรรมพาวิญญาณไปเกิดในภพใหม่ อำนาจของอดีตวิบากกรรมจะเป็นผู้สร้างกายทิพย์ขึ้นใหม่ และพาวิญญาณของผู้มาเกิดใหม่เข้าในสัมปยุติในกายทิพย์นั้น เทพและพรหมมีสภาวะร่างกายเป็นทิพย์ **ทางพุทธศาสนาเรียกว่าอาทิสมานกาย เป็นกายที่ไม่อาจแลเห็นได้ด้วยตาเปล่า** ผู้จะมองเห็นได้ คือผู้ที่บรรลุอภิญญาชั้นทิพย์จักษุเท่านั้น **ยังชีพด้วยอาหารทิพย์ คืออาหารที่เคยสร้างทำไว้ขณะยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เท่านั้น** เมื่อไปเกิดในภพเทพ อาหารพวกนี้จะไปรอคอยอยู่ เมื่อใดที่พวกนั้นต้องการ อาหารจะเกิดตามปรารถนา เคหะสถานบ้านเรือนสวยงามกว่าในเมืองมนุษย์ อายุของเทพและพรหมก็ยาวนานมาก เช่นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อายุ 1,000 ปีทิพย์ ประมาณ 20 ล้านปีในเมืองมนุษย์ ถ้าเป็นอายุของพรหม ก็ยาวนานกว่ากันมาก ผู้ที่จะเกิดเป็นพรหม คือผู้ที่ละเว้นจากกาม การอยู่ในภพที่กล่าวมาแล้วนี้ เมื่อครบกำหนด ณ ที่นั้นแล้วร่างกายก็จะสลายไป ไม่มีซากให้เห็น เมื่อสลายไปแล้วก็ต้องกลับมาเริ่มใหม่ **มาเกิดใหม่ในเมืองมนุษย์** เมื่อเกิดในเมืองมนุษย์ใหม่

แล้ว ถ้ายังทำความดีอยู่ ก็อาจจะได้กลับไปอยู่บนสวรรค์ แต่ถ้าพลาดพลั้ง ไปทำชั่วเข้าก็อาจจะต้องเกิดในภพของสัตว์เดรัจฉานก็ได้ หรืออาจจะตกนรกก็ได้เช่นเดียวกัน

ภพของเทพย่อมแตกต่างจากพรหม คือภพของเทพนี้ ผู้ที่จะไปอยู่ที่นั่นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติสมาธิหรือวิปัสนากัมมัฏฐาน แต่จะต้องเป็นผู้มีเมตตา เป็นผู้เลี้ยงดูบิดามารดา ทำประโยชน์ให้แก่สังคม หมั่นทำบุญเข้าวัดสม่ำเสมอ นอกจากจะเป็นผู้ใจบุญแล้ว ยังเป็นผู้บริจาคทานอีกด้วย มีคำกล่าวว่า **ทานเป็นบันไดให้ไปสู่สวรรค์**

บนสวรรค์ชั้นฑวยเทพนี้ก็เหมือนกัน แบ่งออกเป็น 6 ชั้น แต่ละชั้นก็ย่อมมีขอบเขต และมีความเป็นอยู่ต่างกัน อายุขัยก็ต่างกัน สวรรค์ในชั้นนี้ ต่างกับพรหม คืออยู่รวมกันได้ ทั้งเทพเป็นหญิงและเป็นชาย ส่วนอาหารก็กินอาหารทิพย์ เช่นเดียวกันกับพรหม ในการเกิดก็เช่นเดียวกันกับพรหม คือเกิดโดยอาศัยอำนาจของกรรม คือลอยไปเกิดอีก เมื่อหมดบุญแล้วก็จะต้องสลายตัว ลงมาเกิดในภพมนุษย์ต่อไปอีก เพื่อมาสร้างบุญต่อใหม่ จงอย่าลืมในข้อที่ว่า เมื่ออยู่บนสวรรค์นั้น ไม่มีการทำบุญทำกุศลเพราะทุกคนต่างก็มีบุญด้วยกันทั้งนั้น คือบุญที่สร้างไว้ขณะเป็นมนุษย์ ไม่มีการทำบุญให้ทาน ฉะนั้น **การอยู่ในสวรรค์ จะอยู่ได้นานแค่ไหน ก็ต้องอาศัยกำลังของบุญที่เคยสร้างไว้ในเมืองมนุษย์**

ส่วนในภพของมนุษย์และสัตว์เดรัจฉานนั้น ก็เห็นๆ กันอยู่ ใครที่เคยทำดีในอดีตชาติ ความเป็นอยู่ในปัจจุบันก็ย่อมมีความสุข ปรารถนาอยากได้อะไรก็ย่อมได้ คนยากจนก็คงต้องทนทุกข์ได้ยาก บางคนก็ไม่สมประกอบ สติปัญญาก็ด้อย ที่อยู่อาศัยก็ตามสภาพของตน บางคนก็ป่วยเจ็บตลอดเวลา อายุไม่แน่นอนดังที่เห็นๆกันอยู่ **จำเอาไว้ว่าในเมืองมนุษย์นี้ เป็นสถานที่แห่งเดียว ที่จะบำเพ็ญกุศล บำเพ็ญทานเพื่อคุ้มครอง**

รักษาตนเองทั้งชาตินี้ชาติหน้า ยังมีคนอีกจำนวนมากที่ไม่รู้เรื่องแบบนี้ ลูกหลานรู้แล้ว จงพากันทำบุญให้ทานเอาไว้ อย่าเพิกเฉย อย่างน้อย ศีล 5 ข้อ รักษาไว้ให้เคร่งครัด จะได้ไม่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือไปเกิดในนรก

ถ้าใครไม่สามารถรักษาจิตใจให้เป็นมนุษย์ และทำตัวเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน เมื่อไปเกิดข้างหน้า ก็จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานแน่นอน เคยกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า คนไปเกิดเป็นหมามีไหม ท่านย้อนถามว่า เคยเห็นหมานั่งรถเก๋งไหม?

การเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ดีกว่าตกนรกหน่อย คือยังคืบคลานไปไหนมาไหนได้ แต่คิดดูก็แล้วกัน สัตว์เดรัจฉานรู้จักบุญรู้จักบาปหรือไม่? ชีวิตสัตว์เดรัจฉาน เป็นชีวิตสูญเปล่า ไม่มีโอกาสสร้างคุณงามความดีเลย ฉะนั้นในบทแผ่เมตตา จึงจะมีคำแผ่เมตตาให้สัตว์ทั้งหลายอยู่ด้วย เพราะเขาไม่มีโอกาสจะสร้างบุญกุศลเลย เขาจะเวียนว่ายตายเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่เช่นนั้น จนกว่าจะหมดกรรมที่ทำไว้ นอกเสียจาก เป็นสัตว์ที่มีเจ้าของ เจ้าของจะแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลไปให้บ่อยๆ เท่านั้น น่าเสียดายที่คนเราปัจจุบันนี้ ไม่เชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรม บางคนไม่เชื่อเพราะไม่รู้ แต่ยังดีกว่าบุคคลที่รู้ แต่ไม่เชื่อเพราะอำนาจของกรรมบังตาอยู่ แต่ขอบอกให้รู้ไว้ว่า เรื่องเทวดาหรือพรหมในพระพุทธศาสนา ท่านก็บอกไว้ แม้พระพุทธเจ้าเองก็ยังมีเวลาสอนพวกเทวดาทั้งหลาย ขอเล่าไว้ตรงนี้ เรื่องหลวงปู่มั่น ท่านกำลังสอนพระสอนเณรอยู่ อยู่ๆ หลวงปู่ก็บอกเลิก ให้พระเณรกลับกุฏิได้ ต่อมาภายหลัง ท่านจึงได้เล่าว่า ที่ให้พระเณรรีบกลับไปนั้น เพราะพวกเทวดา เขามารอฟังธรรมจากท่าน

หลวงพ่อท่านก็เคยเล่าเหมือนกัน เมื่อนานมาแล้ว ท่านได้รับกิจนิมนต์ไปต่างประเทศ ท่านก็บอกชื่อประเทศแต่ผู้เขียนจำไม่ได้ว่าเป็น

ประเทศอะไร ท่านบอกว่าตอนกลางคืน มีเทวดามาขอฟังธรรมจากท่าน ท่านจึงต้องออกมาคุยกับเทพเหล่านั้น เขาพากันมาเป็นชุดๆ หลายกลุ่ม เอาของมาถวายด้วย แต่พอตอนถวายของก็หายไปเพราะเป็นของเนรมิต ตอนเช้า หลวงเตี่ยวัดไหนก็ไม่รู้อยู่ ก.ท.ม. เขาเรียกกันหลวงเตี่ย ไปพักที่เดียวกับหลวงพ่อถามหลวงพ่อว่า เมื่อคืนท้องเสียหรือ เห็นเปิดห้องออกมาบ่อยๆ ตามปกติหลวงพ่อจะไม่เล่าเรื่องที่คนอื่นมองไม่เห็นให้ฟัง เพราะถ้าเขาเชื่อก็ดีไป ถ้าไม่เชื่อไปตำหนิติเตียนพระสงฆ์ บาปจะเกิดแก่ตนเองเปล่าๆ ส่วนเรื่องพรหมนั้นก่อนพระเทศน์ จะมีอาราธนาพรหมก่อน สิ่งใดก็ตาม ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ จงเชื่อเถอะว่ามีจริง เรื่องเปรตก็เหมือนกัน ต้นเดือนเมษายน เป็นวันเกิดจะไปนั่งปฏิบัติธรรม 7 วัน เพื่อเป็นของขวัญวันเกิดให้ตัวเองเป็นประจำ ในช่วงนั้นถือโอกาสสรงน้ำหลวงพ่อตอนสงกรานต์ด้วยคืนวันหนึ่งตื่นขึ้นมาตอนกลางดึกเพราะได้ยินเสียงร้องครางโหยหวน ดังมาก ได้ยินทั่วกันทั้งวัด ดังอยู่บนอากาศวนไปวนมา ครั้งแรกนึกว่าเสียงนกอะไรร้องก็ไม่รู้ ทำไมถึงร้องไม่มีจังหวะเหมือนนกทั่วไปนั่งฟังอยู่ก็กลัว ตอนไปเอาสำเนียงไปเป็นเพื่อนด้วยเขาหลับอยู่นั่งไปสักครู่พอกลัวก็เอาผ้าเช็ดตัวปิดหูไว้ แล้วพยายามหลับไม่รู้ว่า นั่นคือเสียงเปรต เขามาขอส่วนบุญ พอเข้าประชุมฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมมีคนถามท่านว่าเมื่อคืนมีเสียงร้อง เป็นเสียงร้องของอะไร ท่านก็หัวเราะแล้วบอกว่า ที่วัดนี้ก็มี

ท่านเล่าว่า มีหลวงตาองค์หนึ่ง ชื่อพระเฟื่อง ชอบเอาผลไม้ในวัดไปฝากลูกฝากหลาน เพราะมีบ้านอยู่ข้างวัด ไม่ชอบนั่งกรรมฐานพอตายลงไป ก็ไปเกิดเป็นเปรต มีผู้ปฏิบัติธรรมคนหนึ่งเป็นหมอ ปกติระฆังจะปลุกตอนตี 3 ครึ่ง เตรียมตัวอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า เข้าปฏิบัติธรรมตอนเช้ามืด คุณหมอตื่นก่อนแล้วก็ออกมานั่งรอเวลาอยู่ ขณะที่นั่งรออยู่หน้าห้อง ซึ่งเป็น

ห้องที่อยู่ติดกับถนนไฟฟ้าหน้าห้องสว่างไสว ท่านเห็นพระองค์หนึ่งจีวรเก่าขาดรุ่งริ่งมายืนสำรวมอยู่ตรงหน้า แล้วกล่าวขอส่วนบุญคุณหมอ คุณหมอถามชื่อท่านบอกชื่อพระเฟื่อง พอบอกแล้วก็หายไป พอเช้าขึ้นคุณหมอไปกราบหลวงพ่อแต่เช้า วัดนี้มีพระชื่อพระเฟื่องหรือไม่ หลวงพ่อก็บอกว่ามี ตอนก่อนเพลคุณหมอก็รีบไปซื้อ สบง จีวร ให้ครบชุด พร้อมทั้งอาหารถวายหลวงพ่ออุทิศส่วนกุศลไปให้ พอตอนกลางคืน ก็ไปเข้าฝัน ครองจีวรใหม่เรียบร้อยไปขอบคุณคุณหมอ เรื่องนี้คุณหมอเขียนเล่าไว้เอง ในหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมเห็นไหมหละ พระทำไม่ถูกต้อง ก็ไปเกิดเป็นเปรตได้ เหมือนกัน

ภพ นรก เป็นภพแห่งความทุกข์ เป็นที่ลงโทษมนุษย์ สัตว์ที่ก่อกรรมทำเข็ญไว้ในขณะเป็นมนุษย์ กรรมเป็นตัวนำไป พวกที่ตายไปชั่วคราวแล้วพบว่ามีการนำคนผิดไปยมบาลสั่งให้เอาคืนมา ก็มาเล่าให้หลายๆ คนด้วยกันถ้าสนใจจะถ่ายเอกสารให้คราวหน้า

นรกมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ยมโลก แบ่งออกเป็น 8 ชั้น

1.สัญชีพนรก

2.กาลสูตรนรก

3.สังฆาตินรก

4.โรรุพนรก

5.มหาโรรุพนรก

6.ตาปนรก

7.มหาตาปนรก

8.มหาอเวจีนรก

3

ภพภูมิต่างๆ ที่รอเราอยู่ข้างหน้านั้นมีจริงหรือไม่?

ขอเล่าเรื่องพระเดชพระคุณหลวงปู่มั่น ท่านผู้เป็นพระอริยสงฆ์เป็นพระอาจารย์ของบรรดาพระป่า ที่เรารู้จักกันแพร่หลายมากมายในขณะนี้ ได้มีศิษย์ที่ปรนนิบัติรับใช้ท่านและติดตามท่านไปในคราวธุดงค์บ้าง ปรนนิบัติรับใช้ท่านเป็นประจำบ้างได้เขียนเล่าความตอนหนึ่งไว้ดังนี้

วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังฝึกปฏิบัติสมาธิอยู่กับหลวงปู่เสาร์ อยู่ๆ จิตของท่านก็แล่นขึ้นไปเห็นความเป็นอยู่ของสวรรค์และบางครั้งจิตของท่านแล่นลงไปเห็นเหตุการณ์ต่างๆในนรก ท่านกราบเรียนถามหลวงปู่เสาร์ในเรื่องนี้หลวงปู่เสาร์ท่านบอกว่า "จะไปรู้คุณรึ ผมไม่เคยเป็นอย่างคุณนี่ จิตคุณมันโลดโผน ผมไม่เคย"

จะเห็นได้ว่า การปฏิบัติจิตของหลวงปู่มั่นด้วยความเข้มแข็ง จริงจังแน่วแน่ ย่อมมีพลังอันมหาศาล และมีอภินิหารยากที่ผู้ปฏิบัติอื่นจะทำได้

จากหนังสือ **"รำลึกวันวาน"** ที่ศิษย์ของท่าน ได้ปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิด ก่อนท่านจะละสังขาร กล่าวไว้ดังนี้

ได้มีชาวญวน ที่เคยมาอยู่เมืองไทยหลายปี มีความรู้ภาษาไทยอยู่บ้าง ได้พาชาวญวนที่ไม่รู้ภาษาไทยเลยมากราบหลวงปู่มั่น หลวงปู่ท่านก็เมตตาเทศน์สั่งสอน

เมื่อหลวงปู่เทศน์เสร็จแล้ว พวกญวนก็ถามพระที่นั่งฟังอยู่ด้วย

คนญวนถามว่า หลวงปู่เป็นญวนหรือ พระบอกว่าไม่ใช่ท่านเป็นคนไทย ญวนคนนั้นก็พูดว่า แล้วทำไมท่านเทศน์ภาษาญวนได้เล่า พระองค์นั้นก็งง และตอบว่าไม่ใช่ ท่านเป็นคนไทยนะ และคนญวนก็ว่าท่านเทศน์ได้ดีเหลือเกิน ทำให้เข้าใจศาสนาพุทธ และเข้าใจได้อย่างดี

ต่อมามีชาวจีนคนหนึ่ง ชื่อกิมหงษ์ ชอบไปวัด ชอบทำบุญ พูดภาษาไทยได้ แต่พูดไม่ชัด พาคนจีนมากราบหลวงปู่มั่น พวกคนจีนที่พามาไม่รู้ภาษาไทยเลย ได้มาฟังหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ แกว่าแกฟังพระไทยที่กรุงเทพฯแกฟังไม่รู้เรื่อง แกนั่งฟังหลวงปู่เทศน์แกเข้าใจ เพราะหลวงปู่เทศน์เป็นภาษาจีน แกถามพระที่ปรนนิบัติหลวงปู่ในขณะนั้นว่า หลวงปู่เป็นคนจีนหรือเปล่า พระท่านตอบว่า ไม่ใช่ ท่านเป็นคนไทย ที่กล่าวมาแล้วทั้งสองเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า หลวงปู่ท่านสามารถเทศน์ให้คนต่างชาติฟัง โดยที่ท่านเทศน์ภาษาไทยนี่แหละ พระที่ปรนนิบัติท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย ท่านก็บอกว่าท่านเทศน์ภาษาไทย แต่ผู้ฟังเป็นจีน เป็นญวน ฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ก็สามารถรับฟังได้ เป็นภาษาของตนเอง ดังนี้เป็นต้น ที่กล่าวมานี้ ก็ได้เห็นความเป็นผู้มีญาณวิเศษของท่านนั่นเอง

คืนวันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังสอนพระสอนเณรอยู่บนกุฎิของท่านอยู่ๆ ท่านก็บอกพระเณรให้กลับไปได้ ทั้งๆที่เรื่องที่ท่านสอนนั้นยังสอนไม่จบเลย ท่านให้เณรเหล่านั้นกลับไปก่อน

อยู่ต่อมาท่านก็บอกว่าที่ท่านให้กลับไปก่อนนั้น เป็นเพราะพวกเทวดาเขามากันมากมาย มาขอรับฟังธรรมจากท่าน

หลวงพ่อวัดอัมพวัน ก็เคยเล่าให้ลูกศิษย์ใกล้ชิดฟังเรื่องเทวดานี้อยู่เหมือนกัน ท่านเล่าว่า

ครั้งหนึ่งท่านมีกิจนิมนต์ไปต่างประเทศ ท่านบอกว่าตอนกลางคืน

มีเทวดาจากต่างประเทศ มาขอสนทนาธรรมกับท่าน ท่านบอกว่า มากันเป็นชุดๆ เวลามาก็มีของมาถวายด้วย แต่ของที่นำมาถวายนี้ พอรุ่งเช้าก็หายไป เพราะเป็นของนิมิต วันรุ่งขึ้นหลวงเตี่ยที่ไปด้วยกัน แต่คนละห้อง ถามหลวงพ่อว่า เมื่อคืนท้องเสียหรือ เห็นเปิดประตูออกมาหลายครั้ง

ส่วนเรื่องพญานาคมีจริงหรือไม่ แม้แต่ในประวัติพระพุทธเจ้าก็กล่าวไว้ พญานาคเห็นเขาบวชเป็นพระกันอยากจะบวชบ้างจึงแปลงเป็นมนุษย์มาขอบวช พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบจึงไม่บวชให้ ท่านตรัสว่ามนุษย์เท่านั้น จึงจะบวชได้ พญานาคเสียใจ จึงทูลขอแม้ว่าบวชไม่ได้ ก็ขอให้มีชื่ออยู่ในพระพุทธศาสนาด้วยเถิด พระองค์ก็ทรงโปรดอนุญาตให้ใช้คำว่านาค ก่อนจะบวชเป็นพระภิกษุ

เรื่องเปรตก็เหมือนกัน ได้เคยเล่าไว้แล้ว ไปได้ยินเสียงร้องที่วัดอัมพวัน ก็ไม่รู้ว่าเป็นเสียงเปรต แต่เสียงร้องนั้นนับว่าได้ยินเป็นครั้งแรก ร้องครวญครางอยู่บนอากาศ วนไปวนมา เสียงร้องน่ากลัวมาก ไม่ได้แผ่เมตตาให้เลยเพราะไม่รู้ว่าเขามาขอส่วนบุญ ตอนที่ได้ยินนั้น เป็นวันตรุษสงกรานต์ระยะนั้นถ้ารู้ว่าเขามาขอส่วนบุญก็คงจะลุกขึ้นนั่ง แผ่เมตตาให้ก็ไม่รู้เลย เพราะไม่รู้ว่าเป็นเสียงอะไร ฟังแล้วน่ากลัว ต้องเอาผ้าเช็ดตัวเอามาอุดหูไว้ แล้วพยายามนอนให้หลับ ตอนได้ยินก็ไม่ใช่ได้ยินคนเดียว ได้ยินกันเกือบทุกคน

อยากจะบอกลูกหลานว่า เท่าที่ได้เล่ามานี้ เป็นเรื่องจริงทั้งนั้น ภพภูมิต่างๆ นอกจากโลกเรานั้นมีอยู่จริง นรก เปรต อสุรกาย มีจริง แต่ผู้ที่จะเห็นได้ คือผู้ปฏิบัติจนได้อภิญญา จะเห็นได้ด้วยตาทิพย์ จึงอยากบอกลูกหลานทั้งหลายว่า ภพภูมิต่างๆ นั้นมีจริงจงฟังไว้บ้าง ไม่ใช่สิ่งที่ตนเองมองไม่เห็น ก็จะไม่ยอมเชื่อเสียหมด คนฉลาดจะต้องรับฟังไว้พิจารณา คนเราไม่เชื่ออะไรเสียหมด ก็นับว่าโง่พอๆกัน แต่จงรับพิจารณาดูว่าสิ่งที่

วิทยาศาสตร์ยังค้นไม่พบก็ยังมีอีกมากมาย

จากหนังสือไตรภูมิพระร่วง จะบอกไว้ชัดเจนมาก จำแนกภพต่างๆ ไว้อย่างละเอียด และบอกด้วยว่าปรารถนาจะไปอยู่ภพอะไร จะต้องปฏิบัติตนอย่างไร จึงจะไปสู่ภพนั้นได้ แต่อย่าลืมว่า การปฏิบัติตนดีเหมาะสมที่จะขึ้นไปอยู่ในภพสวรรค์ในชั้นนั้นๆได้ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะได้อยู่ที่นั่นตลอดไปเพราะภพต่างๆ ก็มีระเบียบปฏิบัติต่างกัน อายุการอยู่ในแต่ละภพก็ต่างกัน เวลาของการอยู่ในภพนั้นๆ ก็ต่างกัน ภูมิยิ่งสูงมาก วาระแห่งการอยู่ ณที่นั้นก็ย่อมยาวนาน แต่เมื่อเวลาถูกกำหนดไว้ก็จะต้องกลับมายังโลกมนุษย์เพื่อมาสร้างบารมีใหม่ เอาอะไรเป็นตัวกำหนด บุญที่ตนเองสั่งสมไว้นั่นแหละเป็นตัวกำหนด ถ้าจะถามว่า เราขึ้นไปสร้างบุญบนนั้นจะได้หรือไม่ ขอตอบว่าได้เฉพาะบางอย่าง คิดดูเองนะว่ามีพระขึ้นไปรับบาตรบนนั้นหรือไม่ แม้แต่พระพุทธเจ้า ยังต้องไปเทศน์ โปรดพระมารดาบนสวรรค์ เพื่อต่อบุญให้พระมารดา เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากสวรรค์ จึงมีศาสนิกชนทั้งหลายชวนกันไปใส่บาตร เป็นต้นกำเนิดของการตักบาตรเทโวทุกวันนี้

การสร้างบุญบนสวรรค์ ที่พอจะมองเห็นได้ ก็คือไปนั่งสมาธิภาวนาเท่านั้น ก็จะได้เลื่อนขั้นไปอยู่บนสวรรค์ ชั้นพรหมดังนี้ เมื่อหมดบุญบนสวรรค์ก็จะต้องกลับลงมาเกิดในโลกมนุษย์อีก มาสร้างความดีตั้งต้นกันใหม่ แต่ถ้าพลาดพลั้งไปทำความชั่วช้า ก็มีโอกาสตกนรกได้อีกเหมือนกัน

เพราะฉะนั้น อย่าได้หลงผิด เห็นแก่เงินทองอย่ามีความเห็นแก่ตัว ยิ่งได้มามากในชาตินี้เหตุเพราะทุจริต ก็รู้ไว้เถิดชาติต่อๆ ไป จะต้องลำบากแน่นอน

จงยึดอาชีพสุจริต ไม่เบียดเบียนผู้อื่นทั้งคนและสัตว์ เพราะการ

เบียดเบียนทั้งคนและสัตว์ก็ถือว่าเป็นกรรมทั้งสิ้น สัตว์เลี้ยงถ้าเลี้ยงดูแลเขาด้วยความรักจนแก่ตายไป ก็ไม่บาป แต่ถ้าเลี้ยงไว้เพื่อเอาประโยชน์ ทำให้พลัดพราก ลูกกับแม่ต้องจากกัน ด้วยการนำไปปล่อยทิ้ง หรือขายไปเพื่อเอาประโยชน์ก็ถือว่าบาปทั้งสิ้น

จงสังเกตดูสุนัข เวลาเราไปไหนไกลๆ เมื่อเรากลับมาเขาจะดีใจวิ่งมาต้อนรับ เมื่อเขารู้จักดีใจ ถามไปว่าเขาจะรู้สึกเสียใจไหม?

ผู้เขียนเคยเอาสุนัขที่วัดโบสถ์มาดูแล เนื่องจากเจ้าเบบี้ (ชื่อของเขา) เพศเมีย ทั้งตัวมีเห็บหมัดเรียกว่าเต็มตัว หยุบหยับไปหมด เอามาให้หมอฉีดยาให้รักษาตัวเขาให้ ถ้าไม่เอามาเขาคงจะตายแน่ๆ เมื่อหมอฉีดยาให้แล้วระหว่างรักษาตัว ก็ไม่ได้กักขัง เขาจะวิ่งหายไปทางเหนือบ้าง ทางใต้บ้างพอกลับมาเห็นหอบตัวโยน หายไปเป็นชั่วโมงๆ จึงนึกได้ว่า เขาไปค้นหาที่อยู่เดิมของเขาคือวัดโบสถ์ เมื่อไม่เจอ ก็วิ่งกลับมาเสียที วันรุ่งขึ้นก็ออกไปเที่ยวค้นใหม่ สงสารเขามากไม่ว่าจะให้อาหาร เลี้ยงยังไง เขาก็ยังอยากกลับไปอยู่ที่ที่เขาจากมาอยู่ดี เหตุนี้ทราบทีหลังว่าลูกๆ เขาหลายตัว ยังมีอยู่ที่วัดเขาคงดิ้นรนอยากกลับไปหาลูก ก็เลยต้องนิมนต์พระที่วัด มารับเขากลับไปเมื่อเขาหายดีแล้ว เวลาพระท่านกลับไปขึ้นรถ เจ้าเบบี้จะวิ่งนำหน้าพระไปขึ้นรถทันที

เห็นไหมว่า สัตว์ก็มีหัวใจนะ รู้จักดีใจ เสียใจ เช่นเดียวกันเหมือนกับมนุษย์

การที่เขาไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานนั้น ก็เพราะเขามีกรรมอันหนักเขาต้องไปใช้หนี้กรรม เมื่อใช้หนี้กรรมจนหมดแล้วเขาจึงจะไปเกิดใหม่ได้ในภพที่เขาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จะรู้ได้อย่างไร ว่าอะไรเป็นบุญอะไรเป็นบาปชีวิตของเขาก็ดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติ ผู้ใดสร้างกรรมจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานนั้น จงรู้ไว้เถิดว่ายากเหลือเกินกว่าจะได้กลับมาเกิด

เป็นมนุษย์อีก จะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพของสัตว์นั้น ยาวนักหนา ผู้ใดมีสัตว์เลี้ยง เมื่อเขาตายไปเวลาใดที่ท่านทำบุญ จงนึกถึงเขา และแผ่เมตตาให้เขาบ้าง

คือที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงกำหนดไว้ 5 ข้อนั้น จะเห็นว่าไม่ยาก จนตัวเองจะทำไม่ได้ เมื่อพระท่านให้ศีลแล้วเรารับไว้ อย่ารับไว้เฉยๆ จงปฏิบัติด้วย รักษาไว้ให้ได้อย่างน้อยชาติหน้าก็จะสอบผ่านในโลกมนุษย์ ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ใหม่ มนุษย์คือผู้มีใจสูง ศีลข้อสุราเมรัย สำคัญที่สุด ถ้าผู้ใดติดเหล้ามากๆ คือเสพจนติด ในชาติปัจจุบัน ก็จะมีจิตใจเสื่อมหลง เลอะเลือน เท่ากับเป็นการทำลายตนเองขณะยังมีชีวิตอยู่ เท่ากับเป็นการทำลายจิตวิญญาณดวงเดียวนี่แหละ เป็นตัวพาไปเกิด ก็เลยเกิดใหม่เป็นคนปัญญาอ่อน เลอะเลือน

แม้แต่ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อผิดศีลข้อนี้แล้ว ก็สามารถจะทำให้ผิดศีลข้ออื่นๆ ได้โดยง่าย ใครที่ทำไปแล้ว จงละเสีย เพื่อเห็นแก่ครอบครัวและตนเองในภพหน้าอีกด้วย

ลูกหลานคนใดก็ตาม เมื่ออ่านความในหนังสือเล่มนี้แล้ว อย่าได้เก็บหนังสือเล่มนี้ปิดทองเก็บไว้บนหัวนอน โดยไม่อ่านหรือปฏิบัติตามที่สอนเสียก็แล้วกัน ความตั้งใจดีของอา ของป้า จะสูญเปล่า

จงสืบเสาะหา วัดใดมีครูบาอาจารย์ เป็นวัดปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จงเร่งตนเองเข้าวัด พาลูกหลานเข้าวัดเสียตั้งแต่เนิ่นๆ เพราะความตายวิ่งเข้ามาหาเราทุกวัน เราไม่รู้ว่า ความตายจะมาถึงตัวเราเมื่อไร จงอย่าปล่อยให้ความตายเข้ามาถึงเสียก่อน จึงนึกขึ้นมาได้ ถึงเวลานั้นก็จะไม่ทันการณ์ เพราะความตายเป็นของแน่นอน ส่วนเวลาเป็นของไม่แน่นอน เรากำหนดเองไม่ได้ ภพภูมิต่างๆ มีจริง จงเลือกสถานที่เกิดใหม่ของเราเสียตั้งแต่บัดนี้ อย่าได้ชะล่าใจ อย่าประมาทเพราะดูเสียว่า เพียงแต่ในชาตินี้ เราแต่ละ

คนยังคงมีบาปติดตัวกันทั้งนั้น ถ้าจะพิจารณาอย่างจริงจัง แล้วยังมีกรรมในอดีตชาติที่รอให้ผลเราอีกหละ และเราไม่รู้เสียด้วยว่า กรรมเก่าจะตามทันเมื่อไร

คำบรรยายเรื่องกฎแห่งกรรม ของคุณหมออาจินต์ ที่เกิดที่ ร.พ.ศิริราชเป็นเรื่องจริง คุณหมอในชาติปัจจุบันเป็นคนดีมีเมตตา แต่พอปั้นปลายชีวิตท่านต้องผ่ากระโหลกศีรษะถึง 4 ครั้ง เพราะกรรมเก่าตามทัน จงอย่าให้ความตายใกล้เข้ามาเสียก่อนจึงจะเข้าวัด รีบทำบุญเสียแต่เนิ่นๆ

เวลาเขาทำบุญกันตามเทศกาล ตามประเพณีประจำปี เช่น เข้าพรรษา ออกพรรษา ตรุษสารทจงไปพร้อมๆ กับเขา พาลูกหลานไปด้วย หัดเด็กเข้าวัดให้เป็นนิสัย ไม่เขินอายเวลาทำบุญมีคนถามหลวงปู่เทสก์ เทสรังสีว่า เวลาเขาทำบุญกุศลที่ทำไปแล้วนั้น ญาติพี่น้องที่เสียชีวิตไปแล้วจะได้รับหรือไม่ เขาจะรู้หรือไม่ ท่านตอบว่าภพของวิญญาณนั้น โดยธรรมชาติเขาหูทิพย์ เขาจะรู้ และนอกจากนี้เขาจะบอกต่อๆ กันไปด้วยว่าให้พากันมารับส่วนกุศลที่เราจัดส่งไปให้ เพราะฉะนั้น เวลาเทศกาลทำบุญในวาระต่างๆ ญาติพี่น้องคนใด ที่พี่น้องไม่ได้ทำบุญส่งไปให้คิดดูเอาเองเถอะว่า เขาจะเสียใจเพียงไร

เห็นได้ว่า ในการทำบุญเราได้กำไรสองต่อ คือผู้ทำก็มีความสุข ผู้รับก็มีความสุขเช่นเดียวกัน แต่ถ้าญาติพี่น้องของผู้ใดก็ตาม กำลังรับโทษทัณฑ์ในนรก ไม่อาจออกมารับได้ บุญกุศลที่เราได้รับส่งไปให้แล้วนั้นจะไปรวมกองเอาไว้ให้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ออกมาก็รับได้เลย (เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดอัมพวันได้บอกไว้ให้ทราบแก่ผู้เขียนเรื่องนี้เองในครั้งแรกที่เข้าวัด)

ชื่อเรื่องตอนนี้เขียนไว้ว่า ภพภูมิข้างหน้ามีจริง ถ้าจะไม่กล่าวถึงเสีย

เลย ก็ดูจะบกพร่องจึงจำเป็นต้องเขียนเป็นอุทาหรณ์ให้ทราบไว้บ้าง

เรื่องที่เขียนนี้ ส่วนใหญ่ได้มาจาก "ไตรภูมิพระร่วง" ซึ่งได้จำแนกภพภูมิต่างๆ ไว้อย่างละเอียดและบอกหนทางไว้ด้วยว่า การจะเข้าไปสู่ภพภูมิต่างๆ นั้นไปได้โดยวิธีใด ท่านได้บรรยายถึงผู้ตกนรกขุมนี้ไว้ดังนี้

"เล็บตีน เล็บมือเขานั้นดังค้างคาวใหญ่และยาวนักหนา เขาเอาเล็บเกาะกำแพงจักรวาล ห้อยตนอยู่ดังค้างคาว เมื่อเขาอยากอาหารเขามิได้ออกไปหากิน(เพราะมืดมองไม่เห็น) ครั้นมือเขาต้องอีกคนหนึ่งไว้ ใจเขานึกว่าเขากิน ก็จับกุมกันกิน ต่างคนต่างตะกุยกันกิน!

นรกที่ผู้คนกล่าวขวัญถึงกันมากอีกขุมหนึ่ง คือสิมพลีนรก ท่านบรรยายต้นงิ้วนรกไว้อย่างน่ากลัว คืองิ้วแต่ละต้นสูงตระหง่านประกอบไปด้วยหนามแหลมลุกเป็นไฟ โคนต้นงิ้วมีนายนิรบาลยืนถือหอกอันแหลมคมคอยบังคับให้พวกชู้ทั้งหลาย ปีนป่ายขึ้นไปบนต้นงิ้วนั้น โดยมียมบาลคอยใช้หอกแทงบังคับอยู่ข้างล่าง แลฝูงสุนัขก็คอยไล่งับตลอดเวลา คนนรกเหล่านั้นก็จะไต่หนีลงมา ก็จะถูกขับขึ้นไปใหม่ ขึ้นๆ ลงๆ อยู่เช่นนั้น จนกว่าจะหมดเวลากรรมนั้นแล

การเกิดใหม่ของ สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัมพเวสี เหล่านั้นเรียกว่าลอยไปเกิดโดยอาศัยอำนาจของกรรมทัศนะ ในพุทธศาสนาเรียกการเกิดในภพนี้ว่า ภพโอปปาติกะ คือการเกิดใหม่โดยมิได้มีการผสมพันธุ์ การเกิดใหม่ของ เทพ พรหม สัมพเวสี เปรต อสุรกาย และสัตว์นรกทั้งหลาย ตามหลักฐานกล่าวไว้ในมหาสีหนาทสูตรและพระอภิธรรมมัตถสังคะหะของพุทธศาสนาว่า การเกิดได้ลอยไปเกิดโดยอาศัยอำนาจของกรรม ทัศนะทางพุทธศาสนาเรียกการเกิดแบบนี้ว่า ภพโอปปาติกะ ปฏิสนธิวิญญาณไปเกิดในภพใหม่โดยอำนาจของอดีตวิบากกรรมได้สร้างกายทิพย์ขึ้นมาใหม่ เข้าสัมปยุตในกายทิพย์นั้นย่อมแล้วแต่อดีต กรรมดีและกรรมชั่ว ของแต่ละ

บุคคล เรียกกายทิพย์ของเทพและพรหมว่า เป็น "อาทิสมานกาย"

ความเป็นอยู่ของเทพและพรหม เขากินอาหารทิพย์ เกิดขึ้นได้จากผลบุญที่สร้างไว้ขณะอยู่บนโลกมนุษย์ อาหารพวกนี้รออยู่แล้ว เมื่อผู้นั้นต้องการบริโภคอาหารที่เคยทำบุญบริจาคทานไว้ภาพอาหารก็จะเกิดขึ้นตามที่จิตปรารถนา และอิ่มเอิบจากอาหารทิพย์ เคหะสถานบ้านเรือนก็สวยงามซึ่งเรียกว่าวิมาน หรือปราสาท และถ้าเป็นพรหมก็ย่อมมีสภาพความเป็นอยู่ดีกว่า

ส่วนผู้ที่จะไปเกิดเป็นพรหม จะต้องถือศีล เจริญสมาบัติ เมื่อขณะเป็นมนุษย์ อายุของเทพและพรหมในพระอภิธรรมกำหนดไว้เป็นขั้นๆ เช่นขั้นจาตุมหาราชิก อายุ 500 ปีทิพย์ ก็ประมาณ 10 ล้านปีเมืองมนุษย์ ดาวดึงส์ 1000 ปีทิพย์ ก็เท่ากับ 20 ล้านปีเมืองมนุษย์ การจุติคือการลงไปเกิดของพวกพรหมและเทพนั้น ร่างกายจะสลายไปเลย ไม่มีซากเหลือให้ฝังหรือเผา พวกเทพหรือพรหมนี้เมื่อหมดเวลาบนสวรรค์ก็ย่อมรู้ตัวเพราะวิมานจะร้อน เครื่องประดับจะเศร้าหมอง แต่จะอย่างไรก็ตาม เมื่อหมดเวลาบนสวรรค์แล้ว ก็ย่อมจะลงมาสอบกันใหม่ในเมืองมนุษย์อีก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกเป็นพุทธวัจนะว่า "วัฏฏโกโลโก" การเวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุดนี้ จงจำไว้ว่าไม่มีการสั่งสอนในศาสนาอื่นๆ เลย โดยเฉพาะเรื่องกฎแห่งกรรม จงจำไว้ว่านับเป็นบุญของตัวเองอย่างมหาศาล ที่ได้เกิดมาเป็นคนไทย และเกิดมาในกัปป์ของพระพุทธเจ้าพระสมณโคดม คำสั่งสอนของพระองค์ท่านละเอียดลึกซึ้งถูกต้อง ซึ่งยังไม่ปรากฏว่ามีศาสนาใดเท่าเทียมพระองค์ได้ นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายที่ว่าเก่งมากก็ยังไม่เท่าเทียมพระองค์ท่าน เรื่องกฎแห่งกรรมเป็นของจริง เป็นของแท้แน่นอน "ใครทำกรรมอันใดไว้จะต้องใช้กรรมนั้น" การสร้างกรรมอย่าว่าแต่ลงมือกระทำเลย แม้แต่คิด

ก็บาปแล้ว เพราะการเปลี่ยนสีของจิต แต่ถ้าจะคิดว่าการเวียนเกิดเวียนตายตามกฎของโลกเป็นสิ่งที่ยึดถือก็ต้องจัดไว้บ้าง ถ้าเผลอไผลไปสร้างกรรมอันหนักเข้าก็จะตกนรกได้ ถ้าอยากจะหยุดยั้งการเกิดไว้เพียงแค่นี้ ก็เห็นจะมีวิธีเดียวเท่านั้น คือการปฏิบัติวิปัสนากรรมฐานอย่างมุ่งมั่น ซึ่งยากมากแม้แต่ผู้เขียนเองก็ยังท้อแท้เป็นบางครั้ง ทุกวันนี้ก็ยังคงทำอยู่แต่คิดว่าพระนิพพานยังยาวไกล จะถึงหรือไม่ก็ไม่รู้ได้ แต่อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติวิปัสนากรรมฐานนั้น จะยับยั้งปิดประตูนรกได้เพราะผู้ปฏิบัติจะมีจิตใจอันอ่อนโยนละบาปได้เอง

ก็ขอจบแต่เพียงแค่นี้ ขอให้ลูกหลานทุกคนจงมีชีวิตที่ดี มีความสุข รักใคร่ปรองดองกัน รักษาวงศ์ตระกูลของตนเองให้สืบต่อไป

บทส่งท้าย
เล่าเรื่องผลการปฏิบัติเพื่อให้ลูกหลานได้รับรู้

ความจริงผลของการปฏิบัตินี้ ไม่ค่อยได้เล่าให้ใครฟัง ยกเว้นเห็นว่าเขามีความสนใจจริงๆ และมีความกระตือรือร้น มีความศรัทธาจริงๆ เท่านั้น เพื่อนฝูงใกล้ชิดมีเพียงไม่กี่คนที่เล่าให้ฟัง ที่เล่าก็เพราะอยากให้เขาได้ปฏิบัติด้วย

ความปรารถนาในการเข้าวัดในครั้งแรก เพราะอยากจะทราบเรื่องพุทธประวัติให้ลึกซึ้ง เพราะเมื่อมีนักเรียนถามจะได้ตอบได้ถูกต้อง วิชาที่สอนในสมัยนั้น คือวิชาประวัติวรรณคดีไทย แต่มีหลายตอนที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา

ตอนเข้าวัดแรกๆ ผู้คนยังมีไม่มากนัก จะไปวัดเฉพาะวันพระ เพราะหลวงพ่อท่านจะบรรยายธรรมในวันนั้น พอท่านบรรยายธรรมเสร็จแล้ว ก็จะมีผู้ไปฝึกวิปัสสนากรรมฐานกันอีก กลุ่มเล็กๆ ไม่เกิน20-30 คน แต่ทุกท่านก็ดูเคร่งครัด เวลาเดินจงกรมก็สำรวม เวลานั่งก็สงบเงียบ เรือนพักสำหรับผู้ไปฝึกที่ในวัดประจำอยู่ที่นั่น ก็มีเพียง 4 หลังเล็กๆ ชั้นเดียวอยู่ใกล้ๆ โรงครัว

อยู่ต่อมา เห็นมีผู้ไปปฏิบัติอยู่ประจำที่วัดก็นึกอยากจะไปลองดูบ้าง เวลาที่ไปปฏิบัติช่วงนั้น ไม่มีผู้อยู่ประจำเลย ต้องเอาเนียงไปอยู่เป็นเพื่อน อาเตียงเป็นศิษย์ของหลวงพ่อไปวัดทุกวันพระ ได้นำคนที่ตลาดไปปฏิบัติธรรมด้วย เห็นว่าเราอยากไปฝึกก็นำไปฝากกับหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ให้รับศีล สอนวิธีนั่ง และการเดินจงกรม หลังจากนั้นก็เข้าปฏิบัติเป็นครั้งแรกตามวิธีที่ท่านสอน ตี 4 พระเคาะระฆังก็ลุกขึ้นมาล้างหน้าลงมือปฏิบัติเลย นั่งบ้าง เดินจงกรมบ้าง เมื่อยก็นอนพักบ้าง แต่ไม่กล้านอนมาก เพราะคิดอยู่ในใจเสมอว่า อยู่วัดมากินข้าวหลวงพ่อไม่ควรเกียจคร้าน เสียดายข้าววัด จึงขยันเคร่งครัดตนเอง ตอนเข้าครั้งแรกคือ ตอนร.ร.ปิดเทอมปลายปี จึงมีเวลามากแต่จำไม่ได้ว่าอยู่กี่วัน

เมื่อกราบลาหลวงพ่อแล้ว กลับมาบ้าน ก็ยังคงปฏิบัติเคร่งครัดอยู่อยู่ต่อมา ร.ร.ปิดก็ไปอยู่วัดอีก ไปพักที่เดิมเอาเนียงไปด้วย

วันหนึ่งตอนกลางวัน เดินจงกรมแดดร้อนมาก ก็เลยแวะเข้าร่มนั่งพัก เพราะอ่อนใจและเพลียแดด ขณะนั่งอยู่เคลิ้มๆ แต่ไม่ได้หลับได้ยินเสียงเหมือนพระเทศน์ ได้ยินชัดเจน ครั้งแรกเข้าใจว่ามีคนไปเปิดเทปพระเทศน์ แต่บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกันและไม่มีคนอยู่ด้วย ฟังไปฟังมาเหมือนอยู่ในหัวตัวเอง ไม่ได้มาจากที่อื่น

พอตกเวลากลางคืนตอนดึกของคืนวันหนึ่ง เกิดนิมิตขณะที่นั่งหลับตาอยู่นั้นเกิดความสว่างเหมือนสปอร์ตไลท์ ลำแสงสว่างไสวส่องขึ้นบนฟ้า ครั้งแรกเห็นเพียงลำแสงเดียว ส่องไปมากวาดแสงไปทั่ว ต่อมาใจนึกอยากเห็นลำส่องแสงเพิ่มขึ้นก็เพิ่มขึ้นให้ได้เห็น เป็นสอง เป็นสาม กวัดไกวไปมาอยู่บนท้องฟ้า ใจตอนนั้นคิดเพียงแต่ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง

เมื่อกลับมาบ้านแล้วเห็นความเป็นไปน่าอัศจรรย์เช่นนั้น ก็ขยันนั่งมากเพราะอยากเห็นแสงสปอร์ตไลท์อีกแต่ก็ไม่ได้เห็น

ประมาณ 5 ทุ่ม เงียบสงัด การปฏิบัติเริ่มสงบไม่ฟุ้งซ่าน คราวนี้ปรากฏภาพของแสงสว่างขึ้นอีก แต่ไม่เป็นสปอร์ตไลท์อย่างเดิม เป็นไฟพะเนียงออกจากกระบอกไม้ไผ่เรียงเข้าแถวกัน 5 ต้น

ภาพที่เห็นขณะนั่งหลับตาดูถ้าลืมตาก็จะไม่เห็น ตอนต่อมาไปวัด

เวลาพบหลวงพ่อทุกครั้งจะมีคนอยู่ด้วยจึงไม่ได้เล่าให้หลวงพ่อฟังก็รู้เห็นอยู่เพียงตัวคนเดียว

อยู่ต่อมาหลวงพ่อเห็นว่าเริ่มมีคนมาอยู่วัดเพิ่มขึ้น จึงให้แม่ใหญ่คือคุณแม่อาจารย์เมือง ผ.อ.ร.ร.สิงห์บุรี มาดูแลพวกปฏิบัติอยู่ประจำที่วัด วันหนึ่งจึงเลียบเคียงเข้าไปหาแม่ใหญ่และเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็บอกว่าเออ เองได้ขั้นสอง แม่ใหญ่เป็นคนพูดน้อย คำว่าขั้นสองก็ไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร ก็ไม่กล้าซัก

หลังจากนั้น ภาพไฟพะเนียง ก็ไม่มาปรากฏให้เห็นอีก นั่งต่อไปอีกระยะหนึ่งภาพที่เห็นตอนใหม่นี้ทำให้ปลาบปลื้มใจมาก คือเป็นภาพวิวธรรมชาติสวยงามมาก ต้นไม้ต้นหนึ่งใหญ่มีกิ่งก้านมากมายมีดอกเต็มต้นสีสันสวยงาม ช่อเต็มต้น มีดอกตูม ดอกบานสะพรั่งเหมือนต้นซากุระดอกบ้านเกสรสดใสสีเหลือง กลีบดอกสีชมพู มีกระทั่งแมลงบินกันขวักไขว่ ดูไม่มีเบื่อ ดูไม่อยากลุกออกจากสมาธิเลย ต่อจากนั้น เริ่มเห็นคนเห็นพระเข้าแถวกันมากมาย เห็นพระพุทธรูป เห็นสิ่งสวยงามต่างๆนานาเห็นภาพปราสาทราชวัง คิดเอาเองว่าภาพที่เห็นคงเป็นสวรรค์ พอไปวัดเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง ท่านก็ว่า เออ เอ็งได้ขั้นสาม กลับมาถึงบ้านก็ดีใจ ภาพที่เห็นตอนหลังนี่จะเริ่มเห็นผม ขน และฟัน ชักไม่สวยงามซะแล้ว บางครั้งเห็นไส้เดือน เรื่องเห็นไส้เดือนนี่น่าเกลียดมาก เพราะมันเกาะกันเบียดกันแน่นเป็นก้อนมันไม่อยู่เฉย มันเลื้อยพันกันไปมา ในใจคิดว่าเราคงมีกรรมเวรกับมันหรือเปล่า มันมาขอส่วนบุญหรือเปล่า

วันพระต่อมาก็ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง อยากรู้ว่าจะเปลี่ยนเป็นขั้น 4 ได้อย่างไร พอถามไปแล้ว แม่ใหญ่บอกว่าหลวงพ่อไม่ให้ข้าบอกเอ็งจบเลย ก็พอรู้ว่าได้ขั้น 3 แล้วก็ไม่ทราบอีกเลย

คราวต่อมาไปวัดอีก ได้ไปกราบเรียนถามหลวงพ่อเรื่องเห็น

ไส้เดือนเกรงว่าจะมีกรรมกับเขา หลวงพ่อบอกไม่ใช่ ตามธรรมดาขั้นตอนนั้นภาพที่เห็น จะเป็นภาพสวยงามบ้าง น่าเกลียดบ้างให้ขยันนั่งต่อไปอีก

หลังจากฝึกมาได้ในระยะนี้ อาจารย์สุวคนธ์ได้ย้ายมาอยู่สิงห์ได้คุยกันเรื่องการปฏิบัติ อาจารย์สนใจและชอบขับรถมาชวนไปพบหลวงพ่อเรื่อยๆ ประกอบกับทางโรงเรียนเห็นความสำคัญในการนั่งสมาธิจึงพาคณะมา อาจารย์สุพัตราหมวดภาษาอังกฤษก็ชอบมาชวนไปวัดหลวงปู่บุดดา และได้ให้หนังสือวิธีสอบอารมณ์กรรมฐานของวัดมหาธาตุไว้ด้วยอีก 1 เล่ม นับว่าโชคดีอย่างมาก เวลากลับจากวัดครั้งใดก็มาอ่าน พอจะทราบได้ว่าตัวเองปฏิบัติถึงไหน

มีอยู่ครั้งหนึ่งหลังจากลาออกจาก ร.ร.แล้ว ได้ไปอยู่วัดจริงๆ เป็นเวลา 1 เดือน ปฏิบัติตามกฎกติกาทุกข้อ การปฏิบัติได้ผลดี คือได้ความสงบ และนั่งได้นาน คือเดินจงกรม 1 ชม. นั่ง 1 ชม. ผลที่ได้คือขณะที่เดินจงกรมอยู่เห็นภาพตัวเองเป็นเงาตามติดฝาผนัง เงาที่เห็นเป็นภาพโครงกระดูกหงิก ๆ งอ ๆ เดินตามไปพร้อมกับเรา แต่ภาพเป็นติดฝาผนังเดินตามไปพร้อมกับเรา เวลานั่งหลับตาก็เห็นโครงกระดูกนั่งอยู่กับเรา ตอนนี้เราไม่กลัวแล้ว เพราะรู้ว่านั่นเกิดจากนิมิต

ปัจจุบันนี้ก็ยังคงนั่งอยู่เสมอ ๆ แต่ภาพนิมิตเลือนลางเป็นเงาๆ เพราะไม่ได้นั่งนานเหมือนแต่ก่อน

เคยถามแม่ใหญ่ก่อนออกจากวัดครั้งสุดท้าย แม่ใหญ่บอกว่าเอ็งได้แยกรูป แยกนาม ไม่ทราบเหมือนกันว่าแปลว่าอะไร เพราะในหนังสือที่เคยใช้สอบอารมณ์เล่มนั้น ไม่ได้บอกเรื่องนี้ไว้ แต่พอจะรู้ขั้นตอนว่าได้ขั้น 10-11-12ในระยะนี้ ส่วนคำว่าขั้นนั้น หมายถึงการปฏิบัติตามลำดับญาณซึ่งถ้าจะพูดถึงญาณทั้งหมดก็มี16 แต่ทำมาทำไประยะหลังๆนี้ไม่ขยันเหมือนตอนต้นๆทำไปก็ท้อถอย นับว่าห่างไกลนิพพานอีกมาก

เพราะตอนหลังๆนี้ยากขึ้นทุกที มีอยู่ขั้นตอนหนึ่ง เจ็บปวดสาหัสสากรรจ์ คือปวดที่สะโพกตรงกระเบนเหน็บอยากจะเลิกหลายครั้งแต่ก็อดทนจนผ่านมาได้ แล้วไม่รู้เหมือนกันขณะนี้เวลาเนิ่นนานมา ระยะเวลาการปฏิบัติก็ไม่เข้มงวดเหมือนเก่า สงสัยอยู่เหมือนกันว่าจะคืนกลับไปบ้างหรือยังก็ไม่รู้

ก่อนจะจบเรื่องนี้ ขอให้ลูกหลานทั้งหลาย ที่ได้อ่านบทความเรื่องนี้ จงเชื่อเถิดว่า พระพุทธเจ้าของเรา ทรงเป็นพระเจ้าผู้หยั่งรู้เหนือดินฟ้ามหาสมุทร พระองค์เป็นพระผู้เลิศด้วยพระปัญญาธิคุณ จงตรึกตรองดูนะ พระองค์ทรงตรัสรู้เรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งยังไม่มีศาสดาองค์ใดในโลกนี้ที่ล่วงรู้ พระองค์ทรงรู้เหตุผลของการเวียนว่ายตายเกิดที่ไม่มีวันสิ้นสุดและไม่มีสิ่งใดมายับยั้งได้ สรรพสัตว์ทั้งหลาย จะต้องวนเวียนเกิดตายอยู่ในภพทั้งสามนี้ คือ ภพภูมิ (มนุษย์-นรก-เทพ)รูปภูมิ และอรูปภูมิ

แต่พระองค์ทรงค้นพบแล้วว่า วิธีการยุติเรื่องการเกิดใหม่ ไม่หลงวนเวียนอยู่ในภพน้อยภพใหญ่นั้นสามารถทำได้โดยปฏิบัติตนให้ถึงนิพพาน

ตามหลักพุทธปรัชญา และวิจัยเปรียบเทียบ ตามวิทยาศาสตร์ทางจิตและตามหลักวิทยาศาสตร์ ทางฟิสิกส์กายภาพ และชีวภาพ มีความตรงกันคือ (ข้อความด้านล่างนี้ได้มาจากหนังสือ “แว่นส่องจักรวาล”)

เมื่อพระองค์ทรงทราบสภาวะของสสาร และพลังงานเกี่ยวด้วยสภาวะชีวิตของพระองค์และสัตว์โลกโดยตลอดทั้งสสารและพลังงานของสิ่งที่ไม่มีชีวิตทั้งมวลแล้ว พระองค์ก็ทรงค้นพบกฎธรรมชาติ ของกระบวนการวัดระบบจิตให้บริสุทธิ์โดยถาวรตลอดไป เพื่อแยกความสัมพันธ์ระหว่างสสาร(รูปหรือกิเลส) ให้ขาดจากพลังงาน(จิต)โดยเด็ดขาด โดยปฏิบัติจิตทางสมาธิตามหลักวิปัสสนากัมมัฏฐาน เพื่อให้เกิดสภาวะสุดสิ้น

การเกิด การดับ(ตาย) การสืบต่อ และวิวัฒนาการของสภาวะของชีวิตมนุษย์และสัตว์โลกทั้งมวล

ความทุกข์ยากทั้งหลายจึงสิ้นสุดลงโดยพร้อมกัน "นั้นก็หมายถึงนิพพาน ก็คือการสิ้นสุดการเกิดอีกต่อไป"

จะได้เห็นว่า ยังมีวิธีที่พระองค์ทรงตรัสสั่งสอนให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งหลายทั้งปวง โดยระงับยับยั้งการเกิดใหม่ ภพใหม่ แต่ว่าจะเดินไปถึงจุดนั้น(นิพพาน)ยากเย็นเหลือเกิน แต่ยังมีพระอริยสงฆ์ในเมืองไทย ที่ท่านบุกเบิกไปสู่สุขคติภพนั้นได้แล้วโดยปฏิบัติตามหลักที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้ ใครอยากตามไปด้วยก็เร่งขวนขวายเข้าเถิด คงถึงเข้าสักวัน

หนังสือเล่มนี้ถ้าแม้นจะเกิดเป็นบุญกุศล ตัวข้าพเจ้าขอกราบถวายบุญกุศลนั้น แด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดอัมพวันที่ท่านเมตตาสั่งสอนความรอบรู้ทั้งหลายในพระศาสนา และขออุทิศให้แก่ พ.ต.ท.ชลอ อุทกภาชน์ ผู้เขียนหนังสือแว่นส่องจักรวาลและ ดร. อาจอง ชุมสาย ทั้งสองท่านที่ท่านได้นำพระพุทธศาสนา มาเปรียบเทียบให้เห็นกับหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ทำให้เพิ่มความเข้าใจและเกิดความซาบซึ้ง และความเชื่ออย่างแน่นแฟ้น มองเห็นธรรมะของพระพุทธองค์ว่าเป็นของแท้แน่นอน วิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ตามข้อเท็จจริงแต่ก็ตามหลังเป็นพันๆปีทีเดียว

คติธรรม

"ปากอย่าไว ใจอย่าเบา
เรื่องเก่าอย่าไปรื้อฟื้น
เรื่องอื่นอย่าไปคิด
กิจที่ชอบในปัจจุบันให้รีบทำ"

"อดีตคือความฝัน
ปัจจุบันคือความจริง
อนาคตเป็นสิ่งไม่แน่นอน
อย่าจับให้มั่น อย่าคั้นให้ตาย
จะเสียใจตลอดชีวิต"

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)
วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ตามข้อเท็จจริง

บุคคลทั่วไป โดยมากจะสร้างกรรมดี และกรรมชั่วสลับกันไป
ถ้าสร้างกรรมดีไว้มาก เมื่อผลของกรรมดีมาถึง
ก็จะทำให้ผู้ประกอบกรรมดี ได้รับความสุข ความเจริญ
หน้าตาก็สมบูรณ์ อิ่มเอิบ ยิ้มแย้มแจ่มใส
แต่บางคราวเมื่อกรรมชั่วตามสนอง
ก็จะทำให้ผู้ก่อกรรมเจ็บป่วย พบอุบัติเหตุ
มีความวิบัติทุกข์ยากหรือครอบครัวแตกแยก
ซึ่งย่อมเป็นไปตามกระแสคลื่นแห่งกรรมรอบๆ ตัวเรา
ส่วนคลื่นกระแสกรรม จะกลับมาเร็วหรือช้า
ในการรับผลของกรรมนั้น ก็ย่อมต้องแล้วแต่เหตุ
คือประกอบด้วยเจตนาในขณะก่อกรรม
ถ้าเกิดจากอำนาจฝ่ายสูง คือกุศลจิตนั้นมีพลังมากกว่า
ก็ย่อมให้ผลแรงกว่า เร็วกว่า
ถ้าอำนาจฝ่ายต่ำมีกำลังอ่อนล้า ก็ย่อมให้ผลภายหลังสลับกันไป

จัดพิมพ์โดย โรงพิมพ์ มิ่งเมือง เชียงใหม่ โทร.๐๕๓-๒๐๔๗๘๕-๖